

Giới thiệu Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!

Thể loại: Cổ đại, kể mẫu, con chồng luyến

Tình cảm là thứ không thể nói trước được điều gì. Hắn vậy mà lại yêu chính kẻ mẫu của mình. Thứ tình cảm trái với luân thường đạo lý, liệu sẽ đi đến đâu?

Hệ liệt Dạ Luyến do TiểuSongNgư kute sưu tầm từ các nguồn truyện Trung, này mò edit.

Gồm các phần:

[Cổ Đại - Kể mẫu - Con chồng luyến] Mẫu hậu, ta chỉ cần người !

[Huyền huyền- Sur đồ luyến] Sur phụ, chờ ta một kiếp!

[Hiện Đại - Cha chồng- con dâu luyến] Người không quay đầu, ta quay đầu.

Tất cả các phần trên đều là bán incest, nhân vật chính không cùng huyết thống nhưng mối quan hệ của họ không được xã hội công nhận.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Thừa Hương điện, một nữ tử dung nhan thanh tú thoát tục ngẩn người trong gương có dung nhan uyển chuyển, hàm xúc. Nàng đứng trước khung cửa sổ, nhìn mấy cây bồ đề trong viện. Đôi mi thanh tú của nữ tử trong gương nhũn lại, nhìn nàng lúc này tựa như một đoá hoa tươi, lặng lẽ nở rộ bên cửa sổ.

Mái tóc đen dài của nàng được vấn theo kiểu lĩnh xà kế hoa lệ, trên đầu cài một cây trâm Phụng ngậm ngọc (hàm châu Phụng Thoa). Bởi vì đang là đầu hạ, trên người nàng chỉ mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, cùng quần lụa mỏng màu trắng. Trên mặt không trang điểm, một chút trang sức dư thừa cũng không có, nhưng dung nhan lại càng thêm thanh nhã. Nữ tử nhìn bóng mình trong gương rồi mỉm cười, ngay cả trong lúc cười, cả người vẫn không mất vẻ cao quý, nghiêm cẩn, lộ ra vài phần thanh tao của một người đã nhiều năm đứng ở địa vị cao.

Nữ tử này tên là Diệp Huyền, tháng ba vừa rồi đã tròn hai mươi lăm tuổi. Đối với một nữ nhân mà nói, đây đúng là thời kỳ xinh đẹp rực rỡ như một đoá hoa nở rộ, nét ngây ngô thời thiếu nữ được rút đi, lộ ra vẻ quyến rũ động lòng người như trái anh đào chín mọng chọc người đến hái.

Tuy rằng xinh đẹp như vậy, nhưng lại không có nam nhân đến thường thức. Không phải là bọn họ không hiểu, mà là bọn hắn không dám.

Bởi vì người đang đứng trước gương chính là Thái hậu đương triều nước Đại Dận. Từ năm mười lăm tuổi nàng đã vào cung, trải qua mưa gió bốn phương, phế lập hai đời hoàng đế, rồi một tay nâng đỡ một vị hoàng tử khác lên đế vị. Tuy chỉ mới hai mươi lăm tuổi, nhưng nữ nhân này đã có được quyền thế ngập trời, đủ để cho nam nhân trong thiên hạ phải quý bái nàng, không dám xúc phạm sự sắc sảo này.

“Thái hậu.” Giọng nữ kính cẩn vang lên đánh gãy sự trầm tư của Diệp Huyền, nàng hơi hơi quay đầu, cung ti tầm mắt cúi thấp xuống, “Quan gia đến.”

Diệp Huyền còn chưa trả lời, đã thấy một bóng dáng thon dài, cao ngất đi đến. Tiêu Diệp chỉ mới hai mươi hai tuổi, nhưng trời sinh tuấn mỹ phong lưu. Nhất là đôi mắt đào hoa hơi nhếch lên kia, lúc nhìn xung quanh, không biết đã quyến rũ biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ đang hoài xuân.

“Cửu lang tới rồi.” Diệp Huyền thuận thế ngồi xuống bên bàn thấp, nàng chỉ vào đĩa hạt sen trên bàn, “Hương vị hạt sen năm nay không tệ, con nếm thử đi.”

Hoàng đế là áu tử của Cảnh Tông, đứng hàng thứ chín trong đám huynh đệ, người cũ trong cung đều gọi hắn là Cửu lang. Hắn hiển nhiên là vô cùng thân thiết với thái hậu, lập tức ngồi xuống đối diện với Diệp Huyền, cầm lên một hạt sen cười nói: “Ngày hôm qua, triều chính bận rộn, không thể đến vấn an nương nương, hôm nay vốn là đến xin người khoan dung, không nghĩ lại thành ra được thưởng.”

Nội quan bên người hắn tên Cao Thành Phúc đứng một bên thức thời nói: “Cũng là thái hậu yêu thương quan gia, đây là hạt sen mới tấn cống hôm nay, sợ là Thái hậu vẫn chưa kịp thưởng thức đâu.”

Tính khí Tiêu Diệp tốt, nên cung ti, nội quan hai điện Lâm Đức và Thừa Hương thường cùng hắn tán gẫu. Diệp Huyền ngồi một bên lẳng lặng nghe hắn kể vài chuyện thú vị trên triều, Cao Thành Phúc bồi thêm vài câu chọc cười, cả điện Thừa Hương đều thoải mái, vui vẻ.

Không ai dám nói đương kim thánh thượng không hiểu thuận, hề có thời gian rảnh rỗi, mỗi ngày đều đến điện Thừa Hương vấn an thái hậu. Cặp mẫu tử chí tôn này của Đại Dận không có liên hệ huyết thống, thêm vào đó thái hậu trẻ tuổi, đương kim thánh thượng lại đăng cơ lúc còn thiếu niên, nghiêm nhiên tạo thành cục diện mẫu hậu nắm quyền, lại bởi vì quan hệ giữa hai cung hết sức hòa thuận mà tiêu trừ cục diện triều đình phân tranh.

Thái hậu có xuất thân cao quý, thủ đoạn chính trị cũng không tầm thường. Lúc trước không biết có bao nhiêu đại thần ngày ngày thấp thòm, lo thái hậu không chịu buông quyền. Lại không ai ngờ được khi kim thượng vừa cập quan, thái hậu liền chủ động trao trả triều chính, lui về hậu cung, mà khi đó Tiêu Diệp chỉ mới đăng cơ nửa năm.

Một nữ tử trí tuệ, lại hiểu lý lẽ như vậy khiến nàng rất được lòng người, mặc kệ là thủ đoạn lời đường của nàng trong loạn ngũ vương, hay là quyết tâm tàn nhẫn trong lần phế cung, đều thể hiện rõ chỉ có người có tài năng chính trị kinh người như Diệp Huyền mới có thể. Tuy nàng vào cung đã mười năm, đến nay vẫn không có con, nhưng địa vị tôn quý này không một ai có thể lay động được.

Tuy Diệp Huyền chỉ lớn hơn Tiêu Diệp ba tuổi, thực tế lại giống tỷ đệ hơn, nhưng trong mắt mọi người, hai người bọn họ vẫn là bộ dạng nẫu từ từ hiểu, bởi vì Diệp Huyền đã từng dưỡng dục Tiêu Diệp, cho nên tình cảm của Tiêu Diệp đối với người nẫu thân trên danh nghĩa này có rất thâm hậu. Nhưng theo cảm giác của Diệp Huyền, Tiêu Diệp đối với bản thân cũng không phải là sự thân thiết như người thân.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã nhìn không thấu nam nhân này. Lúc Diệp Huyền mới vào cung, khi đó Tiêu Diệp mới chỉ là một đứa nhỏ mười hai tuổi. Hắn trầm mặc ít lời lại nhu thuận khiến người ta đau lòng. Diệp Huyền đối đã với hắn như đệ đệ ruột thịt, che chở hắn thoát khỏi vô số đã kích ngấm ngầm hay công khai trong hậu cung biếm ảo khôn lường này.

Lúc đầu, hắn kháng cự Diệp Huyền, tuy Tiêu Diệp không biểu hiện ra ngoài, nhưng Diệp Huyền là người thông minh, tự nhiên hiểu rõ đứa nhỏ này đối với mình vẫn không buông lỏng cảnh giác. Nhưng dần dần hắn bắt đầu thân cận Diệp Huyền.

Đại khái Diệp Huyền không thể nào nghĩ tới sẽ có một ngày như bây giờ, lúc nàng vẫn chưa sinh ra phần tình cảm khiến bản thân thống khổ này với Tiêu Diệp, thì Tiêu Diệp đã quá ý lại nàng. Diệp Huyền còn nhớ rõ Tiêu Diệp luôn cầm lấy vạt áo nàng, hắn không thường nói chuyện, lúc Diệp Huyền xoa đầu hắn, hắn sẽ lộ ra một nụ cười mềm mại, ấm áp.

Nhận thấy Diệp Huyền thất thần, Tiêu Diệp hơi lớn tiếng: “Nương nương?” Thanh âm nam nhân trầm thấp dễ nghe, âm điệu mang chút nghi hoặc giống như một lưỡi câu nhỏ, khiến tâm Diệp Huyền nhảy dựng.

“Sắc mặt nương nương có chút không tốt.” Tiêu Diệp vươn tay, đem ly trà trong tay Diệp Huyền đặt xuống bàn. Nước trà sánh ra ngoài đồ lên tay Diệp Huyền, hắn lấy khăn lụa, cẩn thận giúp Diệp Huyền lau sạch. Ngón tay thon dài xẹt qua mu bàn tay Diệp Huyền, đầu ngón tay có một vết chai mỏng, cảm giác thô ráp lại nóng rực khiến trên mu bàn tay Diệp Huyền cảm thấy một trận tê dại.

Cảm giác mặt mình bắt đầu nóng, Diệp Huyền xấu hổ, nhưng trên mặt vẫn không có một tia khác thường, chỉ thân nhiên nói: “Ta hơi mệt.”

Tiêu Diệp rất biết điều: “Đã vậy, nương nương nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai nhi thân lại sang vấn an người.”

Bước đi của hắn vừa tao nhã vừa thông dong không ó chút gì lưu luyến. Diệp Huyền nhìn theo bóng lưng hắn, tinh thần ảo não, thầm trách mình vô si. CMN. Đây là nhi tử, nhi tử của người đó, biết chưa? Sao người có thể có những ý nghĩ trái với luân thường đạo lý như thế chứ.

Diệp Huyền ơi Diệp Huyền. Người thật chẳng có tiền đồ!

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Diệp Huyền từ nhỏ đã đọc đủ tứ thư ngũ kinh, dựa trên nền tảng giáo dục cùng tam quan của nàng mà nói, tuyệt không thể chấp nhận loại chuyện loạn luân đại nghịch bất đạo này. Cho dù có yêu Tiêu Diệp đến tận xương tủy, Diệp Huyền cũng không cho phép mình biểu lộ phần tình cảm này ra ngoài.

Cho nên nàng sẽ lui lại phía sau, cố gắng tạo một khoảng cách với Tiêu Diệp. Hy vọng thời gian dần trôi đi, cho dù có có cuồng phong cỡ nào thì cũng sẽ bình lặng trở lại.

Có điều, Diệp Huyền đã quá ngây thơ khi cho rằng, chỉ cần mình đè nén, mọi việc rồi sẽ trôi qua như nàng nghĩ.

Nàng đã quên, còn có cái gọi là thiên ý.

Bây giờ là lúc đi hành cung nghỉ hè. Bởi vì trong kinh thành nóng như thiêu như đốt, mỗi khi đến đầu hạ, Tiêu Diệp sẽ mang theo hậu cung cùng một số đại thần đi hành cung Dao Sơn nghỉ hè. Nói là hậu cung, nhưng vì hoàng đế vẫn chưa đại hôn, cũng không lập ai làm phi tử, toàn bộ hậu cung cũng chỉ có một người là thái hậu.

Xa giá của hai cung xuất phát từ Đan Dương môn, mang theo đội quân áo giáp sáng lóa, uy vũ cùng không ít vương công quý tộc, đoàn người ngựa chậm rãi đi đến Dao Sơn. Bởi vì là hành cung, nên từ triều thần đến hậu cung đều thả lỏng không ít so với kinh thành. Trên Dao Sơn không hề thiếu ôn tuyền, Tiêu Diệp bận rộn trong đại yến quần thần, Diệp Huyền trong lúc rảnh rỗi, liền quyết định đi ngâm ôn tuyền.

Ôn tuyền không nằm trong cung của nàng, trong hành cung có hai ao ôn tuyền lớn, Diệp Huyền được ban cho dùng ôn tuyền ở Khúc Thủy các. Nàng chỉ mang theo cung tì tâm phúc là Tầm Hương, một đường ngắm cảnh xem hoa, còn chưa đến gần, đã cảm nhận được hơi nước nóng bốc lên của ôn tuyền.

Tầm Hương hầu hạ Diệp Huyền coi bỏ ý phục, đến khi Diệp Huyền ngâm mình trong làn nước ấm áp, không khỏi thở một hơi dài thoải mái. Nàng thấy Tầm Hương còn đứng hầu một bên liền nhân tiện nói: “Ta muốn ngâm mình một lúc, ngươi cũng đi tận hưởng đi.”

Nhóm cung tì cũng được ban cho một chỗ ôn tuyền nho nhỏ, Tầm Hương biết thái hậu luôn đối xử tốt với hạ nhân, vô cùng cao hứng hành lễ: “Nô tì tạ ơn thái hậu.”

Thấy Tầm Hương nhẹ chân nhẹ tay lui xuống, Diệp Huyền nhắm mắt lại, ngâm mình trong ôn tuyền nhắm mắt dưỡng thần. Nghĩ đến Tiêu Diệp, Diệp Huyền lại cảm thấy đau đầu. Nàng dứt khoát cái gì cũng không suy nghĩ, ở trong hơi nước lượn lờ, tinh thần ngày càng mơ hồ, kim lòng không được ngủ thiếp đi.

Trong lúc mê man, Diệp Huyền cảm thấy có vật gì đó nóng rực cọ lên người mình. Cảm giác có chút cứng rắn, lại có cái gì đó ướt át cọ đến cọ đi trên cổ mình. Nàng mở choàng mắt, khuôn mặt tuần tử của nam nhân đã gần trong gang tấc. Hắn dường như đã uống say, hai mắt nửa khép nửa mở, mũi rượu trên người hắt xộc vào mũi Diệp Huyền, khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Người này đương nhiên là Tiêu Diệp.

Diệp Huyền nhất thời ngây dại, Tiêu Diệp có một chỗ ôn tuyền khác để sử dụng, hẳn làm sao lại đến đây? Cung tì nội quan bên người hẳn đâu, để hoàng đế say khướt đi loạn một mình, lại còn xông vào nơi của thái hậu.

Vấn đề quan trọng hơn là, Tiêu Diệp có lẽ là trượt chân ngã vào đây, quần áo vẫn mặc nguyên trên người, nhưng đều đã ướt đầm. Quần áo mùa hạ vốn đơn bạc, vài vốc lại dính sát lên cơ thể Tiêu Diệp, Diệp Huyền có thể nhìn thấy rõ ràng cơ ngực cân xứng của hắn, vùng bụng bằng phẳng, thắt lưng hẹp mà hữu lực, còn có vật dưới háng đã ngẩng cao đầu nhô ra của hắn cũng không thể bỏ qua.

“Cửu lang...” Diệp Huyền lúc này mới phản ứng lại muốn đẩy Tiêu Diệp ra, nhưng nam nhân này dính sát lên người nàng, cánh tay phải ôm ngang eo nhỏ Diệp Huyền, đem thân thể trần trụi của nàng ôm vào trong ngực. Cái này vẫn chưa tính là gì, Tiêu Diệp thật sự uống quá say, hắn đem đầu chôn nơi gáy Diệp Huyền, lúc đầu là cọ xát lung tung, miệng phát ra tiếng hừ nhẹ mơ hồ. Rồi sau đó vờn đầu lưỡi, liếm hôn lên cổ Diệp Huyền.

Diệp Huyền bỗng hốt hoảng: “Cửu lang, ngươi tỉnh lại đi, Cửu lang!” nàng liền mạng đẩy Tiêu Diệp ra, thân thể vận vẹo, bàn tay nhỏ bé nắm lại thành quyền liên tục đánh lên lồng ngực kiên cố của hắn. Nhưng tí xíu khí lực đó không khác gì con muỗi gãi ngứa, nàng càng kháng cự càng khơi dậy sự hung bạo của Tiêu Diệp.

“Đừng nhúc nhích.” Tiêu Diệp bắt lấy tay Diệp Huyền, kéo hai tay nàng bắt chéo ra sau lưng, “Cửu lang?” Hắn cảm thấy xung hô này có chút quen tai, dù sao ở trong cung, cũng chỉ mình Diệp Huyền có tư cách đứng trước mặt hắn gọi hắn là Cửu lang. “Lại gọi ta thêm một tiếng.” Hắn cong môi cười, tiếng cười đầy tà khí khiến cả người Diệp Huyền run rẩy. Sau đó, bàn tay thon dài liền nắm lấy cằm Diệp Huyền. Trong tầm mắt mê man của hắn, đôi môi như cánh hoa càng thêm đỏ mọng kiều diễm, giọng nói của hắn khàn khàn, “Ngươi không gọi, vậy ta liền hôn ngươi.” Vừa dứt lời, môi mỏng liền áp xuống, hung hăng hôn lên môi Diệp Huyền.

“Đừng...” tiếng kinh hô của Diệp Huyền bị ép nuốt vào lại trong cổ, đầu lưỡi Tiêu Diệp liền thừa cơ tách hàm răng ra, chui vào trong cái miệng nhỏ của nàng. Cùng lúc đó, bàn tay nóng rực của hắn nâng lên tuyết đồn của nàng, xoa nắn vài cái nơi khe hở giữa hai đùi sau đó thì sờ lên chỗ non mềm bí mật của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Lúc Diệp Huyền vào cung, Cảnh Tông đã năm mươi mấy tuổi, bởi vì ốm đau nhiều năm, không có cả sức lực ăn cơm mặc quần áo, làm sao có thể cùng nàng viên phòng. Bởi vậy, tuy rằng là quốc mẫu của Đại Dận, sau khi Cảnh Tông băng hà nàng trở thành thái hậu, nhưng thật ra nàng vẫn là xử nữ.

Thân thể xinh đẹp này chưa từng bị nam nhân xem qua, nơi non mềm xấu hổ kia ngay cả Diệp Huyền cũng rất ít khi đụng chạm. Giờ phút này, một bàn tay nóng rực đang đặt lên nơi đó, đầu ngón tay Tiêu Diệp vờn vẽ hoa môi, gấp đầu ngón tay đẩy ra hoa phồng nhỏ hẹp, đâm ngón tay vào.

“Đừng!” Diệp Huyền dường như sắp chết trong nụ hôn của hắn, lưỡi nàng bị lưỡi hắn cuốn lấy, trong miệng nhỏ của Diệp Huyền tàn sát bừa bãi thành một mảng hỗn độn. Nàng liều mạng giãy giụa, nhưng dưới sự đùa bỡn của Tiêu Diệp thân thể nàng càng ngày càng mềm, đợi đến khi ngón tay Tiêu Diệp bắt đầu trườn sấp trong hoa huyết, Diệp Huyền cảm thấy hoa tâm căng thẳng, bất ngờ phun ra một cổ hoa dịch.

“Thật âm...” Tiêu Diệp rút ngón tay ra đưa tới trước mặt Diệp Huyền, chỉ thấy ngón tay hắn dính một mảng ẩm dính, sáng lấp lánh, Tiêu Diệp hơi tách hai ngón tay ra, dầm thủy chảy thẳng xuống, ở giữa hai ngón tay tạo nên một sợi chỉ bạc dầm dề. Nụ cười trên mặt nam nhân nguy hiểm đến cực điểm, hắn nhíu mày, giữ chặt cổ Diệp Huyền, đem hai chân đang khép chặt của nàng mở lớn, “Muốn?”

Diệp Huyền vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết, nàng xuất thân thế gia danh môn, chưa từng nghe những lời nói hạ lưu như thế này. Trong lòng thì kháng cự vạn phần, nhưng thân thể lại hoàn toàn không nghe nàng sai khiến. Bị Tiêu Diệp cười như không cười nhìn chăm chăm, đâm thүй trong hoa huyết không ngừng chảy ra, khiến hạ thân nàng càng thêm lây lị.

“Cửu lang.” Nàng cất lực kiềm chế, “Người không muốn tạo nên sai lầm lớn thì tỉnh táo lại đi!”

“Ta rất tỉnh táo.” Tiêu Diệp lười biếng bắt lấy bàn chân đang đá tới của Diệp Huyền, nhìn về mặt say khướt của hắn, nơi nào có một chút thanh tỉnh. Hắn nắm lấy chân Diệp Huyền kéo tới, thân thể cũng tự nhiên sát tới trước, đặt dương vật đã cứng rắn ngay hoa tâm Diệp Huyền. Trong lúc Diệp Huyền không để ý, quần của Tiêu Diệp đã sớm không cánh mà bay. Còn thịt nóng bỏng không còn gì cách trở, trực tiếp dính lên huyết khẩu Diệp Huyền. Bởi vì Tiêu Diệp đã dùng ngón tay khuếch trương qua, huyết khẩu vẫn nhỏ hẹp như trước, nhưng đã mở ra hoa động nho nhỏ. Mị thịt trước huyết khẩu không ngừng co rút, hút lấy quy đầu to lớn.

“Hừ...” Tiêu Diệp kim không được mà phát ra một tiếng hừ nhẹ khiến người ta mặt đỏ tim đập, hắn đang liếm tuyết nhũ của nàng, răng nanh khê ma sát lên nụ hoa, phát ra âm thanh chắc chắn đâm nỡ vang dội, “Thật mềm... Hút thật thoải mái...” Hắn ngẩng đầu lên trên đùa, “Ta hút người có thoải mái hay không hửm?”

“Cửu lang, người!” Diệp Huyền làm sao chịu được loại lời nói này, huyết khẩu lại mấp máy một trận, đem quy đầu hút thêm một chút. Nàng cảm thấy trước mắt một trận choáng váng, không thể tin được bản thân là loại nữ nhân không biết xấu hổ như thế. Vui sướng giấu kín trong nội tâm như một sợi roi dài, không chút lưu tình tra tấn Diệp Huyền. Tiêu Diệp uống say, việc này vốn là một chuyện hiểu lầm. Thế nhưng bản thân không những không đẩy hắn ra, mà còn mềm nhũn nằm trong lòng hắn, tùy ý hắn đùa giỡn. Diệp Huyền chợt thanh tỉnh lại, nàng dùng hết sức lực toàn thân đẩy Tiêu Diệp ra, thừa dịp Tiêu Diệp vẫn còn say dưới chân không vững, cuống quýt trèo lên khỏi ôn tuyền.

Vớ đại một cái áo choàng phủ lên người, Diệp Huyền chuẩn bị rời khỏi nơi này, lại nghe thấy Tiêu Diệp phía sau thống khổ rên một tiếng. Trong lòng Diệp Huyền cả kinh, đây ao tron trượt, Tiêu Diệp sẽ không thực sự bị ngã xuống đi. Nàng cắn răng một cái, trở về bên ao nhìn hắn. Đột nhiên, mắt cá chân bị một bàn tay bắt lấy, trời đất như đảo lộn, Diệp Huyền nằm sấp trên mặt đất bị nam nhân áp dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hơi nước tràn ngập trong điện, Diệp Huyền thân mình lỏa lồ bị nam nhân đặt dưới thân tùy ý vuốt ve đùa giỡn. Ngón tay Tiêu Diệp kẹp chặt lấy hai cánh hoa môi, tiểu hoa châu run rẩy xuất hiện, Diệp Huyền nức nở một tiếng, thân thể không tự chủ được mà mềm xuống. Bầu ngực bị Tiêu Diệp nắm trọn trong bàn tay, nụ hoa bị ngón tay hắn ma sát mà trở nên cứng rắn, lưỡi Tiêu Diệp không ngừng liếm dọc tâm lung Diệp Huyền: “Đều đã cứng rắn, còn chạy làm gì.” Hắn tựa hồ rất đắc ý sau khi lừa gạt được Diệp Huyền, đầu lưỡi mang theo mùi rượu lại tấn công cái miệng nhỏ của Diệp Huyền, giữ chặt cầm nàng bắt buộc nàng cùng hắn dây dưa.

Diệp Huyền bị hắn hôn đến nổi thở hổn hển, cái lưỡi thom tho bị Tiêu Diệp cuốn lấy, một lát bị hắn mút lấy, một lát lại bị cuốn vào trong miệng hắn. Hắn đem nước bọt trong miệng Diệp Huyền nuốt vào, lại đem nước bọt của mình mạnh mẽ đẩy vào trong miệng Diệp Huyền. Mùi rượu nồng nặc ập đến, Diệp Huyền bị nghẹn đến đỏ cả hốc mắt, chỉ có thể phát ra vài tiếng vụn vặt: “Dừng tay... Người mau, dừng tay... Dừng, đừng có sờ nơi đó...”

“Hừ.” Tiêu Diệp ngậm lấy đầu lưỡi Diệp Huyền, dùng sức mút lấy. Ngày thường luôn là đáng về nhu hòa đoan chính, bây giờ say đến thần chí không rõ, lại bá đạo, tà khí như thế, động tác đùa bỡn hoa huyết càng thêm kịch liệt, cắn lên đầu lưỡi Diệp Huyền một cái, “Ta càng muốn sờ nơi đó, còn không chỉ muốn sờ thôi đâu...” hắn đem đâm thүй dính đầy bàn tay xoa lên cõn thịt, cả cây gậy thô to dính đầy đâm dịch ẩm dính, càng thêm đâm mỷ, “Còn muốn đi vào.”

“Dừng!” Trong lòng Diệp Huyền căng thẳng, nhận thấy quy đầu một lần tiếp một lần dính lên huyết khẩu, nàng vừa sợ vừa vội, “Cửu lang, người nhìn ta! Người có biết ta là ai không? Mau dừng tay!” Ngay trong lúc nàng đang giãy giụa la hét ầm ĩ, Tiêu Diệp thẳng thắt lưng, bắt đầu đem cõn thịt tiến vào từng chút.

Hoa huyết nữ nhân thật sự rất chặt, hoa kính vừa nhỏ vừa hẹp, tuy rằng trên vách tường tràn đầy đâm dịch ẩm nóng, Tiêu Diệp cũng dùng ngón tay khuếch trương qua, nhưng dương vật thô to của hắn tiến vào vẫn rất gian nan. Thêm vào đó Diệp Huyền luôn liều mạng giãy giụa, hoa kính càng thêm co rút, ép cõn thịt Tiêu Diệp đau đớn không thôi.

“Thật chặt...” nam nhân thở hổn hển bên tai Diệp Huyền, hắn tuy được xem như tính tình tốt, nhưng suy cho cùng là cửu ngũ chí tôn, người dám làm trái ý hắn chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Vốn dĩ uống say mơ mơ màng màng, cố nén dục vọng làm nản đạo đầu cho nữ nhân dưới thân, lúc này, sức nhẫn nại của Tiêu Diệp cuối cùng cũng khô kiệt. Cõn thịt trưởng lớn bị ép đau đớn, hắn không thể nào khắc chế dục vọng đang kêu gào trong cơ thể thêm nữa, “hừ” một tiếng đem cõn thịt hung hăng đâm vào.

“A!” Diệp Huyền cảm giác một trận đau nhức như muốn xé rách da thịt từ hạ thân truyền đến, cõn thịt to lớn như một cây sắt nhọn, ở giữa hai chân nàng ra ra vào vào, càng lúc càng nhanh càng lúc càng sâu. “Không cần, đau quá... Thật trưởng... A, không được... Mau dừng lại...” Nữ tử dưới thân chặt kinh người, bởi vì xâm nhập từ phía sau, khiến Tiêu Diệp có thể dính thẳng đến nơi sâu nhất, quy đầu bị hoa tâm bao bọc, trên cõn thịt giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ nhắn hút lấy hắn. Khoái cảm cực hạn khiến hắn xem chút thất thủ bản tính thì làm sao có thể dừng lại.

Không chỉ có như thế, hắn vuốt dọc theo đường cong duyên dáng trên lưng Diệp Huyền, dừng lại nơi tuyệt đồn, xoa bóp đem hai cánh mông mở lớn. Lập tức rút côn thịt ra, chỉ chừa quy đầu tấc ở huyết khẩu. Không đợi Diệp Huyền thở dốc, hắn hung hăng đâm vào, mở ra tầng tầng lớp lớp thịt bao quanh, dính đến hoa tâm Diệp Huyền, đem phân nửa bồng thân cắm vào trong tử cung.

“A... quá sâu, quá sâu... không cần...” Diệp Huyền khóc nức nở, vừa mới phá thân, thân mình chưa từng trải qua khai phá, làm sao có thể chịu được động tác kịch liệt như vậy. Nàng đau đến nỗi gần như hôn mê bất tỉnh, mặc dù tính tình cứng cỏi, nhưng cũng nhịn không được mà ô ô khóc. Tiếng khóc xen lẫn tiếng thở dốc, cùng với âm thanh da thịt va chạm vào nhau, tiếng nước vang lên nơi giữa hai chân không những không khiến Tiêu Diệp mềm lòng ngược lại càng khiến càng thêm điên cuồng.

“Không cần? Không cần mà ngươi còn cần nhanh như vậy.” Tiêu Diệp dùng sức trều cắm, rút ra cả căn sáp vào cũng cả căn, hai túi thịt nặng trĩu theo động tác kịch liệt của hắn đánh lên mông Diệp Huyền, đem cặp mông trắng nõn va chạm hồi lâu thành một mảng đỏ bầm. Tốc độ co rút của hắn càng ngày càng nhanh, hai chân Diệp Huyền như nhún ra, không thể tiếp tục chống đỡ thân thể đã lung lay sắp đổ.

Phát hiện nàng sắp ngã xuống, Tiêu Diệp nắm lấy eo nàng, đem mông nàng nhấc cao lên. Hắn vừa không ngừng trều sáp vừa lôi kéo Diệp Huyền theo động tác ra vào của hắn. Xâm nhập quá mạnh mẽ khiến Diệp Huyền cảm thấy bụng của mình cũng sắp bị hắn xuyên thủng, hắn nhiều lần dính đến hoa tâm, Diệp Huyền rất nhanh liền hét chói tai từ trong hoa tâm phun ra một cổ dâm dịch.

Âm tinh nóng rực phun lên quy đầu Tiêu Diệp, mắt hắn co rút một trận, hắn cắn răng nhịn xuống cảm giác muốn bắn tinh mãnh liệt. “Giáp thật chặt, hút cũng nhanh, nước lại nhiều như vậy.” Nam nhân mút lấy vành tai Diệp Huyền, động tác nơi hạ thân càng thêm dừng mảnh, “Ta sáp nát ngươi, sáp nát tiểu huyết dâm đảng của ngươi... Thật nhanh, cái miệng nhỏ nhắn mút thật thoải mái...”

Dâm ngữ xấu xa không ngừng quanh quẩn bên tai Diệp Huyền, nhưng nàng đã không thể nghe rõ, khoái cảm xen lẫn đau đớn khiến thần chí của nàng trở nên mê muội, chỉ có căn côn thịt không ngừng va chạm dưới thân tựa hồ vĩnh viễn không thể ngừng lại...

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Tầm Hương ngẫm mình trong ôn tuyền một lúc liền vội vàng đi đến Khúc Thủy các. Tuy nói là được thái hậu cho phép, nhưng nàng cũng phải biết chừng mực, không thể để bên cạnh thái hậu không có ai hầu hạ. Đi đến trước Khúc Thủy các, nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái, cung ti canh giữ bên ngoài sao lại không thấy nữa? Nàng thầm nghĩ một tiếng: “Đúng là đồ lười nhác.” Vội vàng bước nhanh tới, đẩy cửa lớn ra.

Sau đại môn là một hành lang dài, đi đến cuối cùng chính là ao ôn tuyền. Trước ao còn có một cánh cửa, lúc này cánh cửa khép hờ, ánh nến từ bên trong hắt ra. Tầm Hương càng cảm thấy quái dị, nàng nhớ rõ ràng trước khi đi đã đóng cửa lại, chẳng lẽ thái hậu đã về thăm điện? Nàng vội vàng chạy đến trước cửa, đột nhiên cứng người.

Bên trong truyền ra âm thanh vô cùng kỳ quái, âm thanh da thịt va chạm vang dội, tiếng trều sáp xì xì, còn có tiếng nước chập chập, hỗn tạp tiếng nam nhân thở dốc hòa cùng âm thanh nức nở rên rỉ của nữ tử, cho dù Tầm Hương là hoàng hoa khuê nữ cũng hiểu được trong phòng đang phát sinh chuyện gì.

Trong lòng nàng kinh hãi, chẳng lẽ là... Thái hậu? Nhưng nam nhân này là ai? Không kìm nén được lòng hiếu kỳ của bản thân, Tầm Hương nhìn xuyên qua khe cửa, vùng trộm nhìn thoáng qua. Vừa liếc mắt một cái, tim nàng cơ hồ nhảy muốn nhảy lên tận cổ họng. Nàng không thể nào nghĩ đến chuyện thái hậu bị một nam nhân áp dưới thân, mà nam nhân kia rõ ràng là quan gia!

Khuôn mặt Diệp Huyền ửng hồng, hai mắt vô thần, trên mặt trần đầy nước mắt. Bầu ngực nộn nộn của nàng bị một bàn tay to lớn vuốt ve, nụ hoa từ trong kẽ tay Tiêu Diệp chui ra, hai ngọn tuyết nhũ cao ngất bị hắn nhu lỏng thành đủ loại hình dáng. Mông nhếch cao lên, giữa hai chân một căn dương vật thô to đỏ đậm cấp tốc ra vào, Tiêu Diệp cười lên người Diệp Huyền, không ngừng di chuyển thắt lưng rắn chắc, hỗn hợp dâm thủy cùng bạch trọc liên tục chảy ra, đem bộ lông đen sì của Tiêu Diệp thấm ướt lấy lại.

Trận kịch liệt diễn ra liên tục đã lâu, Tầm Hương đột nhiên ý thức được, có lẽ sau khi bản thân rời đi không lâu, quan gia đã tới nơi này, sau đó... Sau đó không màng liêm sỉ làm nhục nẫu thân mình. Tầm Hương không dám nghĩ tới về mặt Diệp Huyền, nàng hầu hạ Diệp Huyền hơn mười năm, tất nhiên biết rõ vị thái hậu này là người trung trinh, chung thủy như thế nào. Bị đứa con do mình một tay dưỡng dục nên người chiếm đoạt, người nhất định là rất khó sờ. Tầm Hương nắm chặt tay, cả người run run, sắp nhịn không được mà xông vào.

Nhưng nàng biết bản thân không thể, bởi vì nàng không chỉ không cách nào ngăn cản hành vi không bằng cảm thú của quan gia, mà còn có thể xúc phạm đến tự tôn của Diệp Huyền. Nàng chỉ có thể canh giữ ở chỗ này, cho dù mất mạng cũng muốn giấu kín bí mật này.

Không biết đã qua bao lâu, hai chân Tầm Hương đứng lâu đã tê rần, âm thanh dâm mỹ trong phòng mới dừng lại.

“Tầm Hương.” Nghe được thanh âm suy yếu vô lực của Diệp Huyền, Tầm Hương giật mình một cái, vội vàng tiến vào.

Tiêu Diệp đang ngủ, hần bắn qua vài lần, cuối cùng không chống đỡ được men say, nặng nề ngủ thiếp đi. Diệp Huyền cố hết sức chui ra khỏi lồng ngực hần, côn thịt nam nhân còn tắc trong tiểu huyết, lúc rút ra, cảm giác tê dại kèm theo đau đớn nóng bỏng khiến Diệp Huyền ngã xuống đất.

Tầm Hương vội vàng đỡ lấy nàng, nhìn thấy cả người Diệp Huyền toàn dấu hôn, còn giữa hai chân là một mảng hồng hồng trắng trắng, mũi nàng đau xót: “Thái hậu, ngài bị thương.”

“Không có việc gì.” Diệp Huyền cố hết sức khoát tay, nàng phải rời khỏi nơi này ngay lập tức, không thể để Tiêu Diệp biết nữ tử mà hần chiếm đoạt trong lúc say là nàng. Tầm Hương mặc quần áo cho nàng, vì tránh cho Tiêu Diệp sau khi tỉnh lại nhìn thấy hạ thân khác thường, Diệp Huyền cùng Tầm Hương hợp lực đỡ hần xuống ôn tuyền. Chủ tớ hai người dựa vào nhau, nghiêng ngả chao đảo trở về tẩm điện.

Đêm nay thật khiến cho người ta mệt mỏi, dưới sự hầu hạ của Tầm Hương, Diệp Huyền rửa sạch thân thể, trong hoa huyết vẫn có tơ máu chảy ra. “Chỉ sợ là...” Tầm Hương đỏ bừng mặt, “Chỉ sợ là bên trong bị xước da.”

Diệp Huyền đau đến rít một hơi lạnh, nàng tuy rằng thông minh, nhưng không biết nơi riêng tư của nữ tử khi bị thương phải làm thế nào. Loại chuyện này không thể mở miệng hỏi người khác, càng không thể để lộ ra bên ngoài. Tầm Hương nghĩ một lúc: “Nô tì nhớ được trong điện còn có Trần Châu cao trước kia dùng chưa hết, dùng để chữa thương trị sẹo, có lẽ có hiệu quả.”

Thực ra Trần Châu cao kia cũng là do Tiêu Diệp sai người đưa tới, nguyên nhân là do có một lần Diệp Huyền bị ngã xước da nơi cổ tay. Tiêu Diệp lệnh cho thái y viện ngày đêm gấp rút điều chế ra Trần Châu cao này, chỉ cần bôi một chút lên vết thương, sau vài ngày vết thương liền biến mất, chút sẹo để lại cũng không có. Tuy rằng không biết loại cao này có thể bôi lên hoa huyết hay không, nhưng lúc này cũng chỉ có thể thử một lần.

Bởi vì vết thương ở nơi vô cùng vô cùng nhạy cảm, Diệp Huyền kiên quyết đuổi Tầm Hương ra ngoài, bản thân tự vói tay vào, đau đến mức cả người toàn mồ hôi lạnh, dè dặt cẩn trọng đem thuốc mỡ bôi lên vách tường. Nàng không biết chính xác là nơi nào bị thương, chỉ có thể cẩn thận lau lung tung, một bên bôi thuốc một bên cảm thấy vừa hận vừa thẹn, bản thân đau đến nước mắt doanh tròn. Tiêu Diệp lại thoải mái ngủ trong ôn tuyền. Hơn nữa sau khi hần tỉnh rượu, sẽ quên chuyện đêm nay không còn một mảnh, tuy rằng đây là hy vọng của Diệp Huyền, nhưng cảm giác chua xót trong lòng không thể nào dần xuống.

Tuy nàng cất lực đè nén tình cảm bản thân, nhưng âm kém dương sai, cuối cùng lại xảy ra quan hệ loạn luân cùng Tiêu Diệp. Diệp Huyền ngơ ngẩn ngồi xuống, coi như đêm nay là một giấc mộng đi, nàng không thể để sai lầm nói tiếp sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Ngày thứ hai, Ngọc Anh điện truyền tin thái hậu bị bệnh. Diệp Huyền mệt mỏi dựa vào ghế mềm, toàn thân từ trên xuống dưới như bị xe ngựa nghiền qua, đau nhức không thôi. Tiểu huyết giữa hai chân nàng càng thêm nóng bỏng co rút đau đớn, tuy rằng tối hôm qua vội vàng bôi chút Trần Châu cao, đã đỡ hơn một tí, nhưng chỉ cần nàng cử động nhẹ một chút, một cơn đau như xé rách lại truyền đến. Diệp Huyền chỉ có thể nằm trên giường không động đậy, trong lòng oán hận Tiêu Diệp quá mức thô bạo, nhưng chỉ cần hồi tưởng đến chuyện tối qua, lại cảm thấy hổ thẹn áy náy, lại có chút vui mừng vụng trộm.

Đúng lúc này, Tiêu Diệp theo thường lệ tới vấn an. Sau khi tỉnh rượu, chuyện tối qua hiển nhiên không hề lưu lại trong đầu hần chút xíu xiu nào. Nghe Tầm Hương nói thái hậu bị bệnh, hần sốt ruột hỏi: “Người bệnh có nặng không?” Rồi truyền lệnh cho Cao Thành Phúc đang đứng bên cạnh, “Cao Thành Phúc, đi thái y viện gọi Tôn thái y đến đây.”

“Thái hậu chỉ là hơi mệt trong người, đặc biệt cần dặn nô tì, báo cho quan gia biết, không cần làm to chuyện.” Tầm Hương cúi đầu, không dám nhìn mặt Tiêu Diệp, chỉ cần nghĩ đến chuyện khó coi nơi Khúc thủy các, hai chân nàng liền nhũn cả ra.

Diệp Huyền vốn không sao, nhưng Tầm Hương lo sợ nàng sẽ xấu hổ nên Tầm Hương kiên quyết, cho dù có phải chết nàng cũng phải ngăn quan gia vào tẩm cung thái hậu.

Thanh âm ôn hòa của nam nhân vang lên, bên tai Diệp Huyền văng vẳng những lời hạ lưu của Tiêu Diệp. Thanh âm ôn nhuận như ngọc lại nói ra những lời tà nịnh bá đạo như vậy, Diệp Huyền không cách nào tưởng tượng được, Cữu lang do một tay nàng nuôi lớn, khi say rượu còn có một mặt như thế.

Trong trí nhớ của Diệp Huyền, Tiêu Diệp luôn luôn nhu thuận, trầm mặc. Ảnh hưởng những chuyện xảy ra lúc nhỏ, trên người hần không hề có tí kiêu ngạo nào của người hoàng thất, hần luôn yên lặng đứng một bên, nói không nhiều lắm, giống như một con thú nhỏ quái gở.

Đứa trẻ như vậy sẽ không được mọi người yêu thích, mẹ đẻ Tiêu Diệp là một cung tì bình thường, Cảnh Tông say rượu lâm hạnh một lần cứ như vậy mà hoài long thai. Bộ dạng cung tì kia như thế nào, Cảnh Tông căn bản không nhớ rõ, qua loa ban cho nàng một danh phận tài tử, rồi quên mất nàng ta.

Khi đó vì chuyện tranh giành vương vị mà trên triều lẫn trong hậu cung sóng gió ba đào, Tiêu Diệp sinh ra trong lặng lẽ, tuy hần là con của Cảnh Tông, nhưng không được người khác coi trọng. Hần cùng mẹ đẻ hần yên lặng sống trong cung, nhìn các vị huynh trưởng người tới ta đi, vì tranh giành ngôi vị Thái tử đánh cho đầu roi máu chảy.

Không được mấy năm, mẹ đẻ Tiêu Diệp qua đời, Tiêu Diệp liền triệt để trở thành người vô hình. Một đứa trẻ chưa tròn năm tuổi, cô độc sống trong thâm cung, không thể nào có được một tuổi thơ tốt đẹp. Người trong cung am hiểu nhất là chuyện nịnh trên đạp dưới, lúc mẹ đẻ còn sống, nữ nhân yếu đuối kia còn có thể che chở cho Tiêu Diệp vài phần. Nhưng từ khi nàng mất đi, Tiêu Diệp không còn ai để dựa vào.

Từ đó, hắn càng ngày càng quái gở. Đến khi Tiêu Diệp tròn bảy tuổi, cuộc đời hắn đột ngột chuyển ngoặt.

Hiếu Thành hoàng hậu lúc bấy giờ đã nhiều năm không có con, nỗ lực hai mươi mấy năm, nhưng vẫn không thể hoài thai, Hiếu Thành hoàng hậu cuối cùng cũng chấp nhận số mệnh. Nàng chuyển Tiêu Diệp không có ai nuôi nấng vào Thanh lương điện, muốn an ủi bản thân dưới gối không con không cái. Mà Cảnh Tông cũng buông tha hy vọng có con trai trưởng, cùng năm đó, lập thứ trưởng tử Tiêu Thịnh làm thái tử.

Vốn tưởng rằng chiếc ghế thái tử đã định, thế cục triều đình có thể theo đó mà ổn định, nào ngờ nhóm hoàng tử còn tranh đấu kịch liệt thêm. Mẹ đẻ của Tiêu Thịnh cũng không có xuất thân cao quý, mà bản thân hắn cũng không phải là người tài đức, chỉ vì thân phận thứ trưởng tử của hắn, Cảnh Tông mới lập hắn làm thái tử. Thứ tử của Cảnh Tông, tam hoàng tử, ngũ hoàng tử, lục hoàng tử đều có nhà mẹ đẻ cao quý, sau lưng có không ít triều thần ủng hộ, làm sao có thể cam chịu để Tiêu Thịnh làm thái tử. Đúng lúc này, Tiêu Diệp lại trở thành con nuôi của hoàng hậu, khiến cục diện bỗng chốc bùng nổ.

Hiếu Thành hoàng hậu là tộc tỷ của Diệp Huyền, hai tỷ muội đều xuất thân từ Diệp thị Tuyên thành, là thế gia hiển hách đứng đầu Đại Dận. Càng quan trọng hơn là, trong tay Diệp thị nắm trọng binh, muốn đoạt vị thành công, lôi kéo Diệp thị là chuyện không thể không làm. Vốn dĩ Hiếu Thành không có con trai, là đối tượng mượn sức của các vị hoàng tử, nào ngờ giữa đường nhảy ra một tên Tiêu Diệp. Ngoài miệng hoàng hậu nói nhận hắn làm con để bớt cô tịch, ai biết Diệp thị có phải hay không muốn nâng đỡ người kế vị mới, đảm bảo Tiêu Diệp thượng vị.

Cứ như vậy, Tiêu Diệp còn chưa kịp thích ứng biến hóa thân phận của bản thân, đã bị cuốn vào vòng tranh đấu gay gắt. Hắn chỉ là đứa trẻ bảy tuổi, ám chiếu trên triều tự nhiên không tính lên người hắn, nhưng những nữ nhân trong hậu cung này, ngoài sáng trong tối có vô số thủ đoạn khiến người ta có khổ mà nói không được, lại dùng hết lên người hắn.

Mỗi lần hồi tưởng đến thời gian này, Diệp Huyền đều đau lòng không thôi, đứa nhỏ này làm thế nào mà sống được. Tiểu hài tử tầm tuổi như hắn, vốn nên không lo không nghĩ, vui vẻ chơi đùa không chút cố kỵ, mà hắn lại không dám nói nhiều thêm một câu. Trước khi Diệp Huyền tiến cung đã nghe tổ phụ nói qua, trong nhà không có ý nâng đỡ Tiêu Diệp. Nhưng nhìn hắn nhu thuận nghe lời, biến hắn thành bìa ngấm làm người khác rối loạn cũng được.

Hắn cứ như vậy trở thành bìa ngấm suốt bốn năm, bốn năm sau, Hiếu Thành hoàng hậu hoẵng thệ.

Đối với Tiêu Diệp mà nói, việc Hiếu Thành chết cũng không khiến hắn xúc động nhiều. Hắn đã từng cảm kích Hiếu Thành, nhưng phần cảm kích này đã bị những năm tháng sống trong ám toán suốt ngày mài mòn đến độ hầu như không còn gì. Hiếu Thành nhận hắn làm con nuôi, thực ra so với nuôi mèo nuôi chó cũng không khác biệt lắm. Khi nhớ tới thì triệu tới nhìn một chút, khi không nhớ thì quăng sang một bên không quan tâm. Về phần thay Tiêu Diệp che gió chắn mưa, lại là chuyện nghĩ cũng không cần nghĩ.

Tân hoàng hậu vào cung, Tiêu Diệp có lẽ sẽ chuyển khỏi Thanh Lương điện. Tiêu Diệp biết bản thân là đứa trẻ không được người khác yêu thích, cung tì trong Thanh Lương điện thường nghị luận sau lưng hắn: “Cửu lang tuổi còn nhỏ, nhưng ánh mắt thoát nhìn giống quái nhân.”

Như vậy cũng tốt, trở về nơi thuộc về mình, sống một cuộc đời bình thân như nước. Tốt xấu gì hắn cũng là hoàng tử, sẽ không sợ bị đói chết.

Năm thứ năm, Diệp thị Tuyên thành Diệp Huyền nhập cung, trở thành hoàng hậu đời thứ hai của Cảnh Tông.

Vào ngày đó, cả Đại Minh cung tràn ngập không khí vui mừng, mỗi người đều có tâm tư riêng của mình, nhưng trên mặt người nào người nấy đều bày ra vẻ tươi cười thoát nhìn chân thành tha thiết. Tiêu Diệp không muốn làm người khác chú ý, sau yến tiệc, liền nhanh chóng trở về tâm điện của mình. Chỉ là lần qua lộn lại đến tận canh ba vẫn không ngủ được. Hắn bèn mặc thêm quần áo, bước ra ngoài.

Lúc này đang là giữa hè, đêm mát như nước, trên trời sao sáng lấp lánh. Tiêu Diệp đi đến chỗ mình thường ngồi, lại phát hiện nơi đó đã có người ngồi trước.

Mái tóc đen dài của thiếu nữ xõa tung xuống, lễ phục cửu phượng ngũ sắc vẫn chưa cởi ra, dưới ánh trăng càng thêm chói mắt. Thân thể Tiêu Diệp cứng đờ, hắn biết, đó là tân hoàng hậu.

Cảm giác được phía sau lưng có người, Diệp Huyền quay đầu lại. Nhìn tiểu nam hài quần áo lộn xộn, búi tóc trên đầu cũng có chút rối loạn, hiển nhiên là mới rời giường.

“Cửu lang?” nàng cười khẽ, thanh âm nhu hòa, dễ nghe, “Không ngủ được hay sao?”

Tiêu Diệp không biết vì sao, chỉ biết ngây ngốc gật đầu. Diệp Huyền vẫy vẫy tay với hắn, không biết ma xui quỷ khiến thế nào hắn liền bước tới. “Nương nương.” Hắn mở miệng có phần câu nệ, dường như nụ cười ôn nhu của thiếu nữ khiến hắn xúc động, trong lòng bàn tay toàn mồ hôi lạnh.

Diệp Huyền sờ đầu hắn, cảm xúc mềm nhẹ chợt lóe lên, khiến Tiêu Diệp có chút thất thần, đến khi tỉnh lại đã thấy Diệp Huyền cầm tay mình. “Chúng ta cùng nhau đi ngắm sao đi.” Thiếu nữ nghiêng đầu, cười khẽ nháy mắt với hắn.

“Vâng.” Tiêu Diệp thấp giọng đáp lại, lại cảm thấy như vậy không tốt lắm, hắn lại gật đầu đáp lời rõ ràng, “Vâng!”

Trời đêm hôm đó sao nhiều hay ít, sáng hay mờ Diệp Huyền đã không nhớ rõ. Khi đó tính tình Diệp Huyền còn có chút trẻ con, không biết thâm cung hiểm ác, cũng không trải qua đòn ép phong dao sương kiếm. Nàng nắm lấy bàn tay mềm yếu, nhỏ bé của Tiêu Diệp, chỉ lên trời: “Cửu lang, ước một

chuyện đi.”

Tiêu Diệp nghiêm cẩn lắc đầu: “Ta không được ước.” Hắn cho tới bây giờ đều chưa từng nói những lời này với người khác, nhưng khi đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Diệp Huyền, hắn mím môi, cuối cùng vẫn quyết định nói, “Nếu ta muốn có được cái gì, không cần đến sao trời giúp ta, ta về sau sẽ tự mình làm được.”

Ngoài phòng, thanh âm Tiêu Diệp dần dần nhỏ đi, hắn cuối cùng cũng mang theo chúng người hầu rời khỏi. Diệp Huyền thở phào nhẹ nhõm, yếu ớt tựa vào gối mềm. Cừu lang a Cừu lang, cuộc đời ngắn ngủi như thế, chúng ta lại ước muốn quá nhiều điều, lại có những chuyện dù có cầu cũng không được. Tựa như ta và ngươi, chung quy lại chỉ là ước muốn không cách nào thực hiện được mà thôi. Ta không có cách nào thực hiện, cũng không thể nào thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Sau khi Tiêu Diệp trở về Hội Ninh điện, trái lo phải nghĩ, trong lòng vẫn lo lắng không yên. Thân thể Diệp Huyền vốn khỏe mạnh, bây giờ vô duyên vô cớ bị bệnh, lại không cho thái y xem. Ngón tay hắn vô thức gõ gõ lên bàn: “Cao Thành Phúc, bên Ngọc Anh điện có điều gì không ổn không?”

Cao Thành Phúc kính cẩn cúi đầu, “Nô tài lúc nào cũng phải người trông coi cẩn thận, thái hậu luôn ở trong phòng tĩnh dưỡng, không gặp bất kỳ mệnh phụ nào.”

“Trẫm không hỏi việc này.” Tiêu Diệp thản nhiên liếc hắn một cái.

Cao Thành Phúc rung mình, biết mình nói sai rồi. Hắn theo hầu bên người Tiêu Diệp từ lúc Tiêu Diệp còn là hoàng tử, biết vị quan gia này không đơn giản như vẻ ngoài. Ngoại trừ lúc trên triều, khi Tiêu Diệp xưng “trẫm”, là biểu hiện hắn không vừa lòng. Cao Thành Phúc vội vàng quỳ xuống: “Là nô tài ngu dốt, thái hậu từ tối hôm qua đến nay vẫn luôn ở trong phòng, ngoại trừ Tầm Hương bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến vào. Nô tài thấy Tầm Hương...” hắn dừng một lát, “Đường như có tâm sự.”

Sự nghi ngờ trong lòng Tiêu Diệp lại càng tăng thêm, hắn bỗng nhiên đứng lên: “Đi, đến Ngọc Anh điện nhìn một chút.”

Lúc này trong phòng, Diệp Huyền cả người đỏ mề hôi lạnh đang tự mình bôi thuốc. Diệp Huyền đối với việc chuyện này thực sự không biết chút gì. Nàng sợ soạn hơn nửa ngày mới tìm đến được đúng chỗ, lại chịu đựng đau đớn tách ra một khe hở hẹp, đưa ngón tay dính đầy thuốc mỡ chen vào.

“Tê...” Diệp Huyền đau đến mức hít vào một ngụm khí lạnh, ngón tay tìm không đúng chỗ, móng tay lại cọ đến vách tường mềm mại, thiếu chút nữa kìm không được chảy nước mắt, nàng ngây ngô chuyển động ngón tay, lại không nhận được oán thăm, “Xú tiểu tử, cho ngươi uống rượu, cho ngươi say khướt... cho ngươi tỉnh rượu lại giả bộ vô tội.” Đau đớn này thật sự khiến người ta khó có thể chịu được, khiến tiểu nhân trong lòng Diệp Huyền được dịp lên ngôi, bày ra điệu bộ giận dữ như đứa nhỏ.

Nàng có sức hơn nửa ngày, lại có chỗ làm thế nào cũng với không tới, nàng gấp tới mức mồ hôi lạnh lại tứa ra, đột nhiên nghe được Tầm Hương đứng trước cửa cao giọng hét mức có thể: “Quan gia, thái hậu đang nghỉ ngơi trong phòng.”

Tiêu Diệp sao lại đến nữa?!

Diệp Huyền cả kinh, hoang mang rối loạn rút ngón tay ra. Nàng không cách nào bình tĩnh được, tình cảnh trước mắt của nàng thật sự quá mức xấu hổ. Vì để tiện bôi thuốc, hạ thân nàng chỉ mặc một cái quần lụa mỏng, làn váy kéo lên tận hông. Hai chân mờ lỏn, đầu gối cong lên, đem nơi tối mật của nữ nhân lồ lộ bày ra. Bởi vì Tiêu Diệp thô bạo đùa bỡn, hai phiến hoa môi đáng thương đến bây giờ vẫn còn sưng đỏ, huyết khẩu co rút lại, thuốc mỡ hòa tan theo hoa môi chảy ra.

Tiếng bước chân của Tiêu Diệp cách ngày càng gần, Diệp Huyền chộp lấy tấm chăn bên người phủ lên, lại vội vàng tựa lên gối mắt nhắm lại làm bộ đang ngủ, thấy Tiêu Diệp tiến vào, nàng mới mở mắt, ra vẻ nghi hoặc nói: “Cừu lang?”

Trong phòng dường như có một mùi hương kỳ lạ, vừa ngọt vừa ngấy. Thấy sắc mặt Diệp Huyền bất thường, Tiêu Diệp lúc này mới chú ý tới đôi chân đang lộ ra bên ngoài chăn của nàng. Bàn chân nhỏ nhắn, trắng mịn như ngọc áp sát vào nhau, mười đầu ngón chân mượt mà thanh tú thoát nhìn rất đáng yêu. Tiêu Diệp bất động thanh sắc rời mắt, đi đến bên sạp ngồi xuống: “Nương nương, Tầm Hương nói người thân thể không khỏe, đến cùng là vì sao? Hay là để Tồn thái y đến xem thử.”

Diệp Huyền còn chưa kịp trả lời, hắn chợt nhìn thấy được trên ngón tay nàng dính thứ gì đó trắng ngà, liền nhíu mày: “Đây là cái gì?”

Diệp Huyền nhìn theo ánh mắt của hắn, trên mặt lập tức đỏ bừng lên. Trên ngón tay nàng là thuốc mỡ vẫn chưa bôi hết liền vội vàng rút ra. Trên đầu ngón tay còn dính lại một chút thuốc mỡ trắng ngà, lại trơn bóng ánh nước hiển nhiên là hoa dịch từ trong hoa huyết.

“Đây là thuốc mỡ.” Tiêu Diệp sắc mặt nghiêm túc, “Nương nương, người bị thương?”

“Chỉ là vết thương ngoài da.” Diệp Huyền ép buộc bản thân bình tĩnh, “Lúc trước không phải là con sai người đem tới Trân châu cao sao, ta bôi một chút liền khỏi.” Nàng thật sự sợ Tiêu Diệp tiếp tục truy hỏi, Tiêu Diệp ngồi cách nàng rất gần, trong không khí toàn là mùi long tiên hương trên người hắn, Diệp Huyền không tự chủ lại nhớ đến ngày hôm qua cả người hắn toàn mùi rượu.

Dưới chân hạ thân vẫn đang quang lỏa, nếu Tiêu Diệp xóc chân lên, có thể nhìn thấy rõ ràng. Diệp Huyền thầm mắng bản thân không biết liêm sỉ, Tiêu Diệp làm sao có thể vô lễ đến xóc chân lên, nhưng lúc này, trong hoa huyết lại phun ra một chút dâm dịch, cứ như vậy chỉ một lát sau, đã thấm ướt một mảng chân trên giường.

Tiểu là nàng đang khấn trương, không chú ý tới ánh mắt khác thường của Tiêu Diệp. Chân vốn rất mỏng, trong lúc vội vàng Diệp Huyền phủ loạn xạ lên người. Lúc Tiêu Diệp tới gần, một góc chân nhấc lên một khe hở nhỏ, nhìn xuyên qua đó, Tiêu Diệp thấy được cảnh xuân sắc mà Diệp Huyền muốn che giấu. Nơi đó hồng hồng kiêu diễm, nhìn thoáng qua tron bóng ướt át. Đồng tử Tiêu Diệp co rụt lại, yết hầu trượt lên trượt xuống. Hắn đột nhiên đứng dậy, làm Diệp Huyền cũng hết hồn, kinh ngạc ngược nhìn hắn, Tiêu Diệp cúi mặt trầm giọng nói: “Vừa nhớ tới có tấu chương cần phê duyệt gấp, nương nương nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai con lại đến thăm người.”

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Thái hậu, hết Trân Châu cao rồi.” Cầm cái bình ngọc rỗng tuếch, giọng Tầm Hương nôn nóng.

“Nhanh như vậy đã hết?” Diệp Huyền nhớ mình bôi thuốc mới được ba ngày, lúc trước còn dư đến phân nửa bình Trân Châu cao. Đại khái là vì chỗ kia quá mềm mại khiến nàng mỗi lần bôi đều phải bôi rất nhiều, mặc dù có hiệu quả, nhưng lại rất chậm. Diệp Huyền thở dài, “Người tới thái y viện lấy thêm một bình đi.”

Tầm Hương lĩnh mệnh lui ra, thái hậu muốn Trân Châu cao, thái y viện tất nhiên là không dám không cho. Chủ viện Tôn Đình cau mày: “Không phải là ta làm khó người, nhưng nguyên liệu điều chế ra Trân Châu cao này là công phẩm, mỗi năm chỉ làm ra được một lọ, bây giờ muốn làm ra một lọ mới, lão hủ thật sự là hữu tâm vô lực.”

Tầm Hương cũng hết cách, thái y viện thật sự không có, nàng đâu thể ép buộc người ta biến ra một lọ khác cho nàng. Nhưng nếu không bôi thuốc, vết thương của thái hậu phải mất bao lâu nữa mới lành. Tầm Hương thấy thái hậu mấy ngày nay mệt mỏi, vô lực trong lòng cũng sốt ruột không thôi. Trong lúc nàng đang u sầu, lại gặp Cao Thành Phúc.

Hắn cười hỏi: “Tầm Hương, người ra ngoài làm việc gì cho thái hậu vậy?”

Tầm Hương thấy hắn như thấy cứu tinh. Cao Thành Phúc là nội quan tâm phúc bên người quan gia đã lâu, biết đâu hắn lại có cách. Tầm Hương liền kể cho hắn nghe chuyện Trân Châu cao, nàng cũng không ngu đi khai thái hậu cần, chỉ nói là mình sơ suất làm mất lọ Trân Châu cao của thái hậu, bây giờ thái hậu muốn dùng, trong lúc gấp gáp không biết làm sao.

Cao Thành Phúc nguyền rủa một cái: “Người sao lại không cẩn thận như vậy, chúng ta là phận tôi tớ, cần phải nhanh tay lẹ mắt, cẩn thận chặt chẽ mới phải.” Rồi hắn lại cười, “Vừa đúng là năm trước quan gia ban cho ta một lọ, ta sai người đi lấy cho người.”

Tầm Hương vô cùng cảm kích rồi đi, vừa xoay người Cao Thành Phúc đã đem chuyện này nói cho Tiêu Diệp biết. Hắn biết Tiêu Diệp đối với vị trong Thừa Hương điện không bình thường. Trong lòng quý nhân nghĩ như thế nào, bọn họ là phận nô tài không thể phỏng đoán bừa bãi, nhưng thỉnh thoảng vẫn nên lấy lòng một chút.

Tiêu Diệp lâm vào trầm tư, Tầm Hương nói mấy tháng trước đã đánh mất bình Trân Châu cao kia, nhưng ba ngày trước mình còn thấy Diệp Huyền bôi thuốc. Tiêu Diệp sai người đi điều tra lại hành tung của Tầm Hương, biết được tì nữ này vừa ghé qua chỗ thái y viện, nói là thái hậu muốn Trân Châu cao. Tầm Hương không phải là loại nô tì có thể làm ra loại chuyện giả truyền ý chỉ, chứng tỏ thuốc này là Diệp Huyền muốn nàng ta đi lấy. Chỉ mới ba ngày, phân nửa bình thuốc mỡ đã bôi hết rồi? Hồi tưởng lại cảnh xuân sắc ngày đó, nơi Diệp Huyền bị thương rốt cuộc là nơi nào.

Nhớ lại đêm ở hành cung kia, Tiêu Diệp uống say. Hắn nhớ được bản thân đã nằm mơ, cảnh tượng trong mơ vừa hương diễm vừa dâm mỹ, hắn áp một khối thân thể mềm mại dưới thân thô bạo giãy vò, sắp đến độ nữ nhân đó khóc nức nở. Dung nhan người kia uyển chuyển hàm xúc, nụ cười ôn nhu, chính là dung nhan mà hắn ngày đêm nhớ thương... Sau khi tỉnh mộng, Tiêu Diệp phát hiện bản thân đang ngăm mình trong ôn tuyền, hạ thân có một mảng ẩm dính.

Hắn thở dài, cất lực ném hình ảnh trong mộng ra khỏi đầu. Không biết vì sao, giấc mơ lần này so với những lần khác lại khác biệt, dường vô cùng chân thật. Hắn còn nhớ rõ cảm xúc mềm mại dưới tay, còn có khoái cảm sung sướng khi dương vật bị nơi đó gát gao bao lấy. Liên tưởng đến đủ loại sự việc khác thường mấy ngày gần đây của Diệp Huyền, chẳng lẽ...

Phanh một tiếng, ly trà trong tay Tiêu Diệp rơi xuống đất. Cao Thành Phúc dè dặt cẩn trọng ngừng đầu, nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tiêu Diệp thì lập tức ngày đại. Biểu cảm này... vô cùng phức tạp, kinh ngạc có, không an có, áy náy cũng có... Còn có phản cuồng nhiệt dữ tợn.

Không đợi hần kịp phản ứng, Tiêu Diệp vội vàng đi ra ngoài, hần vội vã theo sau: “Quan gia, quan gia... Ngài chậm chút đã. Mau mau mau, còn đứng ngẩn người đó làm gì, mau theo hầu quan gia.”

Nhóm nội quan vội vã chạy theo, bước chân Tiêu Diệp lại đột ngột dừng lại, lạnh lùng nói: “Đều đứng ở đây cho trẫm, Cao Thành Phúc.” Cao Thành Phúc vội vàng cúi thấp lưng chạy đến trước mặt Tiêu Diệp, hần thần nhiên nói, “Canh giữ Ngọc Anh điện cho kỹ, người hiểu ý trẫm không.”

Cao Thành Phúc rùng mình, hần là tâm phúc Tiêu Diệp, tất nhiên biết rõ, ngoại trừ vài người thân tín, người hầu hạ bên cạnh thái hậu đều là người do quan gia an bài, để Tiêu Diệp có thể giám thị nhất cử nhất động của thái hậu. Nữ nhân thông tuệ đã trải qua mưa gió trên triều, nhưng lại quá tin nhiệm đứa con do mình nuôi dạy, không chút phát hiện bản thân đã hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của Tiêu Diệp. Nếu Tiêu Diệp muốn gây bất lợi cho nàng, nàng hoàn toàn không có năng lực kháng cự.

Nhưng lúc này Cao Thành Phúc thật sự không hiểu, thái hậu không lộng quyền, đúng là một vị thái hậu hiền hậu tiêu chuẩn. Dưới sự áp chế của nàng, ngoại thích tôn thất đều không dám sinh lòng bất chính. Hơn nữa chỉ mới đây thôi, quan gia còn đối tốt với thái hậu lắm, bây giờ sao lại thế này? Mặc dù trong lòng có nhiều nghi vấn, nhưng Cao Thành Phúc vẫn lĩnh mệnh lui xuống.

Trong bóng đêm, Ngọc Anh điện vô cùng yên tĩnh.

Tiêu Diệp mặc một thân huyền sam, bước vào tầm điện như đi giữa chốn không người. Đợi đến khi hần đi vào Ngọc Anh điện, cả toàn cung điện đều được thủ vệ nghiêm ngặt canh gác, ngay cả một con ruồi cũng không bay lọt.

Diệp Huyền đang nằm trong phòng đọc sách, không hiểu sao mí mắt nàng cứ giật liên hồi, thật lo lắng có điềm gì không nữa. Buông sách, nàng cao giọng gọi: “Tâm Hương.”

Không có người trả lời, trong tầm điện vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng nước tí tách phát ra từ đồng hồ nước. Diệp Huyền lại gọi vài tiếng, đang định ra ngoài xem, lại thấy một bóng dáng cao ngất đang tiến về phía mình.

Tay phải Tiêu Diệp cầm một cái bình ngọc tinh xảo, dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Huyền, hần cong môi cười: “Nghe nói nương nương muốn dùng Trân Châu cao, ta cố ý đưa đến đây cho người.”

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sao lại đưa Trân Châu cao vào đêm hôm khuya khoắt thế này?

Ánh mắt Diệp Huyền trầm xuống: “Làm khó Cửu lang nhớ đến ta, đêm đã khuya, người vẫn nên về tầm cung nghỉ ngơi sớm đi.”

Tiêu Diệp bước lại gần nàng: “Không vội, ta có vài chuyện không rõ. Mấy ngày trước nương nương nói mình chỉ bị một vết thương nhỏ, sao mới qua ba ngày, đã hết nguyên cả lọ thuốc mỡ rồi?”

Nhất thời tim Diệp Huyền đập thình thịch, sắc mặt nàng trầm xuống, lạnh nhạt nói: “Ta lại không biết, làm mẫu thân bôi chút thuốc mà còn phải xin ý chỉ của người.”

“Nương nương nói quá lời.” Tiêu Diệp bước đến trước mặt Diệp Huyền, nét tươi cười trên mặt hần khiến Diệp Huyền đoán không ra, “Quan tâm quá sẽ loạn, ta sợ thương thể của nương nương nghiêm trọng, đã nhiều ngày lo lắng không thôi. Thịnh nương nương cho Cửu lang xem vết thương, nếu không nghiêm trọng, ta đương nhiên vui mừng. Nếu nghiêm trọng, vẫn nên kêu thái y tới xem thử.”

“Làm càn!” Diệp Huyền lớn tiếng quát, “Đường đường là thiên tử thế nhưng có thể nói ra những lời vô lễ như vậy, người ngay cả việc nam nữ khác biệt mà cũng không hiểu?”

Nụ cười trên mặt của Tiêu Diệp lại càng sâu: “Nương nương nói lời này là không đúng, nương nương là mẫu, Cửu lang là tử. Giữa mẫu tử, làm gì có chuyện nam nữ khác biệt.”

Diệp Huyền cười lạnh một tiếng: “Nhi đại tránh mẫu, nữ đại tránh phụ. Người đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy, giờ lại nói mấy câu vớ vẩn như này.” Nàng vung tay áo, cực lực che giấu sự kinh hãi nơi đáy mắt, quay đầu đi: “Cửu lang, hôm nay người quá vô lễ, người quay về kiểm điểm lại mình đi.”

Nàng thấy phía sau im lặng, tưởng rằng Tiêu Diệp đã ngoan ngoãn đi rồi, không nghĩ tới eo nhỏ đột nhiên bị một bàn tay to ôm lấy, Tiêu Diệp thổi khí bên tai nàng: “Còn thịnh nương nương dạy ta, nếu làm mẫu thân mà bị con mình chiếm đoạt, về sau nên tránh hay không nên tránh?”

Những lời này giống như sét đánh bên tai, hai chân Diệp Huyền nhũn ra, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Tiêu Diệp thuận thế đỡ lấy nàng, duỗi tay tìm

được nơi giữa hai chân Diệp Huyền, cách một lớp vải đè lên hoa huyết: “Chỉ sợ nương nương là bị thương ở chỗ này đi.”

“Người nói bậy bạ gì đó!” Diệp Huyền cảm thấy giọng nói của mình cũng run lên, quả nhiên hần đã biết. Nếu lúc đầu hần chỉ mới hoài nghi, biểu hiện bây giờ của Diệp Huyền đã chứng thực suy đoán của Tiêu Diệp. Nhưng Diệp Huyền tuyệt đối không thể thừa nhận việc này, nàng tránh thoát khỏi vòng tay hần, lạnh lùng nhìn hần, “Cửu lang, ta dường dực người đến hôm nay, người lại muốn hỏi báo ta như vậy? Không chỉ dùng lời nói khinh bạc ta, lại phỏng đoán việc dơ bẩn như thế. Phần tình cảm mẫu tử này, người có còn cần hay không?”

Tiêu Diệp bỗng nhiên im lặng, hần im lặng nhìn Diệp Huyền, đồng tử của hần càng ngày càng tối, càng ngày càng trầm xuống. Diệp Huyền không kim được rừng mình, nguy hiểm bất ngờ ập đến, khiến nàng trốn tránh theo bản năng, bằng không. . .

“Tình cảm mẫu tử?” Tiêu Diệp mĩa mai lặp lại bốn chữ này một lần nữa, “Tình cảm mẫu tử...” Hần vươn tay, đem Diệp Huyền kéo vào trong lòng. Xoẹt một tiếng xé rách tiết khổ Diệp Huyền. Ngón tay thô lỗ cắm vào nơi giữa hai chân Diệp Huyền, hần trực tiếp bỏ qua màn đạo đầu, thô lỗ cắm vào như vậy, khiến Diệp Huyền đau đến nổi co rúm người lại, chợt nghe nam nhân ở bên tai nàng cười lạnh nói: “Sáp cũng đã sáp rồi, còn nói cái gì mà tình cảm mẫu tử.”

“Người... người là cầm thú.” Diệp Huyền cố nén cảm giác đau đớn, cắn răng cắn hận nói.

“Cầm thú?” Tiêu Diệp ôm Diệp Huyền vào ngực, tay phải xoa nắn gò má mềm mại của Diệp Huyền, “Nếu không phải là cầm thú, làm sao có thể làm ra loại sự tình này với nương nương.” Môi mông của hần dao động trên mặt Diệp Huyền, “Chỉ có điều nương nương cảm thấy việc này là dơ bẩn nhưng cái miệng nhỏ nhắn kêu cũng không nhỏ.” Hần bỗng nhiên cắn lên môi Diệp Huyền, đem đầu lưỡi vói vào.

“Đừng!” Đầu Diệp Huyền bị hần chế trụ, chỉ có thể bị động thừa nhận nam nhân bừa bãi tàn sát trong miệng. Nụ hôn này giống như mưa rền sấm dữ, đầu lưỡi Tiêu Diệp lướt qua mỗi cái răng của nàng, cuốn lấy cái lưỡi thom tho, liều mạng triển miên, dường như muốn nuốt luôn đầu lưỡi Diệp Huyền.

Tiêu Diệp vừa hôn Diệp Huyền, vừa cời bỏ ngọc đá bên hông, kéo căn côn thịt đang chờ phát động ra. Diệp Huyền cảm giác được một trận nhiệt khí đánh úp tới, sau đó, quy đầu to lớn cứng rắn đã đặt tại huyết khẩu của nàng.

“Người buông ta ra!” Nàng kịch liệt giãy giụa đối với Tiêu Diệp không chút tác dụng, ngược lại thân thể không ngừng vặn vẹo càng khiến côn thịt Tiêu Diệp hưng phấn bùng bùng hơn. Cảm thấy được quy đầu đang đội mở búi thịt, bắt đầu sáp nhập hoa kính, Diệp Huyền hoảng sợ nói. “Người dừng lại! Chúng ta không thể như vậy... Đây là sai lầm, ta là mẫu hậu của người mà!”

“Đúng vậy.” Đầu ngón tay của Tiêu Diệp mon trôn trên môi Diệp Huyền, vẻ mặt của hần vẫn ôn nhu như trước, lại ần ần cuồng nhiệt kỳ dị, “Người không chỉ là mẫu hậu của ta, mà còn là thái hậu đương triều.” Môi hần dán lên vành tai Diệp Huyền, “Nam nhân khắp thiên hạ, cũng chỉ có mình ta mới có tư cách làm người.” Nói xong, hần ưỡn thẳng thắt lưng, đem côn thịt cắm thật sâu vào trong thân thể nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nam nhân vừa đi vào liền liên tục truru sáp, tiểu huyết Diệp Huyền không chịu nổi dị vật xâm nhập, mị thịt vô thức mấp máy, muốn đem côn thịt Tiêu Diệp đẩy ra ngoài.

“Thật nhanh...” Tiêu Diệp dùng tay niết tiểu hoa châu của Diệp Huyền, đúng, chính là loại cảm giác này. Hần nhớ tới tới hôm đó bên bờ ôn tuyền, cảm giác khít khao khiến hần dường như sắp phát điên. Hoa huyết nữ nhân ấm áp, ướt át, hần đắm nơi cứng rắn nhất cũng yếu ớt nhất của mình vào, mị thịt gât gao bao lấy hần, trong nháy mắt, hần cảm giác như mình bay lên chín tầng mây.

Khoái cảm mãnh liệt khiến hần khác chế không được dực vọng bạo ngược, hần muốn hung hăng chà đạp khối thân thể này, trừng phạt nàng, tra tấn nàng, sáp nàng đến kêu khóc không thôi, rót đầy tinh dịch vào trong bụng nàng! Mà hần cũng làm như vậy, tiểu huyết Diệp Huyền bị nam nhân thô bạo tra tấn đã thùng sưng không chịu nổi, cảm giác như vách tường trong hoa kính sắp bị xé rách.

Lúc này, hai chân nàng bị Tiêu Diệp buộc lại, côn thịt trong người giống như thanh sắt đỏ rực, thiêu đốt nàng run rẩy. Đã cách nhiều ngày, cảnh tượng lại trùng hợp một cách kỳ dị. Không thể khóc, không thể khóc... Diệp Huyền không ngừng tự nói với mình, nàng tuyệt đối không thể bày ra bộ dạng yếu đuối trước mặt Tiêu Diệp, chẳng qua cảm giác đau đớn khiến mặt nàng trắng bệch. “Cầm thú...” Nàng chỉ có thể cắn chặt răng, “Người là cầm thú không để đến luân thường đạo đức.”

Tiêu Diệp cười lạnh ôm Diệp Huyền đặt lên giường, hần túm lấy hai chân nàng tách ra, xoay người khóa gối trên người Diệp Huyền. Nhũ phong cao ngất bị hần dùng hai chân Diệp Huyền đè lại, đem thân thể nàng ép buộc thành độ cong không thể tưởng tượng được, cả người bị hần đè nặng lên. “Nhìn cho rõ xem cầm thú như thế nào làm người, mẫu hậu.” Tiêu Diệp lại đem côn thịt sáp vào, hần chậm rãi mà nặng nề đâm vào, mỗi lần đâm vào đều đỉnh đến hoa tâm mềm mại của Diệp Huyền.

Cầm Diệp Huyền bị hần giữ chặt, bị đưa con nà mình nuôi dạy ép buộc nhìn một màn gian dâm hương diễm. Huyết khẩu phần nộn bị Tiêu Diệp sáp thành đỏ au như hoa hồng, dưới sự chuyển động không ngừng của nam nhân, mỗi một lần trầm xuống đều như ngời lên hoa tâm của nữ nhân. Huyết khẩu

bị một căn dương vật đồ đậm dừ tợn không ngừng tiến tiến xuất banh rộng, trên thân dương vật nổi đầy gân xanh, dâm thủy cùng tiền tinh hòa vào nhau, thấm ướt toàn thân cây gây thô to đó. Hai khóa túi thịt lông dưới gốc dương vật cũng ướt sũng, hoa dịch vậy ra cũng thấm ướt lông mao đen sì của Tiêu Diệp, hình ảnh vô cùng dâm mỹ.

“Đẹp mắt sao, mẫu hậu, cây gây của Cửu lang lớn hay không lớn, làm người có thoải mái không...” Tiêu Diệp cắn cắn hai khóa núm vú yêu kiều, lưu lại vết nước trên ngực Diệp Huyền, “Ta biết người đang rất thoải mái, chảy nhiều nước như vậy... Tiểu dâm huyết mát nhanh như vậy, muốn cây gây lớn của Cửu lang sáp vào, sáp mẫu hậu thật thoải mái đúng không?”

Lời nói trong miệng Tiêu Diệp càng ngày càng hạ lưu, động tác trườn sáp của hắn cũng càng lúc càng tàn nhẫn. Cảm giác đau đớn trong hoa kính khiến Diệp Huyền như chết lặng, Diệp Huyền cảm giác được có chút gì đó nóng nóng chảy ra, nàng biết đó không phải là dâm thủy phun ra khi động tình mà là máu.

“Đau... Đau quá...” Nàng vẫn luôn cắn chặt quai hàm cuối cùng cũng không chịu nổi mà phát ra tiếng rên rỉ, nước mắt như chuỗi ngọc châu bị cắt đứt ào ào rơi xuống, “Đau quá...” Nàng không biết là đau đớn trên thân thể, hay là tâm của nàng.

Động tác của Tiêu Diệp từ từ ngừng lại, ánh mắt có phần hoảng hốt, tay phải dừng ở giữa không trung một chút mới hạ xuống lau đi nước mắt trên mặt Diệp Huyền: “Đừng, đừng khóc.”

Câu này vừa bật ra khỏi miệng, Diệp Huyền bỗng khóc òa. Thương tâm cùng ủy khuất tích lũy mấy ngày nay cuối cùng cũng được giải tỏa, nàng khóc đến nỗi không kịp thở, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một cục. Tiêu Diệp chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ luống cuống đến vậy của Diệp Huyền, trong trí nhớ của hắn, nương nương vĩnh viễn ôn nhu tươi cười, dường như có một bức tường vô hình ngăn cách nàng với mọi thứ xung quanh, khí chất thanh nhã thoát tục, khiến người khác không dám đến gần. Dù là thời điểm bị hắn cưỡng bạo, nàng cũng chỉ cắn chặt răng, tuyệt không lộ ra một chút yếu đuối.

Trong lòng Tiêu Diệp luôn nghĩ như vậy, mới khiến hắn liều lĩnh chà đạp nàng. Hắn biết là sẽ khiến Diệp Huyền đau, nhưng lại không có cách nào khác chế cảm xúc điên cuồng kia, muốn nàng kêu khóc, muốn nhìn thấy nàng mềm yếu cầu xin, muốn nàng... ý lại bản thân. Giờ khắc này, nàng cuối cùng cũng khóc, nhưng Tiêu Diệp lại cảm thấy trái tim nặng trĩu, hối hận đến mức tát mình một cái. “Đừng khóc.” Hắn luống cuống lau đi nước mắt trên mặt Diệp Huyền, dè dặt cẩn trọng đem côn thịt rút ra. Diệp Huyền đang khóc nức nở bị cảm giác đau đớn đánh úp tới. Tiêu Diệp vừa thấy huyết khẩu co lại rồi phun ra một cổ tơ máu cùng trọc dịch, hắn vội vươn ngón tay sờ vào, quả nhiên, bị thương càng nghiêm trọng hơn rồi.

Hắn thờ dài, lấy lọ Trần Châu cao bị quăng một góc, đem thuốc mỡ bôi khắp thân nhục bồng, chuẩn bị đem côn thịt cắm vào. Diệp Huyền đang khóc thút thút co rúm lại một chút: “Người muốn làm gì?”

Nhìn bộ dạng chọc người triu mến như vậy của nàng, lòng Tiêu Diệp mềm nhũn, cảm giác đau lòng như thủy triều ập đến. Hắn ôm Diệp Huyền vào trong ngực, ôn nhu hôn lên trán nàng: “Đừng sợ, thuốc này sau khi làm nóng lên càng có hiệu quả.” Côn thịt lại một lần nữa cắm vào, lúc này động tác của hắn hết sức mềm nhẹ. Tiêu Diệp vuốt ve tiểu hoa châu để Diệp Huyền thả lỏng người, đợi đến khi côn thịt hoàn toàn sáp vào, hắn mới chậm rãi co rúm bồng thân, cọ xát mọi góc trong hoa kính rồi mới dừng lại.

Diệp Huyền cuộn người trong ngực hắn, cảm nhận mát mẻ tràn ngập trong hoa huyết, cảm giác thoải mái qua đi, nàng bị côn thịt ma sát đến tê dại, lúc đầu còn có chút trướng, nhưng rất nhanh, nàng liền thoải mái đến ánh mắt đều mị lên.

Tiêu Diệp vuốt ve người nàng, giống như đùa giỡn mèo con: “Còn đau hay không?”

“Còn.” Diệp Huyền lên tiếng, trong lòng nàng cũng có chút ngọt ngào, nhưng lại cảm thấy vì chút biểu hiện ôn nhu của Tiêu Diệp liền tha thứ cho hắn, thì dễ dãi cho hắn quá, vì thế xoay mặt đi, chỉ để lại cho Tiêu Diệp một cái gáy.

Tiêu Diệp tự biết mình đuối lý, ôm lấy eo nàng từ phía sau: “Mau ngủ đi.”

Một lúc lâu sau, Diệp Huyền mới nói: “Vậy người mau ra ngoài.”

“Ta để lại bên trong, cam đoan không nháo người.” Bị mị thịt trong hoa huyết hút lấy mà lại không thể động, Tiêu Diệp cũng không mấy thoải mái, hắn giải thích, “Nơi đó của người rất mềm mại, không để Trần Châu cao phát huy toàn bộ công dụng, miệng vết thương sẽ khép lại rất chậm.”

Diệp Huyền mắng thầm, đó còn không phải là do người. Nhưng nàng biết Tiêu Diệp thương tiếc nàng, mặc dù làm vậy lợi cho hắn quá rồi. Hai người nói thêm vài câu, Diệp Huyền bị Tiêu Diệp gầy vò quá mệt mỏi, liền mơ màng thiếp đi trong lòng Tiêu Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Khi những tia sáng rực rỡ chiếu vào, Diệp Huyền mới từ từ tỉnh dậy. Trong hoa huyết vẫn còn cảm giác tê dại, no trướng vì bị dương vật của nam nhân cắm bên trong cả đêm, huyết khẩu hơi hơi mở ra, lúc này mới từng chút một co lại thành khe hở nhỏ hẹp. Tuy rằng đang đi hành cung, nhưng hôm nay Tiêu Diệp vẫn phải lên triều, giờ dần canh ba hắn đã thức dậy, về Hội Ninh điện một chuyến, nếu không đường đường là thiên tử mà sáng sớm tỉnh mơ lại

đi ra từ trong tấm cung thái hậu, bị người khác nhìn thấy lại có náo loạn một phen.

Nghĩ đến việc này, một chút vui vẻ trong lòng Diệp Huyền liền bay mất. Ở Đại Dận, luân thường đạo lý trong xã hội rất nghiêm khắc, loạn luân chính là tội ác tày trời, thể nhân tuyệt đối không dung thứ. Tuy nàng với Tiêu Diệp không có quan hệ huyết thống, nhưng nàng là mẹ cả của Tiêu Diệp, chiếu theo lễ giáo, thân phận mẫu hậu của nàng còn danh chính ngôn thuận hơn so với mẹ đẻ của Tiêu Diệp. Sự thật cũng đúng như thế, từ đầu đến cuối, Tiêu Diệp chỉ có thể gọi nữ nhân đã mất sớm kia là nương nương, xưng hô mẫu hậu chỉ thuộc về Diệp Huyền và Hiếu Thành hoàng hậu.

Lễ giáo thế tục không thể trói buộc người hoàng thất, trên sách sử cũng có ghi lại những chuyện loạn luân của hoàng thất, nhưng những chuyện này đều do những hoàng đế hoang dâm, vô đạo, bạo ngược, không bằng cảm thú làm ra. Mà Tiêu Diệp không giống với họ.

Sau khi Cảnh Tông băng hà, cuộc chiến đoạt ngôi máu chảy đầm đìa mười mấy năm cuối cùng cũng khai không biết mệt mỏi. Người ngồi lên vị trí hoàng đế giống như đèn kéo quân, chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi đã thay đổi ba lần. Đến cuối cùng, chín con trai của Cảnh Tông chỉ còn lại ba người. Từ hoàng tử là Lỗ vương ngu dốt yếu đuối, khi loạn ngũ vương diễn ra chỉ biết tránh trong vương phủ ôm nhau khóc lóc, khi Thần Vũ quân tới cứu hần, hần còn trốn dưới vẩy của vương phi không dám ra ngoài. Thất hoàng tử Triệu vương có văn có võ nhưng mê rượu hảo sắc, không có đáng về của mình quân.

Ngay từ đầu Diệp Huyền cũng không có ý định đưa Tiêu Diệp lên ngôi vị hoàng đế, cái vị trí cao cao tại thượng kia, là nơi lạnh lẽo nhất trên đời. Đưa nhỏ nàng nuôi dạy từ nhỏ đến lớn, trong thâm tâm nàng muốn hần vui vui vẻ vẻ sống hết một đời, mà không phải sống cuộc sống cô độc như mười hai năm trước.

Nhưng Tiêu Diệp là người thích hợp nhất, nhóm triều thần nhìn tới nhìn lui, so với Lỗ vương yếu đuối cùng Triệu vương bạo ngược, Việt vương tuy là im hơi lặng tiếng, trong số chính người con trai của Cảnh Tông hần tạo cho người ta cảm giác sự tồn tại của hần thật mơ hồ, nhưng ít nhất hần không có khuyết điểm nào không thể tha thứ. Tiêu Diệp cứ như vậy khoác lên long bào, trở thành tân đế của Đại Dận.

Khi hần đăng cơ chỉ được một vài đại thần xem trọng, nhưng chỉ trong hai năm ngắn ngủi, ngay cả người khác nghiệt nhất là Trương tướng cũng không thể không cảm thán một câu: “Quan gia mặc dù còn trẻ, nhưng đã có bộ dáng của minh quân.” Đây là một câu nói không khoa trương chút nào, hần quả thật có được toàn bộ phẩm chất của minh quân: khoan dung, hiểu lý lẽ, biết khắc chế, trí tuệ... Diệp Huyền nhìn hần từ buổi đầu còn ngây ngô đến khi vô cùng thành thục như bây giờ, trong lòng không khỏi kiêu ngạo, tự hào.

Đây là Cửu lang của nàng nha, hần sẽ được sử sách lưu danh, hần sẽ khai sáng ra một thời thịnh thế cho thiên hạ này. Diệp Huyền biết, bản thân không thể hủy hoại hần.

Nàng là người thông minh, đối với biểu hiện của Tiêu Diệp cảm thấy quá sức quái dị. Phát hiện bản thân sau khi say rượu loạn tính đã có quan hệ cùng mẫu thân, hần lại không có kinh hoàng, áy náy mà ngược lại một lần nữa làm ra loại chuyện này với Diệp Huyền. Đây không phải là vì Tiêu Diệp đam mê nữ sắc, hần là thiên tử, muốn có nữ nhân để giải quyết dục vọng, chẳng lẽ còn phải đi loạn luân? Liên tưởng đến việc Tiêu Diệp đi vào Ngọc Anh điện như chỗ không người, trong lòng Diệp Huyền có một loại suy đoán lớn mật-Cửu lang của nàng, đã sớm có mưu đồ với bản thân.

Mưu đồ này đến cùng là ham muốn chiếm hữu hay là tình yêu, Diệp Huyền không thể phân rõ. Nàng cũng không dám phán đoán. Mặc kệ Tiêu Diệp đối với nàng là loại cảm giác nào, dù sao đi chăng nữa, Diệp Huyền cũng không thể tiếp tục sai lầm. Không phải nàng không thể thừa nhận hậu quả khi chuyện này bị lộ ra ngoài, mà nàng không muốn Tiêu Diệp đứng trước đầu sóng ngọn gió.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tiếng tranh luận vang lên ầm ĩ trong Sùng Đức điện, vì nước sông Huân tràn đê, năm châu mười ba phủ ở Giang Nam chịu cảnh lũ lụt. Buổi chiều đã bãi từ lâu, nhưng Tiêu Diệp vẫn luôn ở trong Sùng Đức điện, cùng thượng nghị đối sách với quần thần.

Trời dần tối, nến thấp đầy trong điện, đem toàn cung điện chiếu sáng rực như ban ngày. Tiêu Diệp ngồi phía trên, bên dưới lần lượt là vài vị thừa tướng, sau đó là Công bộ, Hộ bộ, Thái phó... Nhóm triều thần lúc này không có kị đến chuyện tôn ti, đều cùng nhau ngồi xuống. Nhóm nội quan chạy qua lại, đưa đủ loại điều trần, dịch báo cho các vị đại nhân xem xét.

Trà trong chén Tiêu Diệp đã lạnh, hần đang xem tấu chương của tri châu Cẩm Châu, lão nhân này là Trạng Nguyên năm Khánh Nguyên, thích nhất là khoe chữ, câu chữ trong tấu chương gấm hoa rực rỡ, viết nửa ngày cũng không đề cập đến trọng điểm. Tiêu Diệp xem mà nóng ruột.

Đã là giờ hội, người nọ chắc đã ngủ rồi. Cảm giác ôm nhuyển ngọc ôn hương trong lòng tối hôm qua dường như vẫn còn lưu lại, Tiêu Diệp ngồi nhìn dung nhan điềm tĩnh khi ngủ của nàng mãi đến khi gà gáy sáng, mới lưu luyến không rời đứng dậy. Bảy năm, từ lúc hần ý thức được tình cảm của bản thân với Diệp Huyền, hần đã chờ đúng bảy năm, trừ tính bảy năm. Hần cho rằng bản thân vẫn phải tiếp tục chờ đợi, nhưng có lẽ ông trời thương xót hần, hần cuối cùng cũng chiếm được người kia.

Khoảnh khắc ôm Diệp Huyền trong ngực, Tiêu Diệp vui sướng gần như bật khóc. Hần nghĩ, bản thân tuyệt đối sẽ không buông tay, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, cho dù phải bức bách nàng, hần cũng muốn nắm chặt nàng trong tay. Thật may mắn, hần nhận ra điểm khác thường nơi Diệp

Huyền. Nàng tuy rằng giận dữ nhưng đối với mình không có hận ý. Một nữ tử không hận người đã chiếm đoạt mình, điều này nghĩa là gì? Tim Tiêu Diệp đập thình thịch, có phải hay không ... nàng cũng có ý với mình.

Nghĩ đến đây, nét mặt Tiêu Diệp không tự chủ được mà nhu hòa. Hắn là một quân vương cần cù, đối mặt với chuyện thiên tai, đáng lẽ ra hắn phải vui đầu trong chuyện triều chính, nhưng chỉ cần nghĩ đến nữ tử trong Ngọc Anh điện, hắn liền đứng ngồi không yên, hận không thể ngay lập tức lao đến đem Diệp Huyền ôm vào ngực.

Trong lúc hắn mất tập trung, Trương tướng bên cạnh ho khan một tiếng: “Quan gia.” Thấy Tiêu Diệp dường như không nghe thấy, lòng mảy lông nhân nhếch lên, lại cao gọi thêm một tiếng: “Quan gia.” Tay Tiêu Diệp run lên, nước trà hắt lên mu bàn tay hắn. “Quan gia dường như có điều cần suy nghĩ.” Ánh mắt Trương tướng có hơi sắc bén.

Hành vi này vốn là vô lễ, nhưng Trương Khác là lão thần từ thời Cảnh Tông, nay cũng là Thừa tướng. Tính tình hắn chính trực, một lòng vì quốc gia, rất được Tiêu Diệp kính trọng. Đã trải qua mấy đời hoàng đế loạn thất bát tao, thật vất vả thấy Tiêu Diệp có tiềm chất minh quân, Trương Khác hận không thể lúc nào cũng lấy tiêu chuẩn thánh nhân áp lên người Tiêu Diệp. Lúc này thấy Tiêu Diệp trong thời điểm rối ren này lại thất thần, ngay lập tức trừng mắt lên nhìn.

“Trương tướng, Trương tướng.” Ngụy Nguyên ngồi bên lập tức hòa giải, “Bây giờ đã là giờ hội, quan gia bận rộn một ngày, lúc này có chút mệt mỏi, cũng là điều bình thường.” Hắn là người hiền lành, trong những thời điểm thế này phụ trách giảng hòa.

“Ngụy tướng nói phải, Trương tướng tuổi tác đã cao, nên sớm nghỉ ngơi mới phải.” Vừa nghe thấy lời nói âm dương quái khí như vậy, Tiêu Diệp liền biết là Trịnh Niên Khoan. Trịnh Niên Khoan là nhạc phụ của phế đế, vốn dĩ phải là quốc trượng. Kết quả sau một hồi loạn ngũ vương, Tiêu Diệp chết, nữ nhi của Trịnh Niên Khoan cũng tuần táng theo, ông trời cũng giúp cho Tiêu Diệp. Trịnh Niên Khoan có xuất thân huân quý, gia tổ có công lớn, bản thân lại là lão thần thời Cảnh Tông. Tiêu Diệp không thể nhờ bỏ ông ta, đành để ông ta lặc lư trên cái ghế thừa tướng, thỉnh thoảng nói vài câu khiến bản thân ngọt ngọt.

Trong năm vị thừa tướng đương triều, phân thành ba phe phái. Tiêu Diệp cả ngày xem bọn họ mang theo môn sinh tranh đấu gay gắt, còn có nhóm huân quý không chịu thua kém, rồi một đồng tôn thất muốn xuất đầu lộ diện để khoe với thiên hạ sự tồn tại của mình. Hắn làm hoàng đế càng ngày càng buồn sê, đồng thời cũng cảm thấy càng ngày càng không thú vị.

Kỳ thực hắn làm hoàng đế cũng vì người kia thôi. Hắn biết Diệp Huyền hy vọng bản thân trở thành minh quân, liền đem toàn lực đi thống trị quốc gia này. Nói hắn nhân từ khoan dung, thực chất chỉ là giả tạo. Vì Diệp Huyền hy vọng hắn như thế, nên hắn che giấu tính cách lạnh lùng, đăm đăm của mình, đem tất cả những thứ gọi là tâm cơ thâm trầm cất giấu trong bóng tối.

Thật vất vả đợi đến giờ hội hai khắc, Tiêu Diệp rốt cục thoát thân khỏi Sùng Đức điện. Hắn chỉ mang theo một mình Cao Thành Phúc, ngựa quen đường cũ tới Ngọc Anh điện.

Diệp Huyền vẫn chưa ngủ, nghe được tiếng bước chân quen thuộc, nàng buông cuốn sách trong tay ra: “Người đã đến rồi.” Hai người đều là người thông minh, Tiêu Diệp nhất định sẽ đến, và Diệp Huyền đương nhiên biết điều đó.

“Ngồi đi, Cừu lang.” Diệp Huyền rót cho hắn một ly trà, thấy Tiêu Diệp muốn ôm mình, nàng cũng không né tránh. Tùy ý để Tiêu Diệp đem cảm gác lên vai mình, Diệp Huyền thân nhiên nói, “Cừu lang, ngươi còn muốn làm quan gia sao?”

Tiêu Diệp ngẩng đầu, hắn cười cười: “Nếu tiếp tục làm, có phải sẽ không thể được ôm người như vậy nữa, đúng không?”

Lừa gạt trong lòng Diệp Huyền nhất thời bùng lên: “Người đã biết, vì sao còn muốn tiếp tục phạm lỗi. Hai chúng ta là không có khả năng, nếu không muốn hăm sâu đến thân bại danh liệt, sau này đừng đến gặp ta nữa!”

“Ta không muốn.”

Diệp Huyền giật mình: “Cái gì?”

Tiêu Diệp nắm tay nàng, niết niết ngón tay tinh tế của nàng: “Ta nói ta không muốn.” Hắn hôn lên tay Diệp Huyền, giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ, lại lộ ra mấy phần buồn bình khó có thể làm trái, “Mẫu hậu, ta chỉ cần người, tất cả đều không cần.”

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Diệp Huyền cũng không biết sao lại thành ra thế này, mơ mơ màng màng bị Tiêu Diệp đỡ lên giường. Vốn định cùng hắn nói rõ ràng triệt để, lời tỏ lộ của hắn lại khiến Diệp Huyền tâm thần rối loạn. Thấy Diệp Huyền ngờ ngác nhìn mình, Tiêu Diệp hôn lên trán nàng: “Nơi đó còn đau không?”

Lúc đầu Diệp Huyền sùng sốt, sau khi hiểu được Tiêu Diệp đang nói cái gì, liền bỏ bưng mặt. Tiêu Diệp sửa lại gối đầu cho nàng rồi nhẹ nhàng đem hai

chân thon dài của nàng mở ra, tiện tay luồn vào tiết khô của Diệp Huyền.

“Ngươi muốn làm gì?” Diệp Huyền vội vàng đem hai chân khép lại, kết quả không khéo là kẹp luôn cả tay Tiêu Diệp đang đặt nơi hoa môi non mềm. Bất gặp ánh mắt cười như không cười của Tiêu Diệp, Diệp Huyền thật sự là đem chân mở ra cũng không được, không mở ra cũng không được.

Tiêu Diệp thấy mặt nàng càng ngày càng hồng, cắn môi không chịu nói chuyện, liền biết bản thân không thể đùa quá mức. “Ngoan.” Hắn ôn nhu nói, “Để ta nhìn xem miệng vết thương đã tốt hơn chưa.” Nói xong, thoát tiết khô của Diệp Huyền xuống.

“Ta có thể tự xem” Diệp Huyền nói thầm, cuối cùng cũng tránh không thoát ma chường của Tiêu Diệp.

Hoa huyết non mềm lộ ra, hô hấp Tiêu Diệp không tự chủ được cũng dồn dập lên. Nơi đó vẫn chưa hết sưng đỏ, tiểu hoa châu run rẩy nhỏ đầu ra, bộ dạng đáng thương. Hoa môi đã khép kín, Tiêu Diệp đẩy ra hai cánh hoa môi đẩy đặn, đưa ngón tay vào.

Cả người Diệp Huyền cứng đờ, không tự chủ lộ ra thần sắc sợ hãi: “Không, không phải ngươi nói chỉ nhìn miệng vết thương sao?”

Tiêu Diệp thấy nàng bày ra bộ dạng này, trong lòng không khỏi áy náy, đều trách mình hai lần trước quá mức thô bạo, khiến Diệp Huyền sinh ra e ngại đối với việc mây mưa. Hắn ôm Diệp Huyền vào lòng, hôn nhẹ lên mặt nàng, ngón tay trong hoa kính chậm rãi như ăn: “Ngoan, không đau. Đợi lát nữa ta bôi thuốc cho nàng, nơi đó của ta quá lớn, không khuếch trương cho tốt nàng sẽ chịu không nổi.”

Diệp Huyền bị hắn hôn đến choáng váng hồ đồ, miệng nhỏ không tự giác phát ra tiếng than nhẹ, có chút mê muội nghĩ, xú tiểu tử không biết xấu hổ, nào có ai lại tự khen nơi đó của bản thân... lớn. Nhưng khi nàng nghĩ đến nam căn khiến bản thân vừa sợ vừa yêu, bỗng thân thể cứng, quy đầu cực đại, còn có trên quy đầu góc cạnh thô ráp, mỗi khi nghiêng qua vách tường hoa huyết mềm mại, khiến nàng cảm thấy vừa ngứa vừa dương, liền tục phun nước. Nghĩ như vậy, tiểu huyết quả nhiên lại phun ra dầm thủy, phun ướt đầm bàn tay Tiêu Diệp.

Tiêu Diệp cười khê, dưới ánh mắt xấu hổ, giận dữ của Diệp Huyền ngậm từng ngón tay sáng lấp lánh vào miệng, còn không ngừng chặc chặc xuyết xoa: “... Ngọt, thơm quá.” Diệp Huyền cảm thấy cả người mềm nhũn, không chịu nổi trêu chọc như vậy, kìm lòng không được mà “um” một tiếng, dầm dịch từ trong hoa huyết chảy ra không ngừng.

Tiêu Diệp thấy nàng động tình, trong lòng đắc ý, tay càng ra sức đùa bỡn. Dưới tay hắn không ngừng, trên miệng cũng không nhàn rỗi. Cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Huyền cũng bị hắn trong ngoài ăn sạch, đầu lưỡi ấm nóng triển miên cuốn lấy lưỡi nàng, Diệp Huyền vui vẻ đến độ nói không nên lời.

Không được, cứ tiếp tục như vậy, bản thân sẽ dần dần trầm luân, không còn cơ hội quay đầu. Diệp Huyền thở phì phò, cố gắng bày ra bộ dáng nghiêm túc: “Cửu lang, ngươi... Ngươi từ nơi nào học được mấy thứ này... Um... Mấy cái thứ, ách a... Loạn thất bát tao.” Đáng tiếc lời nói của nàng bị nụ hôn của Tiêu Diệp biến thành rên rỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, con ngươi ngập nước tràn đầy nị ý, làm sao có thể khiến Tiêu Diệp có chút kính sợ.

Diệp Huyền quả thật không hiểu, Tiêu Diệp từ nhỏ lớn lên bên nàng, mười bảy tuổi ra khỏi cung lập phủ, bên người cũng có thái giám, cung nữ Diệp Huyền phải đi theo chăm sóc hắn. Hắn luôn giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc, lúc còn làm vương gia thì không cần phải nói, sau khi đăng cơ có nhiều đại thần khuyên hắn đại hôn, hắn lấy lý do các vị hoàng huynh mới mất, trong lòng đau khổ mà cự tuyệt. Không có hoàng hậu, không có cung phi, ngay cả cung ti trẻ tuổi theo hầu bên cạnh cũng không có. Cảnh Tông mang danh hảo sắc, hắn làm con mà thanh tâm quả dục, người ta càng thấy Cảnh Tông quá hảo sắc, không bằng một góc của con trai mình.

Một xử nam trăm phẩm trăm thủ thân như ngọc, học được ở đâu thủ đoạn trêu chọc lão luyện như vậy. Diệp Huyền cảm thấy vô cùng không công bằng, đều là người không có kinh nghiệm, mà bản thân lại bị Tiêu Diệp ăn sạch sành sanh. Nàng đường đường là thái hậu đương triều, chưa bao giờ chịu thiệt như lúc này.

Tiêu Diệp cắn môi Diệp Huyền: “Nuông nường, chẳng lẽ người không biết nam nhân trên đời đối với chuyện này đều có thiên phú vô sự tự thông sao.” Hắn cười khiến Diệp Huyền phát cáu, hai gò má đỏ bừng, Diệp Huyền nổi nóng dùng chân đá hắn: “Chán ghét, không cho cười!”

“Được, ta không cười.” Tiêu Diệp bắt được bàn chân mà Diệp Huyền đá tới, thuận thế đem đùi nàng đặt trên cánh tay, “Vậy nàng cũng phải ngoan ngoãn không được giãy giụa.” Còn thật nóng bỏng trêu chọc huyết khẩu của Diệp Huyền, Tiêu Diệp lại dạn dỏ thêm lần nữa, “Ngán vạn lần đừng lộn xộn, ta sợ sẽ làm nàng bị thương.”

“Được.” Diệp Huyền cắn môi, bàn tay không khỏi nắm chặt góc chăn dưới người. Cảm giác no trường quen thuộc đánh úp tới, bởi vì động tác của Tiêu Diệp vô cùng nhẹ nhàng, cảm giác đau đớn như xé rách mà nàng lo lắng không có truyền đến, ngoại trừ lúc đầu có chút không khỏe, mị thịt trong hoa huyết cũng rất nhanh liền ẩm ướt, co lại hút lấy bóng thân to lớn.

“Có đau hay không?” Tiêu Diệp cố gắng đè nén xúc động muốn mãnh liệt trừu sáp, ồ ồ thờ dốc bên tai Diệp Huyền.

“Àn a... Không đau, chỉ là rất trướng...” Diệp Huyền kìm không được ni non ra tiếng, “Thật lớn a... cắm vào thật sâu, có phải... Bụng ta có phải bị người sáp thùng hay không?”

Câu nói vô tâm này làm Tiêu Diệp thiếu chút không khác chế được, hắn thờ dốc một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi vỗ lên mông Diệp Huyền một cái: “Thành thật một chút.”

“Ta không thành thật chỗ nào.” Diệp Huyền bất mãn cho hắn một cái trừng mắt, xú tiểu tử này càng ngày càng kiêu ngạo, bộ dạng cung kính hữu lễ lúc trước đi đâu mất rồi.

Tiêu Diệp vừa trêu chọc nàng vừa cời áo trên người nàng xuống, một bàn tay của hắn nắm lấy tuyết nhũ cao ngất, dùng môi lưỡi hết hôn lại liếm từ vành

tai xuống bầu ngực, cuối cùng ngậm lấy nụ hoa bú mút.

“Ngươi nói chi bôi thuốc.” Diệp Huyền cố sức muốn đẩy cái đầu của nam nhân đang chôn ở trước ngực mình ra, vì sao bôi thuốc lại biến thành đùa giỡn lưu manh.

Tiêu Diệp ngẩng đầu, trên mặt bày ra bộ dạng nghiêm túc chỉ lên nụ hoa sùng đỏ: “Nương nương nơi này cũng bị thương, người xem, vừa hồng vừa sùng, rất đáng thương a.”

Diệp Huyền vừa xấu hổ vừa giận dữ: “Nơi đó không phải là bị thương, rõ ràng là bị người...”

“Bị ta cái gì?” Tiêu Diệp thấy nàng nói càng ngày càng nhỏ, cười khẽ rồi lại nheo nheo nụ hoa, “Không nói ta đây liền tiếp tục chữa thương.”

“Ngươi vô si!” Diệp Huyền nheo một lúc lâu sau cuối cùng cũng chỉ phun ra được mỗi ba chữ này. Tiêu Diệp rõ ràng là biết rõ còn cố hỏi, nếu không phải hấn luôn vừa cắn vừa mút nơi đó, nụ hoa của mình làm sao có thể tự sùng đỏ. Đáng tiếc lời nói loại này Diệp Huyền căn bản là không thể nào nói ra. Tiêu Diệp trêu đùa nàng càng ngày càng nghiệm. Hấn cũng không nhất quyết ép buộc Diệp Huyền nói những lời này, chỉ là mỗi khi dụ dỗ, nhân lúc Diệp Huyền không phòng bị, sẽ tự nói ra những từ dâm đẳng này.

Sống hai mươi mấy năm, Diệp Huyền cảm thấy mặt mũi bản thân đã mất sạch trong đêm nay, nhìn bộ dạng tươi cười đáng giận trên mặt nam nhân, thiên ngôn vạn ngữ chỉ còn lại một câu- cầm thú vô si này đến cùng là ai, nhanh trả lại Cửu lang nhu thuận đáng yêu cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

Đã qua giờ Dậu, trời rất nhanh đã tối hẳn. Trên núi Trọng Loan, một dãy cung điện trùng điệp đã nhanh chóng chìm vào màn đêm yên tĩnh, trong hậu cung, chỉ có hai tòa đại điện Hội Ninh và Ngọc Anh là sáng rực ánh nến. Đây là tấm điện của hai vị chủ nhân trong hoàng cung này, nhưng chỉ có vài người biết, trong cung điện của hoàng đế, chủ nhân của nó đã rất lâu rồi không ở lại chỗ này.

“Ngươi tránh ra.” Diệp Huyền gầy gầy muốn đẩy Tiêu Diệp ra, nam nhân này giống như khối kẹo mè xừng dính chặt lên người nàng, vòng tay ôm lấy Diệp Huyền. “Nương nương.” Hấn thổi một hơi bên tai Diệp Huyền, “Ta chỉ ôm nàng một lát, tuyệt đối không làm chuyện gì khác.”

Diệp Huyền vừa nghe thấy lời này liền tức giận, đã nhiều ngày nay ngày nào Tiêu Diệp cũng nói như vậy. Chỉ cần trời vừa tối hấn liền ngựa quen đường cũ đi đến Ngọc Anh điện, Diệp Huyền đuổi hấn ra ngoài, hấn liền ôm lấy thắt lưng giả bộ đáng thương. Được rồi, Diệp Huyền nghĩ, ôm thì ôm đi, tóm lại lúc hấn còn nhỏ cũng đã từng ôm mình.

Nhưng hấn ôm được một lúc liền bắt đầu giờ trò, Diệp Huyền muốn nghiêm khắc trách cứ, nhưng bị hấn hôn một lúc liền mềm nhũn cả người. Chờ đến khi hấn bắt đầu thoát quần áo của mình, lại chẳng biết xấu hổ bày ra dáng vẻ nghiêm trang: “Nương nương ngoan, mở chân ra, để ta xem thương thế của người đã tốt chưa.”

Chữa thương cũng đã nửa tháng, cho dù là mảnh mai như liễu cũng đã tốt hơn rồi. Nhưng Tiêu Diệp vẫn luôn đường đường chính chính lấy cái cớ này, Diệp Huyền mơ hồ bị hấn coi sạch sẽ, cả người mềm nhũn bị hấn ôm trong ngực, mặc hấn đem cây gậy đáng giận kia một lần lại một lần nhét vào hoa huyết. Cũng may hấn nói không động thì quả thật không nhúc nhích. Lúc đầu là sợ làm Diệp Huyền bị thương, chờ sau khi thương thế của nàng tốt hơn, Tiêu Diệp tính toán tiến thêm một bước, lại bởi vì thái độ kiên quyết của Diệp Huyền mà thủy chung không được như mong muốn.

Diệp Huyền biết bản thân đang lừa mình dối người, nàng cùng Tiêu Diệp ngày ngày trần trụi quấn lấy nhau, trừ bỏ một bước cuối cùng, những gì không nên làm, Tiêu Diệp đều đã làm hết. Cái miệng nhỏ nhắn của nàng bị hấn hôn qua, cái vú bị hấn chơi đùa, toàn thân cao thấp chỗ nào cũng bị hấn dùng môi hôn một lượt, thậm chí chỗ xấu hổ kia... cũng bị hấn dùng đầu lưỡi khảy lột qua, từ huyết khẩu đến hoa kính, trong trong ngoài ngoài liếm đến nỗi nàng cao trào liên tục. Nhưng Diệp Huyền lại luôn tự nhủ, chỉ cần hấn không có bắn vào, bản thân tốt xấu gì cũng có đường sống.

Nàng chưa khi nào không quả quyết như vậy, biết rõ bản thân cùng Tiêu Diệp đã sớm làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, lại cố tình giống như con đà điểu vùi đầu trong cát. Nhưng bảo nàng kiên quyết cự tuyệt Tiêu Diệp, nàng thật sự không làm được.

Từ lúc Tiêu Diệp còn nhỏ, Diệp Huyền đã không có cách nào cự tuyệt hấn, chẳng qua hấn rất ít khi nói ra yêu cầu vô lý, nhưng Tiêu Diệp bây giờ lại cố tình khiến Diệp Huyền đau đầu không thôi.

Lúc này Tiêu Diệp đang nắm tay Diệp Huyền hôn, thấy Diệp Huyền phụng phịu, hấn gác đầu lên vai Diệp Huyền, rầu rĩ nói bên tai nàng: “Hôm nay trong lúc thượng triều, Trịnh Niên Khoan kia lại chèn ép ta, thất ca còn nhảy ra hát đệm cho hấn, ta nhìn hấn lại bắt đầu không thành thật, nhưng ta lại không thể phát tác.” Diệp Huyền vừa nghe thấy hấn bị ăn hiếp trên triều liền mềm lòng. Tiêu Diệp thấy nàng không nói chuyện, nhưng cũng không từ chối, liền cọ cọ bên gáy Diệp Huyền, “Nương nương, ta mất hứng.”

Diệp Huyền thở dài, rồi đột nhiên nhớ lại lúc Tiêu Diệp còn nhỏ, nếu mất hứng, cũng gác đầu lên vai nàng như vậy. Khi đó hấn rất nhỏ, trẻ con cùng tuổi hấn đều bắt đầu cao lớn nhanh chóng, Tiêu Diệp lại gầy teo thấp bé, thoát nhìn rất đáng thương.

Diệp Huyền tuy là hoàng hậu, nhưng trong cung đều biết nàng không có khả năng có đứa nhỏ của mình. Một hoàng hậu không có con, thì còn có gì cần e ngại, cho dù Diệp Huyền là con gái của Diệp thị Tuyên Thành, nhưng thiên hạ này không phải là của người họ Diệp. Cho nên nàng bị xa lánh, bị tính kế, nàng cùng Tiêu Diệp cứ như vậy sống nương tựa lẫn nhau giữa chốn hậu cung sâu như biển, nhưng quãng thời gian này lại trôi qua rất nhanh.

Nhớ lại có một lần Tiêu Diệp bị vài thằng nhóc tôn thất to con khi dễ, kỳ thực chuyện như vậy đối với hắn là thường như cơm bữa. Hắn theo thường lệ rửa sạch vết bẩn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, điềm nhiên như không có việc gì trở về Thanh Lương điện. Chỉ là góc áo bị rách một lỗ vẫn bị Diệp Huyền nhìn thấy, Diệp Huyền mím môi cố gắng làm như không có chuyện gì, nhưng cuối cùng vẫn rơi lệ. Cho dù lúc nàng biết mình phải vào cung gả cho một lão già năm mươi mấy tuổi, nàng cũng không có khóc.

“Cứu lang.” Nàng ôm Tiêu Diệp vào ngực, nước mắt nóng hổi làm ướt vạt áo Tiêu Diệp, “Không có ai có thể khi dễ con nữa, ta tuyệt đối sẽ không để người khác khi dễ con.”

Đầu nhỏ của Tiêu Diệp gác lên vai Diệp Huyền, hắn bắt chước điệu bộ người lớn, vỗ nhẹ lên lưng Diệp Huyền: “Nương nương, đừng khóc, ta không đau một chút nào.”

Tiêu Diệp chưa bao giờ nói cho Diệp Huyền biết, hắn không phải là đang an ủi Diệp Huyền. Hắn quả thật không đau, chỉ cần nàng ôm hắn như vậy, đau đớn, thống khổ tất cả đều biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

“Ách a...” Nàng bật thốt lên một tiếng vừa giống khóc vừa giống rên rỉ, Tiêu Diệp tách hoa môi của nàng ra, chậm rãi đem côn thịt của hắn cắm vào. Cho dù suốt nửa tháng nay, côn thịt hắn đều cắm trong tiểu huyết Diệp Huyền cả đêm, nhưng cảm giác khít khao ngập tràn khi vừa cắm vào giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ nhắn cắn hút hắn đến tê dại vẫn khiến Tiêu Diệp khó có thể tự chủ.

Có hết sức đè nén xúc động muốn trườn sấp, Tiêu Diệp bình ổn hô hấp, đem Diệp Huyền đã nhuyển thành một bãi xuân thủy ôm vào trong ngực. “Nương nương.” Thanh âm nam nhân khàn khàn, trầm thấp, hắn đưa tay đến phía trước vuốt ve tuyết nhũ cao ngất của Diệp Huyền, “Thoải mái sao?”

Diệp Huyền dựa lưng vào Tiêu Diệp, khóa gối trên đùi hắn. Loại tư thế này khiến hắn tiến vào vừa sâu vừa nhanh, côn thịt chỉ cần động một chút đã đỉnh tới hoa tâm. Dương vật thô cứng vẫn còn một phần dư ra bên ngoài, Tiêu Diệp nắm lấy eo nhỏ Diệp Huyền nhấn xuống một cái, háng hai người liền dán sát vào nhau. Lần này hắn đỉnh vào chỗ sâu nhất, miệng tử cung mở ra, quy đầu thô ráp, nóng bỏng quất một vòng lên vách tường mềm mại bên trong tử cung. Diệp Huyền cảm thấy một cỗ khoái cảm khó diễn tả bằng lời cuộn cuộn như thủy triều mãnh liệt ập đến, ngay lập tức thét chói tai tiết dâm thủy.

Âm tinh ẩm nóng phun xuống, cả người Tiêu Diệp run lên, hai khóa túi thịt lộ ra bên ngoài cũng bị làm ướt. Túi tinh kịch liệt này lên, hắn thiếu chút không nhịn được xúc động muốn bắn tinh, côn thịt bảo trì tư thế, ma sát trong đào nguyên cốc của Diệp Huyền. “Nương nương...” Tiêu Diệp thở hổn hển chờ cao triều mãnh liệt qua đi, hắn bắt lấy tay Diệp Huyền đặt lên hai khóa túi thịt ướt sũng, “Mau sờ sờ nó, cậu nương...”

Biết rõ cảm giác muốn động nhưng không thể động này rất dày vò, nhưng Tiêu Diệp thật sự luyến tiếc rời đi cái miệng ẩm nóng nhỏ nhắn này. Hắn hận không thể mỗi giây mỗi phút đều đem côn thịt tặc ở trong tiểu huyết của Diệp Huyền, tuy rằng không thể tận hưởng khiến người ta rất khó chịu nhưng ít nhất vẫn còn chút ngon ngọt khác.

Ví dụ như hiện tại, đem chuyện mình bị khinh bỉ trên triều giả bộ đáng thương, Tiêu Diệp dễ dàng đem Diệp Huyền dụ dỗ lên giường. Hắn trước tiên đem cái miệng nhỏ nhắn phía trên của Diệp Huyền trong trong ngoài ngoài ăn sạch một lần, lại dùng ngón tay đem cái miệng nhỏ phía dưới đùa bỡn đến phun nước liên tục. Diệp Huyền không phải là đối thủ của hắn, côn thịt Tiêu Diệp cọ qua cọ lại trên huyết khẩu của nàng liền khiến nàng vừa khóc ngậm vừa cao trào.

Khối thân thể mềm mại này khiến Tiêu Diệp yêu thích không muốn buông tay, hắn yêu nhất là nhìn khuôn mặt Diệp Huyền đỏ hồng nhưng bộ dáng vẫn quật cường. Hoặc là khi bị hắn trêu chọc nửa chừng, Diệp Huyền cắn môi làm bộ không có chuyện gì, khuôn mặt muốn khóc mà không thể khóc quả thật rất đáng thương. Đến cuối cùng thật sự không nhịn được, mới dùng khuôn mặt đầy nước mắt của mình cầu Tiêu Diệp hung hăng làm nàng.

Nữ nhân trên giường bày ra dáng vẻ vừa dè dặt vừa ngây ngô chọc người triu mến vô cùng. Tiêu Diệp thích nhất là nghe cái miệng nhỏ của nàng nói ra những từ ngữ dâm dăng, nó giống như xuân dược mạnh nhất trên thế gian, dụ dỗ hắn như một tên nghiện, một lần lại một lần dùng thủ đoạn càng ngày càng hạ lưu đùa bỡn Diệp Huyền.

Lòng bàn tay chạm lên túi thịt ướt sũng, Diệp Huyền giống như bị phỏng hoảng hốt thu tay lại. Tiêu Diệp lại cứng rắn đem bàn tay nhỏ bé kéo trở về xoa bóp, da thịt non mềm tiếp xúc với bề ngoài thô ráp, giống như có một cộng lông chim vuốt qua, khiến Tiêu Diệp kim không được mà hừ nhẹ. Diệp Huyền đỏ mặt, chỉ đành tùy ý hắn cầm lấy tay mình vỗ về chơi đùa hai túi thịt. Nàng biết Tiêu Diệp nhịn đến khó chịu, nghe nam nhân thở dốc đầy khiêu gợi, nếu như vậy có thể khiến hắn thoải mái một chút, vậy... cũng tốt lắm.

Tiêu Diệp chậm rãi buông lỏng tay. Diệp Huyền học theo động tác của hắn đem túi thịt nắm trong lòng bàn tay xoa nắn. Cảm giác sờ lên hai khóa này vô cùng kỳ quái, có chút thô ráp, lại trơn trượt co dãn. Nàng cảm thấy bản thân mình đại khái là điên rồi, lại có thể thấy hai túi thịt to này thật đáng yêu.

Đây là nơi yếu ớt nhất của nam nhân, nó nhu thuận nằm trong tay Diệp Huyền, tùy ý Diệp Huyền chơi đùa. Mỗi khi vuốt ve đến chỗ mẫn cảm của Tiêu Diệp, hắn sẽ không tự chủ được mà “hừ” một tiếng, động tác liếm hôn trên người Diệp Huyền cũng triển miên hơn.

Diệp Huyền chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày bản thân lại cam tâm tình nguyện vì một nam nhân làm ra hành động dâm dăng đến bậc này. Nguyên nhân cũng rất đơn giản là vì Tiêu Diệp muốn nàng làm như vậy, mà nàng cũng muốn Tiêu Diệp vui vẻ, cũng thích nhìn vẻ mặt tràn ngập tình dục cùng say mê trên mặt Tiêu Diệp.

Ngay tại lúc động tác của nàng ngày càng thuần thực, Tiêu Diệp rốt cuộc không nín nhịn được. Côn thịt trong hoa kính không ngừng nảy lên, hai khóa túi thịt cũng ần ần nảy lên. Hắn thô lỗ rút côn thịt ra, nắm giữ bông thân thô to, cấp tốc chuyển động lên xuống.

Diệp Huyền biết Tiêu Diệp có đôi khi không nhịn được sẽ lấy dương vật ra giải tỏa dục vọng. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng tận mắt nhìn thấy hình ảnh dâm mỹ này, hai chân nam nhân mở ra, căn cứ vật ướt sũng, bàn tay thon dài nắm lấy nó cấp tốc ma sát, bàn tay kia ngày ngày phê chuẩn tấu chương, cũng nắm qua ngọc tỷ, cũng đùa bỡn qua mỗi tác da thịt của nàng. Mắt Tiêu Diệp không hề chớp lấy một cái chăm chú nhìn nàng, dục vọng cuồng nhiệt trong mắt hắn như đang cắn nuốt Diệp Huyền. Diệp Huyền cảm thấy như đang bị cắn côn thịt kia trừu cảm, hắn thô bạo dùng mãnh như vậy, dường như muốn đem tiểu huyết của mình phá nát.

“Ân a...” Nàng khắc chế không được rên rỉ một tiếng, từ trong hoa tâm phun ra một cổ dâm thủy, nàng thế nhưng bị Tiêu Diệp thị gian mà cao trào.

Mà Tiêu Diệp cũng đạt tới cao trào, hắn vội vã nói: “Mau tránh ra.” Nhưng Diệp Huyền cả người mềm nhũn ngồi ở chỗ cũ, tình trùng đậm đặc bắn ra, phun lên đùi nàng, bụng... Thậm chí còn có một chút vẩy lên trên mặt nàng.

Tiêu Diệp nghiêng răng nghiêng lợi nhìn trên môi nàng dính một chút bạch trọc, ngay sau đó, hắn phát hiện bản thân lại cứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Tiêu Diệp đề Diệp Huyền ra hôn ngẫu nghiêng, vốn tưởng làm như vậy ít nhất có thể giải tỏa một chút dục vọng, không nghĩ tới bản thân nơi đó lại càng hưng phấn.

Bên hông Diệp Huyền bị một căn cứng rắn ma sát, ngây ngốc nhìn Tiêu Diệp: “Người như thế nào lại...” Lại cứng? Hắn vừa mới bắn xong, mà đại gia hỏa đáng giận kia lại hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang một cước nhất trụ kinh thiên.

Diệp Huyền ở phương diện này có phần trúc trắc, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là thê tử người ta, trước khi đại hôn, cũng được mẫu thân cùng chị dâu dạy một chút chuyện phòng the, lão ma ma cũng dạy không ít thuật trên giường dụ dỗ nam nhân, chỉ là từ khi vào cung đến nay chưa từng dùng đến. Diệp Huyền biết nam nhân sau khi bắn sẽ có một khoảng thời gian nhuyển xuống, ai biết Tiêu Diệp lại thiên phú dị bẩm như thế.

Tiêu Diệp cắn môi nàng, oán hận nói: “Đều tại nàng.” Ai bảo nàng mê người như thế. Diệp Huyền biết hắn khó chịu, lúc này cũng không phản bác hắn, thấy Tiêu Diệp lại nắm côn thịt trong tay chuyển động lên xuống.

Nàng cắn môi, đề lại tay Tiêu Diệp: “Cửu lang, ta... Để ta làm.” Tiêu Diệp kinh ngạc không tin nổi nhìn nàng, nhìn vẻ mặt nam nhân, Diệp Huyền không khỏi đau lòng.

Từ trước tới nay, khi nàng ở cùng Tiêu Diệp, đều là Tiêu Diệp chủ động trả giá, mà nàng chỉ biết bị động thừa nhận. Tiêu Diệp quá mức yêu thương nàng, mà nàng lại chưa bao giờ vì Tiêu Diệp mà làm bất cứ điều gì. Ít nhất lúc này đây, Diệp Huyền nghĩ, nàng muốn khiến Cửu lang vui vẻ.

Tuy rằng đã hạ quyết tâm, nhưng Diệp Huyền vẫn rất khản trương, thẹn thùng. Mặt nàng nóng bừng, dưới ánh mắt nóng bỏng của Tiêu Diệp cúi thấp người, đầu tiên là nắm giữ côn thịt vỗ về chơi đùa vài cái rồi vuron đầu lưỡi đến, liếm lên quy đầu của đại gia hỏa kia một cái.

“Đừng...” đầu lưỡi ẩm nóng vừa chạm vào, Tiêu Diệp cảm thấy cả người tê dại, lập tức nhịn không được hừ nhẹ. “Đừng liếm...” Hắn thờ dốt ngăn lại động tác của Diệp Huyền, tuy rằng trong lòng rất muốn nhưng vẫn kiên quyết nói, “Nơi đó bẩn.”

Không có nam nhân nào có thể kháng cự nữ nhân làm loại sự tình này cho mình, nhưng Tiêu Diệp không đồng ý để Diệp Huyền quỳ xuống. Hắn muốn đem cô gái này nâng niu trong lòng bàn tay, những chuyện dơ bẩn thống khổ tuyệt đối không để nàng làm.

“Không bẩn.” Diệp Huyền ngượng ngùng không chịu nổi, nhưng vẫn ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Tiêu Diệp, “Ta...” Nàng dịu dàng mà kiên định nói, “Ta nguyện ý vì người làm loại chuyện này.”

Tiêu Diệp nghĩ, trong đời này đây chính là lời nói êm tai nhất mà hắn được nghe. Động tác của Diệp Huyền vẫn còn trúc trắc, có vài lần để răng nanh va

chạm, vài lần không cần thận cần lên bổng thân.

Cơ bắp trên người Tiêu Diệp buộc chặt, hần cật lực đè nén xúc động dùng cơn thịnh sấp trong miệng nàng, thậm chí ngay cả động cũng không dám động, sợ làm Diệp Huyền bị thương.

Dương vật hần rất thô, cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Diệp Huyền căn bản là hàm trụ không được. Diệp Huyền chỉ có thể dùng tay nắm lấy bổng thân, dùng đầu lưỡi liếm loạn, hoặc là hàm trụ quy đầu trong miệng mà hút, hai gò má căng lên, nước bọt trong miệng theo khóe miệng chảy xuống, làm ướt một mảng trước ngực nàng.

Tiêu Diệp mở rộng hai chân tựa vào gối đầu giường, trong tầm mắt là cái đầu đang phập phồng cao thấp của Diệp Huyền. Nàng cong người xuống, tấm lưng trắng nõn vẽ một đường cong duyên dáng, cặp mông đầy đặn mượt mà không tự chủ nhếch cao lên, ở trước mắt Tiêu Diệp không ngừng vận vẹo.

Hần bỗng nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, vươn tay nhéo lên nụ hoa Diệp Huyền: “Ngoan, đem mông nhỏ quay sang đây.” Diệp Huyền đỏ mặt, trong lòng mơ hồ đoán được Tiêu Diệp muốn làm gì. Trong lúc nàng đang do dự, Tiêu Diệp lại nhéo nhéo lên ngực nàng, nàng mới chậm rì rì xoay ngược người lại, hai chân tách ra, ghé vào trên người Tiêu Diệp.

Rất nhanh, nơi mật đào đã gần trong tay Tiêu Diệp. Nam nhân đem mông thịt Diệp Huyền banh ra, hơi thở nóng rực phun lên hoa môi, tiểu huyết run rẩy co rúm lại, đáng thương hề hề phun ra một chút dâm thủy.

Chỗ xấu hổ kia bị nam nhân nhìn chăm chú, Diệp Huyền đỏ bừng mặt, nàng càng xấu hổ, ngượng ngùng, chỗ đó dường như càng thêm kiều diễm.

Thấy nàng không tự chủ được mà vận vẹo mông nhỏ, yết hầu hần trở nên khô khốc, Tiêu Diệp vỗ lên mông nàng một phát: “Thấp mông xuống một chút.”

Thịt heo bông ở bên môi Diệp Huyền giật giật, ý bảo nàng tiếp tục liếm nó. Đợi bổng thân một lần nữa được bao bọc trong cái miệng nhỏ ẩm nóng, Diệp Huyền nghe thấy nam nhân cười khê một tiếng, “Tiểu dâm huyết chảy nước nhiều như vậy...” Hần vươn tay vuốt ve một lát, tiếp đến dán môi lên, đem hai phiến hoa môi đều ngậm trong miệng.

Diệp Huyền “um” một tiếng, mông bị Tiêu Diệp gắt gao giữ chặt, chỉ có thể phí công vận vẹo lung tung dưới thể tấn công mãnh liệt của nam nhân. Khoái cảm kịch liệt khiến nàng khó có thể hô hấp, Tiêu Diệp không phải là chưa từng chơi đùa nơi đó của nàng, nhưng chưa bao giờ cuồng mãnh như hôm nay. Cái lưỡi linh hoạt, trêu chọc từ hoa môi đến hoa kính, đầu lưỡi liên tục đâm vào, đùa bỡn Diệp Huyền đến cao trào.

Hần vừa liếm vừa mút, hầu kết trượt lên xuống liên tục, từng ngụm từng ngụm nuốt hết dâm dịch của nàng vào trong bụng.

“Lại tiết nhiều thêm một chút, nương nương.” Thanh âm từ trong cổ họng Tiêu Diệp phát ra không rõ ràng, “Cửu lang muốn uống dâm thủy từ trong tiểu huyết của người...”

Dâm thủy thậm chí còn theo cảm của hần chảy xuống dưới, tiếng nước “chắc chắc” dâm mỹ vang lên không ngừng, “Àn a... Không cần liếm nơi đó... Cửu lang, van cầu chàng Cửu lang...”

Cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Huyền đã sớm không ngậm được cơn thịnh của Tiêu Diệp, nàng chỉ có thể nỉ non cầu khẩn Tiêu Diệp, hai chân càng ngày càng nhuyển, khí lực toàn thân dường như đều bị nam nhân hút khô.

“Được, ta không liếm.” Tiêu Diệp đem đầu lưỡi từ trong hoa kính rút ra, Diệp Huyền cảm thấy có chút không thích hợp, nàng theo bản năng muốn chạy trốn, Tiêu Diệp căn một ngụm lên hộ khẩu nàng, dùng răng nghiền lên âm hạch mềm mại của nàng.

“A!” Diệp Huyền rốt cuộc không chống đỡ được, hai chân nàng vốn dĩ tách ra quỳ ghé trên người Tiêu Diệp, bởi vì bất ngờ cao trào hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống. Đùi nàng kẹp hai bên mặt Tiêu Diệp, hoa phụ, hoa môi tất cả đều dán lên mặt nam nhân, Diệp Huyền thậm chí cảm nhận được chớp mũi Tiêu Diệp dính lên tiểu hoa châu của nàng.

“Nương nương, nàng cũng thật nhiệt tình.” Bởi vì miệng mũi đều chôn giữa hai chân Diệp Huyền, thanh âm nam nhân nghe qua khàn khàn, nặng nề. Môi mông của hần máy máy theo từng chữ mà hần nói ra, ma sát lên bối thịt, kích thích cả người Diệp Huyền giống như bị điện giật. “Muốn Cửu lang hung hăng liếm nàng? Hay là... dùng cây gậy lớn sấp lỗ nhỏ của nàng?”

Ngay sau đó, hần liên tục liếm mút nơi đó, cảm giác vừa hồ thẹn vừa thấy kích thích điên cuồng ập tới khiến Diệp Huyền điên cuồng kêu lên: “Không phải... Không cần... A, nơi đó... Muốn đi, muốn đi... Cửu lang, Cửu lang...”

Hai mắt nàng mê muội, ý thức tan rã, tiếng rên rĩ không ngừng tràn ra từ miệng, nước bọt cũng theo khóe miệng mà chảy xuống. Đến cuối cùng, thần trí Diệp Huyền mơ hồ.

Nàng chỉ nhớ sau khi Tiêu Diệp liếm nàng đến cao trào liền áp nàng dưới thân, hung hăng cắm căn cơn thịnh cứng rắn, nóng bỏng vào. Nàng đã không còn khí lực để cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt. Liền thuận theo Tiêu Diệp đùa bỡn nàng, ở trên người nàng muốn làm gì thì làm, một lần lại một lần đem tinh dịch bắn vào tử cung nàng...

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Sáng sớm tỉnh lại, Diệp Huyền ảo não ngồi bên giường, chỉ biết bản thân lại bị Tiêu Diệp dụ dỗ. Một khi tâm nguyên lâu nay được đền bù, Tiêu Diệp ném được ngon ngọt, gần như ép buộc Diệp Huyền suốt cả một đêm. Vừa qua giờ mẹo, hân mới lưu luyến không rời đem côn thịt rút ra, ôm Diệp Huyền vuốt ve một hồi, mới rời khỏi Ngọc Anh điện.

Ngày hè trời sáng rất nhanh, Diệp Huyền trong lòng oán trách Tiêu Diệp không biết tiết chế, lại lo lắng hân mỗi một. Dù sao hân cả đêm không ngủ, bây giờ lại đi nghe triều thần báo cáo, lát nữa lại phải xử lý một đồng tấu chương, thật sự là mệt nhọc. Đáng tiếc quan tâm của nàng là dư thừa, Tiêu Diệp vừa đến Túc Minh cung, nhóm triều thần liền đưa ánh mắt nhìn nhau - sáng nay, quan gia dường như rất hưng trí nha.

Tâm tình Tiêu Diệp quả thật rất tốt, ngay cả khi đọc được tấu chương tố cáo tri châu Chương Châu tham ô, cùng việc tham tướng Định Viễn quân tham nhũng quân lương thiếu hụt nửa khoi mào binh biến cũng không làm ảnh hưởng đến tâm tình của hân. “Hình bộ, Đại Lý Tự cùng thẩm tra.” Hình bộ thượng thư và Đại Lý Tự Khanh cùng “ạ”, Tiêu Diệp khẩn cấp nói tiếp, “Các khanh còn có chuyện gì khai tấu không?”

Hoàng đế biểu hiện rất rõ ràng, ngay cả người không có mắt như Trịnh Niên Khoan cũng tự hiểu mà cúi đầu. Đợi đến khi chúng thần ngược mắt chỉ kịp thấy góc áo bào thoáng qua, bóng lưng cao ngất của Tiêu Diệp đã biến mất trước mắt mọi người.

Trở về Hội Ninh điện, Tiêu Diệp nhìn một đồng tấu chương trên bàn, thiếu hụt nửa nhìn không được kê nhóm nội quan gom đồng này đi thiếu. Nhưng hân biết lúc này mà hân đi Ngọc Anh điện, Diệp Huyền cũng không cho hân sắc mặt tốt. Chuyện triều chính Diệp Huyền rất rõ ràng, một người thiên tử cần chính mỗi ngày đều vô cùng bận rộn. Hơn nữa Tiêu Diệp mới đăng cơ không đầy ba năm, căn cơ trong triều chưa vững, có nhiều việc không thể chỉ giao cho các đại thần, chỉ có thể tự mình quán xuyến. Nếu Tiêu Diệp nhân hạ đi gấp nàng, nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi Ngọc Anh điện. Thở dài một hơi, Tiêu Diệp chỉ có thể nhẫn nại bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Vật và cày cấy cả một đêm, trên mặt hân không có chút xú nào mệt mỏi. Ngược lại hân lúc này xem tấu chương mà không yên lòng, trong đầu lại không tự chủ được nhớ lại cảnh tượng hương diễm tối qua. Diệp Huyền nằm trong lòng mình, hân thân dưới liên tục sấp nơi giữa hai chân nàng, phía trên hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cuốn lấy cái lưỡi thơn tho chắc chắn mút lấy... Tay Tiêu Diệp đang phê duyệt tấu chương hơi ngừng lại, hân liếc mắt nhìn háng mình, vật áo chỗ bắp đùi đã phồng lên một cục, quả nhiên, lại cứng.

Tiêu Diệp nhú mày suy tư một hồi, bỗng nhiên quăng bút, cao giọng gọi: “Cao Thành Phúc, đem xấp tuyết tiên (tiên: giấy viết thư, thư từ...) năm nay Vĩnh Châu tiến cống lên đây.”

Cao Thành Phúc vội vàng vâng dạ, gọi vài nội quan đang đứng hầu trước cửa đi đến kho phòng. Vĩnh Châu là địa phương sản xuất giấy nổi tiếng, tuyết tiên chính là loại tốt nhất, bề mặt bóng loáng như tơ, trắng nõn như tuyết, vô cùng tinh xảo. Tiêu Diệp viết vài chữ lên tuyết tiên, gấp thành một con bướm tinh xảo, sai Cao Thành Phúc đưa đến Ngọc Anh điện.

Cao Thành Phúc thấy đầu lông mày của quan gia đều tràn đầy ý cười, liền biết đây là chuyện tốt. Đáng tiếc hân muốn ở lại Hội Ninh điện hầu hạ Tiêu Diệp, nên đem con bướm đặt trong hộp gỗ, để đặt cân trọng giao cho nội quan ngoài cửa: “Tiểu tử nhà người lần này gặp may, nhanh đi đưa cho thái hậu, lát nữa khi quan gia ban thưởng, nhớ kỹ, đừng có mà ra vẻ đắc ý vênh vao.” Hân lại dặn dò thêm, “Nhất định phải đưa tận tay thái hậu, nhìn thái hậu mở ra xem, rồi mới được trở về phục mệnh.”

Tiểu nội quan vui vẻ tiếp nhận, Cao gia gia đã nói vậy, xem ra lần này có chuyện tốt. Hân ôm hộp gỗ trong ngực, chạy thực mạng đến Ngọc Anh điện, mở hộp trên trán cũng không kịp lau. Hân không dám nhìn thẳng thái hậu, khước mắt chỉ liếc thấy một đôi bàn tay trắng nõn chậm rãi mở hộp gỗ ra, sau đó liền ngừng lại.

Ai cũng không ngờ được, trên tấm tuyết tiên tinh xảo, vẫn nhả chỉ có vồn vện năm chữ: Nương nương, ta cứng rắn.

Diệp Huyền cầm tuyết tiên trên tay không khỏi xấu hổ ngượng, nếu Tiêu Diệp đang đứng trước mặt mình, hân nhất định sẽ vô lại ôm thắt lưng nàng, cọ cọ bên cổ nàng. Xú tiểu tử này, bây giờ là thời gian xử lý triều chính, hân thế nhưng... trong đầu hân chỉ toàn nghĩ đến mấy cái chuyện này!

Trong phòng toàn bộ cung tì, nội quan đều cúi đầu, không ai nhìn thấy hai má Diệp Huyền đỏ ửng, nàng làm ra vẻ trấn định ho khan một tiếng, kêu Tầm Hương bày văn phong tứ bảo ra.

Một lúc lâu sau, cung tì bên người thái hậu đưa lại hộp gỗ cho nội quan, nhẹ giọng dặn dò: “Cầm về phục mệnh quan gia.” Tiểu nội quan không biết gì ôm hộp gỗ chạy về Hội Ninh điện, Tiêu Diệp mở tuyết tiên, trên mặt giấy dường như còn lưu lại hương thơm từ ngón tay Diệp Huyền, phía dưới năm chữ mà hân viết, là hai chữ nhỏ nhắn viết theo thể chữ Khải thanh nhã - Hạ lưu.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Tiểu nội quan cúi đầu, nghe được quan gia cười khẽ một tiếng. Tiếng bút lông viết lên mặt giấy phát ra tiếng sần sật nho nhỏ, Tiêu Diệp vừa viết, khoe môi vừa cong lên một đường. Lại thêm một tờ tuyệt tiên được đưa đến trong tay Diệp Huyền, chữ Tiêu Diệp viết vô cùng đẹp, nét chữ sắc nhọn, hạ bút nhanh như gió, ngay ngắn thẳng hàng. Người ta nói là nét chữ nét người, trước mặt người khác hẳn vĩnh viễn trung ra bộ mặt ôn hòa khoan dung, chữ viết lúc này vẫn lộ rõ tài năng. Lúc trước Diệp Huyền vẫn chưa biết, hiện tại nghĩ lại, tâm tư tiểu tử này thật sâu nha.

Hắn luôn được người ta khen ngợi, lúc hắn còn là hoàng tử, mỗi năm có cung yến, thân thể Cảnh Tông suy yếu, phúc tự ban cho triều thần đều giao cho các vị hoàng tử viết. Cảnh Tông xem trọng ai nhất, sẽ thưởng cho người đó chữ do Cửu hoàng tử viết, nhóm triều thần cũng lấy việc được ban thưởng này làm vinh dự.

Nhưng chữ viết đẹp nhất kinh thành bây giờ lại dùng để viết lời dâm mỹ, tuy Tiêu Diệp viết lưu loát nghiêm trang, nhưng tóm lại là cả đoạn chỉ có một ý. Cầu Diệp Huyền thưởng cho hắn cái tiết khó đang mặc trong người, để hắn dùng thư giải dục vọng, miễn cho cái kia cứng rắn khó chịu.

Diệp Huyền vừa thấy, ngay lập tức vò tờ giấy quăng lên bàn. Mặt nàng nóng rát, cắn môi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đem tờ giấy mở ra, đỏ mặt nhìn lại một lần.

Càng xem nàng càng thấy thẹn thùng, hai má đỏ bừng, nụ hoa trướng lên, không tự nhiên vận vẹo cơ thể, giữa hai chân một trận ngứa ran, chẳng mấy chốc ẩm ướt một mảng lớn, nàng thế nhưng chỉ vì vài từ ngữ khiêu khích trên tờ giấy mà động tình giữa một phòng toàn cung ti thái giám. Diệp Huyền thầm mắng bản thân vô liêm sỉ, Tiêu Diệp không có ở đây, mà nàng còn phản ứng rõ ràng như thế, tương tượng nếu là nam nhân dùng thanh âm trầm thấp, dễ nghe thì non bên tai nàng, Diệp Huyền cảm thấy cả người mềm nhũn.

Nàng nghĩ nên trách cứ Tiêu Diệp vài câu, ban ngày tuyên dâm, còn ra thể thống gì. Nhưng ngón tay nắm chặt bút lông nhỏ, cổ tay lại mềm nhũn không có chút sức lực. Nghĩ đến bản thân thân thể mất cảm, khô nóng không thôi, tiểu huyết ngứa ngáy khó nhịn, còn mặt mũi nào mà chỉ trích Tiêu Diệp, nàng suy nghĩ một lát, lại viết thêm hai chữ trên tuyệt tiên, giao cho tiểu nội quan đưa đi Hội Ninh điện.

Tiêu Diệp mở hộp gỗ ra, mỉm cười nhìn hai chữ “Vô sỉ” trên tuyệt tiên, nét chữ có chút hỗn loạn, chứng tỏ người viết tâm thần không yên. Hắn cảm thấy nên châm thêm chút lửa, liền viết một mạch sáu tờ tuyệt tiên, lệnh tiểu nội quan cứ cách nửa khắc (7-8 phút) lại đưa một tờ qua. Nội dung trên tuyệt tiên hầu như toàn là giả bộ đáng thương, ủy khuất, nói bản thân cứng rắn có bao nhiêu khó chịu vân vân. Hoặc là trắng trợn khiêu khích Diệp Huyền, hắn còn hứng chí làm thơ, từng câu từng chữ đều hương diễm triền miên, Diệp Huyền xem xong mà mặt đỏ tai hồng, đứng ngồi không yên.

Tiêu Diệp biết rất rõ tính cách Diệp Huyền, nàng có vẻ ôn nhu, nhưng kỳ thực rất cứng cỏi, nhưng khi đối mặt với đứa con do mình tự tay nuôi lớn, làm thế nào cũng không hạ quyết tâm được. Chỉ là phản cứng cỏi trong người nàng có vài điểm mấu chốt là tuyệt đối không thể đột phá. Nhưng Tiêu Diệp không vì thế mà tức giận, từ năm hắn mười lăm tuổi, mỗi đêm mộng xuân đều sẽ mơ về Diệp Huyền, Tiêu Diệp liền hiểu rõ rằng, cả đời mình đều thoát không khỏi tay Diệp Huyền. Nguyên vọng lớn nhất đời hắn chính là được ở bên cạnh người mà hắn tâm tâm niệm niệm.

Nguyên vọng này vừa nghe thấy thật đúng là phản nghịch, cuồng vọng, bọn họ một người là tử một người là mẫu, mối quan hệ này như một tảng gông xiềng nặng nề, đời này kiếp này không có khả năng ở cùng nhau. Nhưng Tiêu Diệp nghĩ, không quan hệ, cho dù Thần Phật cũng không chịu bảo hộ hắn, hắn dựa vào bản thân là đủ rồi. Diệp Huyền là thái hậu, vậy thử hỏi trong thiên hạ này người có thể ngày ngày kề cạnh thái hậu là ai, tất nhiên là chỉ có hoàng đế.

Ngoại trừ Tiêu Diệp, không ai biết rằng, năm hắn mười lăm tuổi liền lập một chí nguyện to lớn, bản thân nhất định phải trở thành hoàng đế, đến lúc đó hắn có thể danh chính ngôn thuận thân cận nàng, lại từng bước một đem nàng nắm trong tay. Hắn trừ tính bảy năm, tạo ra một vỏ bọc vô cùng hoàn mỹ, là một hoàng tử an phận, không tranh không giành. Huynh đệ của Tiêu Diệp cho tới bây giờ chưa bao giờ đưa hắn vào hàng ngũ đối thủ cạnh tranh. Cửu lang? Nhắc tới cái tên này, bọn họ chỉ cười khinh miệt, tron mắt hồ hắn chỉ là một kẻ kém cỏi.

Lúc Cảnh Tông băng hà hắn thành thật canh giữ bên cạnh, khi thái tử Tiêu Thịnh đăng cơ làm đế, hắn khuyên nhủ Tiêu Diêu nhẫn nại trừ tính, mượn tay Tiêu Diêu châm ngòi ly gián quan hệ giữa ngũ hoàng tử Tiêu Dương cùng tân đế Tiêu Thịnh. Ngay tại lúc mâu thuẫn giữa hai người đạt tới đỉnh điểm, Tiêu Thịnh đăng cơ năm thứ hai, an phong năm đầu, phế cung chi biến bùng nổ. Tiêu Thịnh bị đâm chết ở Bắc Trung cung, Tiêu Dương xưng đế, ngày hôm sau liền bị phế.

Tiêu Dương chờ ngày ngồi lên ngôi vị hoàng đế ba năm, mà Tiêu Diệp cũng làm đệ đệ tốt của Tiêu Diêu ba năm. Hắn trung thành, tận tâm khuyên Tiêu Diêu nhẫn nại, nhẫn nại hơn nữa, thời cơ chưa đến không nên vội vàng chính biến, làm vậy mất nhiều hơn được. Cho đến khi Tiêu Diêu chết, vẫn luôn cho rằng Tiêu Diệp cùng mình huynh đệ tình thâm. Nếu hắn nhẫn nại thêm một chút, sẽ không có loạn ngũ vương, khiến hắn mất mạng.

Đúng thế, trên thế gian này không ai có thể nhẫn nại như Tiêu Diệp. Trong thời gian loạn ngũ vương, nhóm huynh trưởng có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế của Tiêu Diệp đều chết sạch. Mà vì sao loạn ngũ vương lại phát sinh? Ngoại trừ Tiêu Diệp thì không có ai biết hắn đã thận trọng như thế nào, trợ giúp, thúc đẩy nhóm huynh trưởng này vào trận sát phạt đẫm máu này như thế nào.

Vận khí của Lỗ vương cùng Triệu vương tốt nhất, vì bọn chúng rất ngu xuẩn, mà mục đích của Tiêu Diệp đã sắp đạt được, hắn cũng lười làm bản tay mình.

Đứng trong đại điện Minh Cung, dưới chân hắn là chúng triều thần đang quỳ lạy. Nhưng ánh mắt của Tiêu Diệp lại xuyên qua tầng tầng lớp lớp rèm che, chỉ nhìn thấy bóng hình mơ hồ xinh đẹp ấy. Cuối cùng... Hắn cũng bắt đầu thực hiện nguyên vọng của mình.

Tiếng bước chân sần sật đánh gãy hồi ức của Tiêu Diệp, tiểu nội quan lại một lần nữa nâng hộp gỗ bước vào Hội Ninh điện. Tiểu nội quan đã chạy tới chạy lui hơn mười vòng, cố gắng đè nén tiếng thở dốc, sợ thất lễ trước mặt thiên tử. Tiêu Diệp cầm lấy hộp gỗ, mặt mày như giãn ra, hắn thân nhiên nói:

“Trời nắng gắt, Cao Thành Phúc, dẫn hân đi xuống lĩnh thưởng.”

Cao Thành Phúc khom người thưa vâng, lại hiểu ý phát tay cho toàn bộ nội quan trong điện lui xuống. Cửa lớn nhẹ nhàng khép lại, Tiêu Diệp mở hộp ra, trong chiếc hộp tinh xảo chỉ có một cái tiết khổ đơn bạc ẩm ướt, bên trên thêu hai bông hoa hải đường, rất kiều diễm.

Tiêu Diệp cầm lấy tiết khổ đưa lên mũi hít một hơi thật sâu, trên tiết khổ còn có một vệt ẩm ướt, khoe miệng hân cong lên tràn ngập say mê, “Nương nương... A Huyền...” Trong điện yên tĩnh vang lên tiếng nam nhân thờ dốc dồn dập, bàn tay to phủ lên dương vật, cấp tốc, hung mãnh triệt động, “A... A Huyền... A Huyền...” Thanh âm Tiêu Diệp càng ngày càng si mê, càng ngày càng điên cuồng, hân phác họa trong đầu nụ cười dịu dàng của Diệp Huyền, cuối cùng, gằm nhẹ một tiếng, đạt tới cao triều.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Ước chừng một lúc lâu sau, tiểu nội quan của Hội Ninh điện đưa tới một cái hộp gỗ. Diệp Huyền theo bản năng nhận lấy cái hộp, lại ngay lập tức giống như bị phỏng đem hộp gỗ đặt cách lên bàn. Trong hộp là vật gì, nàng đã sớm đoán ra được. Nghĩ như vậy, hạ thân lửa lò phía dưới lớp váy nóng lên, từ trong tiểu huyết phun ra một ít dâm dịch.

Vẩy tay ra hiệu toàn bộ cung tì trong phòng lui hết, nàng nhẹ nhàng mở ra. Quả nhiên, tiết khổ thêu hoa hải đường của mình đang nằm trong hộp. Tiết khổ dường như ướt đầm, trên mặt còn có một cổ bạch trọc nhuộm ướt vải dệt mềm nhũn, hương vị thuộc về tinh dịch của nam nhân đập vào mặt nàng. Diệp Huyền lần đầu tiên cảm thụ được hương vị này, chỉ cảm thấy là lạ, không tự chủ được mà liếm môi, trong miệng có chút khát...

Dưới tiết khổ có thêm một tờ tuyệt tiên, nàng mở ra nhìn, Tiêu Diệp đã thôi không khiêu khích nàng, tỏ vẻ ngoan ngoãn nói bản thân đã ăn no sẽ nghiêm chỉnh xử lý chính vụ, hân còn thoải mái, nhân hạ bình phẩm tiết khổ của Diệp Huyền-cái thêu hoa hải đường này không đẹp bằng cái thêu cá chép vàng bơi lượn.

Diệp Huyền âm thầm phỉ nhổ hân, không đứng đắn! Nàng xấu hổ đến mức muốn thiêu hủy tiết khổ này đi, nhưng đến cùng vẫn là không làm được, đem cả hộp cất kín. Đợi chút, động tác của nàng bất ngờ khựng lại, nói đến tiết khổ của bản thân, Diệp Huyền quả thật có một cái thêu cá chép vàng bơi lượn. Nàng là thái hậu, cho nên từ ngoại sam đến nội y, cho tới bây giờ nàng cũng không để ý quá nhiều. Nàng có rất nhiều tiết khổ, nhưng Diệp Huyền đối với cái thêu cá chép vàng bơi lượn kia lại có ấn tượng sâu sắc, bởi vì cái tiết khổ kia đã sớm không thấy tăm hơi. Nếu đã mất, có nghĩa là trong vòng mấy tháng vừa rồi nàng không có mặc nó, nhưng là... vì sao Tiêu Diệp biết nàng có một cái tiết khổ như vậy.

Đêm đó, Diệp Huyền liền hỏi Tiêu Diệp vấn đề này.

Đầu tiên Tiêu Diệp ngăn ra, tuy rằng rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, nhưng Diệp Huyền liếc mắt một cái vẫn thấy trong mắt hân có một tia khẩn trương. Tiêu Diệp vốn bất động như núi hôm nay là có biểu hiện luống cuống như vậy, lại thấy hân cố gắng nói lảng sang chuyện khác, Diệp Huyền vẫn yên lặng nhìn hân, đại ý nếu hân không thành thật trả lời, mình sẽ nhìn hân hoài.

Tiêu Diệp đương nhiên có thể linh hoạt né tránh đề tài này, nhưng hân không muốn làm Diệp Huyền thất vọng, nhưng hân vẫn lo lắng không yên... Nếu, nếu nàng biết sự thật rồi chán ghét mình, vậy... nên làm sao bây giờ. Có lẽ là hạnh phúc trước mắt đến quá bất ngờ, quá mức mộng ảo, Tiêu Diệp lại vì một chuyện nhỏ nhỏ như vậy mà lo được lo mất.

Diệp Huyền thờ dài, nàng là người thông minh, đã sớm đoán được chuyện gì xảy ra, biểu hiện của Tiêu Diệp càng khiến nàng đau lòng, “Cửu lang” Tuy có chút ngượng ngùng, nàng vẫn ôm lấy cổ Tiêu Diệp, thổi khí bên tai nam nhân, “Cái tiết khổ kia... Có phải bị chàng trộm hay không?”

Tiêu Diệp đỏ mặt, chuyện hoang đường lúc thiếu niên đã giấu kín lại hiện lên rõ ràng trong đầu hân. Từ khi hân bắt đầu mộng tỉnh, nữ nhân vật chính xuất hiện trong mộng luôn chỉ có một. Tiêu Diệp ban ngày trong mắt Diệp Huyền là đứa trẻ nhu thuận, thuần lương, nhưng giữa đêm khuya, hân cỡi quần ra, trong đầu phác họa hình dáng của Diệp Huyền, động tác trên tay cấp tốc giải tỏa dục vọng cuồng mãnh.

Hân nhớ được ngày đó, nhóm cung tì thu dọn đồ đạc trong cung Diệp Huyền, không cẩn thận làm rơi một món đồ. Tiêu Diệp nhặt lên, vừa nhìn thấy, vật dưới háng liền ngóc đầu đứng dậy. Đó đúng là cái tiết khổ đã mất từ mấy năm trước của Diệp Huyền, thêu cá chép vàng bơi lượn, vừa tinh xảo vừa đáng yêu.

“Không phải trộm” Tiêu Diệp buồn buồn nói, “Là ta nhặt được.”

Diệp Huyền buồn cười túm lấy vành tai hân: “Vậy sau đó thì sao, đều là chàng nhặt được?”

Từ sau khi nhặt được tiết khổ kia, Tiêu Diệp càng không thể văn hời. Hân mỗi đêm đều dùng cái tiết khổ kia phủ lên dương vật, trong miệng thì thảo gọi tên Diệp Huyền, thỏa mãn dục vọng rồi mới ngủ. Ngày ngày bị cạo xát, cái tiết khổ kia bị rách. Tiêu Diệp ảo não mất mấy ngày, trong đầu nảy ra ý định, nương nương tất nhiên là có rất nhiều tiết khổ, nếu mình trộm một cái...

Lúc đầu đúng là Diệp Huyền không có phát hiện, đợi đến khi nàng phát hiện bản thân bị mất rất nhiều cái tiết khổ, thì đã qua hai năm kể từ lần đầu tiên

Tiêu Diệp trộm tiết khó nàng. Sau khi Tiêu Diệp tròn mười bảy, lập phủ bên ngoài cung, kẻ trộm tiết khổ trong Thừa Hương điện cũng biến mất, mà Diệp Huyền lại cho rằng mình nhớ lầm, dù sao bên trong hậu cung to lớn này, nào có ai to gan lớn mật lấy trộm tiết khổ của thái hậu.

Bây giờ, cái tên to gan lớn mật kia đang đứng trước mặt nàng. Diệp Huyền nhìn không được mà bật cười, trong lòng lại mềm nhũn thành một đoàn, cảm thấy Tiêu Diệp thật sự rất đáng yêu. Tiêu Diệp bị nàng cười đến độ thẹn quá hóa giận, nhếch khóe môi một cái: “Nương nương, số tiết khổ ấy ta đều giữ lại, người có muốn nhìn lại không?”

Diệp Huyền đỏ mặt, nghĩ đến Tiêu Diệp đã từng dùng mấy cái tiết khổ kia làm những chuyện hạ lưu, nàng hừ một tiếng: “Ta mới không muốn nhìn, huống hồ... Ta cũng không phải không có.”

“Nơi nào có?” Bàn tay to của Tiêu Diệp đưa xuống váy nàng, đụng đến bắp đùi trơn mịn của nàng, “Nơi này cái gì cũng không có, không đúng...” Nam nhân hạ thấp giọng, “Ồ đây có một cái miệng nhỏ nhắn, đáng thương hề hề học ra rất nhiều nước nha.”

Tiểu hoa châu bị hắt kẹp lấy, Diệp Huyền liền mềm nhũn nằm trong lòng Tiêu Diệp. Nàng bị Tiêu Diệp ôm ngang lên giường, nhe mũi nhìn hắt còi bỏ ngọc đá, cầm bảo, lấy ra cây gậy nóng hằm hạp áp lên người mình.

“Nói ta hạ lưu, vô si.” Tiêu Diệp cuốn lấy cái lưỡi thom tho của Diệp Huyền, “Nương nương, đêm nay Cửu lang sẽ khiến cho nàng hiểu rõ, cái gì gọi là hạ lưu, vô si.”

“Người này, đáng đồ từ...” Diệp Huyền rên rỉ, tiếng thở dốc bị nam nhân nuốt vào trong miệng. Đêm, còn rất dài...

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Trời vừa sang thu, thời tiết trong kinh thành đã bớt nóng, hoàng đế nghỉ hè trên hành cung đã đến lúc phải về kinh.

Thiên tử xuất hành, xa giá nối đuôi nhau đi về một nơi. Vệ binh mặc áo giáp cảm khiến đi đầu dẫn đường, vệ binh cảm thương đứng san sát nhau theo sau, cầm quân nâng ngọn giáo hộ giá quanh xa giá. Đội ngũ chậm rãi di chuyển theo đường núi uốn lượn. Ngay chính giữa đội ngũ là hai cô xa giá vô cùng chói mắt, chiếc trước do sáu con ngựa cùng kéo, chiếc sau là bốn con, chính là xa giá của thiên tử và thái hậu.

Đường núi bằng phẳng, người đánh xe tài nghệ thành thạo, cho nên xe đi trên đường không chút xóc nảy. Tiêu Diệp ngồi trong buồng xe rộng rãi, phía trước là một cái bàn thấp, trên bàn còn có chậu chương mà hán chưa phê duyệt xong. Giá bút, nghiên mực, cái chặn giấy... Văn phong tứ bảo không thiếu thứ nào, hán đem bút son đuổi đến một cái đĩa đựng màu đỏ thẫm, trong đĩa không phải là màu chu sa thường dùng, mà là một thứ son thom ngào ngạt. Hán viết lên giấy vài nét bút, đầu bút liền có chút khô ráp, Tiêu Diệp không đem bút son đuổi đến chỗ rửa bút mà cười nói: “Nương nương, mau thưởng cho ta chút nước a.”

Diệp Huyền “ừm” một tiếng, trước ánh mắt nóng rực của Tiêu Diệp cố nén xấu hổ mở rộng hai chân. Nàng trần như nhộng, thân thể trần trụi xinh đẹp dựa vào bên ghế cạnh người Tiêu Diệp. Lúc này cặp đùi thon dài trắng như tuyết chậm rãi mở ra, để lộ đóa hoa nhỏ phần nộn. Cánh hoa nắp máy dữ dội, hoa dịch thom ngọt theo hoa khẩu chảy ra, giống như nhụy hoa dính đầy sương sớm, vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Không ai dám nghĩ, trong xa giá của hoàng đế, thái hậu và hoàng đế đang ở cùng nhau, còn trình diễn một màn hương diễm, dâm mỹ bậc này. Bàn tay Diệp Huyền nắm chặt chân găm dưới thân, nhìn bút son kia chậm rãi đuổi đến nơi giữa hai chân mình. Đầu bút lông thô ráp tách ra búi thịt khép kín, ở huyết khẩu họa vài vòng tròn rồi chậm rãi đâm vào tiểu huyết.

“Ấn... Ngộ...” Nàng khắc chế không được tiếng rên rỉ, hàm răng cắn chặt miếng vải nhét trong miệng, mới khắc chế được tiếng rên rỉ tao mị đến tận xương không bật ra khỏi môi.

“Nương nương, nàng nên nhỏ tiếng một chút, nếu để người bên ngoài nghe được thì không tốt đâu.” Tiêu Diệp ung dung chuyển động bút son, ngòi bút thấm dầm dấp thủy, ở trong hoa kính không ngừng xoay tròn.

Hán nói như vậy, Diệp Huyền càng động tình khó nhịn. Nghĩ đến bên ngoài xe ngựa là vài trăm thị vệ hộ giá, bản thân chỉ cách họ một tầng vách tường xe ngựa, mình cả người lộ ra bị con nuôi đùa bỡn. “Không cần...” Nàng nhỏ giọng cầu xin, bởi vì trong miệng bị nhét tiết khổ, âm thanh mơ hồ không rõ, vừa như khóc lại vừa như ní non.

Hồ hập Tiêu Diệp không khỏi nặng nề hơn mấy phần, hán nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, thật sự là cái tiểu dâm oa câu người, còn thật trong tiết khổ lại này lên, hán không thể ngay lập tức cắm vào tiểu dâm huyết của Diệp Huyền, không phá tiểu tao huyết kia nát quyết không bỏ qua. Hít sâu một hơi, Tiêu Diệp đem bút son rút ra. Giữa ngòi bút cùng huyết khẩu kéo ra một đường chỉ bạc dâm mỹ, trong hoa huyết phát ra một tiếng “ba” nho nhỏ, trên chọc Tiêu Diệp thiếu chút nữa không nhịn xuống được.

Thấy Tiêu Diệp muốn nhào lên, Diệp Huyền vừa thở dốc vừa nói: “Nếu chàng... Nếu bây giờ chàng vào, tính là... Thua cuộc.”

Tiêu Diệp ngừng lại, oán hận nhìn Diệp Huyền một lúc, mới miễn cưỡng áp xuống dục vọng đang bùng bùng phản chấn trong cơ thể: “Tốt, đây chính là năng lực tìm, nhìn xem chúng ta ai nhìn không được trước.”

Diệp Huyền trầm nghĩ, dục vọng nam nhân so với nữ nhân tất nhiên là mạnh hơn, nàng không tin Tiêu Diệp có thể nhẫn nhịn hơn mình. Tình thế giữa hai người bây giờ là một hồi đánh cuộc. Nếu Tiêu Diệp nhịn không được mà đem côn thịt cắm vào tiểu huyết của Diệp Huyền trước, thì tính là hắn thua. Nếu Diệp Huyền bị Tiêu Diệp đùa bỡn cao trào, liền xem là Diệp Huyền thua. Tiêu Diệp thua, ba tháng không được thân cận Diệp Huyền. Còn nếu Diệp Huyền thua, cũng trong vòng ba tháng, điên đảo loạn phương đều nghe theo Tiêu Diệp.

Diệp Huyền biết rõ thủ đoạn tính sự của Tiêu Diệp cao siêu, lúc đưa ra điều kiện, còn bắt buộc Tiêu Diệp không thể chạm vào thân thể mình. Vốn tưởng rằng như vậy là thắng rồi, không nghĩ tới Tiêu Diệp cười như không cười lôi ra một cây bút. Diệp Huyền lúc đó còn mơ hồ không hiểu, đây là muốn làm gì?

Rất nhanh, nàng liền được thưởng thức sự lợi hại của cây bút kia. Nếu không phải Tiêu Diệp thương tiếc nàng, không dùng thủ đoạn quá mức kịch liệt, nếu không Diệp Huyền đã sớm tiết. Đương nhiên, nhìn cảnh đẹp trước mặt, Tiêu Diệp cũng khó nhẫn nhịn. Hai người cứ như vậy giằng co, đều khát vọng thân thể đối phương, nhưng chỉ vì một hồi đánh cuộc đành phải cật lực nhẫn nại.

Cảm giác được cán bút lạnh băng lại duỗi vào hoa huyết, cả người Diệp Huyền run rẩy, dĩ nhiên là không chịu nổi. Mị thịt trong hoa huyết ra sức hút chặt cán bút, nhưng cán bút kia thật nhỏ, làm sao có thể thỏa mãn nàng. Ánh mắt Diệp Huyền không khỏi liếc về nơi khó hạ Tiêu Diệp, đáng tiếc nam nhân mặc quần áo chỉnh tề, chỉ thấy dưới bụng phồng lên một khối. Nàng không tự chủ phác họa ra hình dáng căn côn thịt kia, bỗng thân thể cứng, quy đầu to như trứng vịt... Thật muốn côn thịt nóng bỏng hung hăng cắm vào trong thân thể nàng, mỗi một lần đâm vào đều khiến linh hồn nhỏ bé của nàng muốn bay lên. Rất muốn... Hai mắt Diệp Huyền mê muội, rất muốn thịt heo bông...

Tiêu Diệp cong môi cười, biết nàng sắp đến. Hắn đem ngòi bút thay đổi phương hướng, tìm được điểm quen thuộc trong hoa kính, cấp tốc đâm vào.

“Đừng!” Thân thể Diệp Huyền trong nháy mắt gần như muốn nhảy dựng lên, dưới thế tấn công không ngừng của Tiêu Diệp, ngòi bút cứng rắn nhiều lần đâm đến chỗ nắn cảm nhất của nàng. Đầu lông tơ mỗi lần quét qua, liền giống như mấy trăm lần tra tấn ôn nhu. Cuối cùng, trong hoa tâm của nàng trào ra một cổ đàm thủy, trong tầm mắt mơ hồ, Diệp Huyền nhìn thấy Tiêu Diệp đem ngòi bút quăng đi, cấp bách đem thân thể mình áp lên.

“Huyền nhi. Nàng thua rồi...” Giọng nói Tiêu Diệp khàn khàn, hấn nặng nề đem côn thịt sáp vào... Bên ngoài xe ngựa cảnh thu hiu quạnh, bên trong xe ngựa cảnh xuân kiêu diễm đang lan tràn.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Bị Tiêu Diệp đùa bỡn trong xe, lúc trở lại Thừa Hương điện, Diệp Huyền ngay cả sức để nhắc chân cũng không có. Xiêm y lỏng lẻo khoác loạn lên người, người nàng đầy dầu mỡ. Giữa hai chân dính dính hỗn hợp đàm thủy cùng bạch trọc. Dọc đường đi, căn dâm côn của Tiêu Diệp cũng không có rút ra khỏi hoa huyết Diệp Huyền.

Nàng bị ép buộc khóa ngồi trên bụng Tiêu Diệp, bị hấn ưỡn thẳng thắt lưng hung hăng trêu sáo, hai chân khoác lên vai hắn, nhìn cự vật đỏ đậm ở hoa khẩu ra vào vào. Thậm chí cục huyết tinh xảo cũng bị ngón tay Tiêu Diệp chơi đùa một phen, Diệp Huyền không thể không nhếch cao miệng, côn thịt trong tiểu huyết càng thêm cuồng mãnh trêu sáo, tuyệt như bị một bàn tay to lớn tàn sát bừa bãi. Bởi vì trong miệng bị nhét tiết khó, tiếng rên rỉ cùng nước nở mới không bị tràn ra ngoài.

Sau khi nàng quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, trong mê man vẫn cảm giác được Tiêu Diệp dùng sức chà đạp nụ hoa nàng, lại vui đầu nơi hoa cốt từng ngậm từng ngậm nuốt xuống đàm thủy. Sau đó còn nhét côn thịt vào trong miệng nàng, nàng theo bản năng liền hút lấy, một hồi lâu sau, tinh dịch nóng bỏng mạnh mẽ bắn ra, bị nàng nuốt hết vào bụng không sót một giọt.

Trong miệng tựa hồ còn lưu lại hương vị tinh dịch của hắn, Diệp Huyền ngâm trong dục dưng, hai gò má ửng hồng, cũng không biết là bị hơi nước nóng hun đỏ, hay là nhớ lại hình ảnh dâm loạn hoang đường kia mà thẹn thùng không thôi. Lúc nàng tắm không thích có người hầu hạ bên cạnh, trong căn phòng to lớn chỉ có mình nàng. Nàng vừa chà xát thân thể, vừa nhìn quanh bốn vách tường bẩn khoả, rốt cuộc thì cửa ngấm bị Tiêu Diệp giấu ở đâu?

Nghĩ đến khi bản thân không biết chuyện, thân thể đã sớm bị Tiêu Diệp nhìn lén, Diệp Huyền liền xấu hổ. Hơn nữa Tiêu Diệp nhìn lén đã hai năm, bản thân lại chưa từng phát hiện ra.

Đây chính là nguyên nhân Diệp Huyền ép Tiêu Diệp đánh cuộc, đại khái là ngày tháng sống trên núi quá thoải mái, Tiêu Diệp nhất thời nhanh nhẹn nhanh miệng, nói ra lý do mình xuất hiện ở Khúc Thủy các đêm đó, thật ra hắn tính toán đi nhìn lén Diệp Huyền tắm rửa.

Hôm đó, sau khi yến tiệc kết thúc, Tiêu Diệp say khướt đi đến ao ôn tuyền, trong lòng vừa động, liền lệnh cho Cao Thành Phúc đuổi toàn bộ thị vệ, người hầu ở quanh đây, rồi tự mình đi vào. Diệp Huyền quả đúng như hắn dự đoán, ngâm mình trong ao mát nhắm dưỡng thần. Nhưng vì Tiêu Diệp thật sự đã quá say, trong đầu mê mê trắm trắm, liền nghĩ cảnh đẹp trước mắt là một hồi mộng xuân.

Mộng xuân như vậy hán đã mơ nhiều lần, ở trong mộng. Tiêu Diệp một lần lại một lần giữ lấy thân thể Diệp Huyền, vì nghĩ cảnh trước mắt cũng là mơ, nên hán hoàn toàn không đề nén dục niệm, liền nhảy vào trong ao ôm lấy Diệp Huyền.

Sau khi Diệp Huyền nghe xong, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, khó trách lần đó Tiêu Diệp thô bạo như vậy, hóa ra hán tưởng là mình đang nằm mơ. Nàng hừ một tiếng: “Đừng tưởng chuyện này cứ thể mà cho qua, huống hồ...” Nàng dừng một chút, hiển nhiên là vì ngượng ngừng không chịu nổi, “Nhìn lên nữ tử tắm rửa, điều này không phải một quân tử nên làm.”

Tiêu Diệp hôn lên cái miệng nhỏ đang chu lên của nàng, trêu đùa: “Nương nương tốt của ta, ta không phải là quân tử gì đó.” Hán hạ giọng, thì thầm tai Diệp Huyền, “Nhìn lên nàng tắm rửa, đó cũng không phải là lần đầu tiên.”

Diệp Huyền giật mình sùng sốt, sau đó đỏ bừng mặt xấu hổ: “Chàng...”

Sau khi nói xong Tiêu Diệp có hơi hối hận. Chuyện này cùng một thể loại với chuyện trộm tiết khổ của Diệp Huyền, đều là những chuyện hoang đường nhất hán từng làm. Lúc đó Tiêu Diệp cũng ở trong Thừa Hương điện, mặc dù có địa lợi, nhưng cung tì hầu hạ bên người Diệp Huyền quá nhiều, Tiêu Diệp chỉ nhìn lên được có mấy lần. Sau này hán xuất cung lập phủ, mấy tháng mới gặp Diệp Huyền được một lần. Tiêu Diệp ngày ngày ở trong vương phủ bị nỗi nhớ tương tư day vò, thật vất vả vượt qua ba năm gian nan kia, đợi đến khi hán ngồi lên đế vị, cuối cùng cũng có thể danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ với Diệp Huyền.

Mệnh lệnh đầu tiên mà hán ban ra sau khi đăng cơ, không phải là phong thưởng cho công thần, cũng không phải xử lý người có tội, mà là sai người làm một cái cửa ngăn nơi Diệp Huyền tắm rửa. Sau đó, mỗi khi Diệp Huyền tắm rửa, Tiêu Diệp liền tránh phía sau cửa, nhìn thân thể trắng nõn không mảnh vải che thân.

Tuyệt nhũ cao ngất của nàng, vòng eo nhỏ nhắn tinh tế, tuyết đồn no đủ căng tròn như một trái đào mật, dụ dỗ Tiêu Diệp miệng đắng lưỡi khô. Càng khiến cho Tiêu Diệp khó có thể tự giữ, là chỗ thân bí giữa hai chân nàng, hoa môi mềm mại, huyết khẩu thủy nhuận... Tiêu Diệp cấp tốc triệt động cơn thịnh nộ khó gian, cứ như vậy mà đạt tới cao triều trong lúc rình coi.

Tuy biết rằng Tiêu Diệp khó lòng kìm nổi, nhưng Diệp Huyền vẫn tức giận. Không chỉ không cho Tiêu Diệp lên giường, liền ngay cả một chút hành động thân mật cũng không cho phép. Tiêu Diệp dỗ nàng mấy ngày, cuối cùng dùng kế khích tướng, Diệp Huyền mới đồng ý đánh cuộc với hán. Vốn dĩ Diệp Huyền muốn khiến Tiêu Diệp thua, để hán ăn chút đau khổ, không nghĩ tới lại đưa bản thân vào miệng sói.

Trong vòng ba tháng tiếp theo, nàng sẽ mặc cho Tiêu Diệp đùa bỡn. Trong lòng Diệp Huyền vừa thẹn vừa sợ, lại có chút chờ mong khiến nàng kẹp chặt hai chân, chậm rãi ma sát. “Cửu lang...” Nàng thấp giọng nỉ non, từ thân thể đến linh hồn của nàng đều đã luân hãm trong sự ôn nhu của nam nhân, chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Tháng mười này là sinh thần của Tiêu Diệp, một năm thanh bình lại sắp qua đi, hai tháng sau nữa, là Tiêu Diệp đã đăng cơ tròn ba năm. Ba năm, con số này đối với một vị tân đế mà nói có nhiều ý nghĩa. Trong ba năm này, uy thế Tiêu Diệp ngày càng lớn, mà Đại Dận dưới sự thống trị của hán đã bắt đầu có dấu hiệu của một thời thịnh thế.

Lễ bộ sáng sớm nay đã bắt đầu trình lên tấu chương chuẩn bị cho sinh thần của hán, đúng lúc vài vị thừa tướng đều có mặt, Ngụy Nguyên tiếp nhận danh sách nhìn một lượt, vuốt râu cười nói: “Lễ bộ đúng là tận tâm.” Hán có chút xúc động, “Qua tháng mười, quan gia đã hai mươi ba.”

Quan gia tuy còn trẻ tuổi, nhưng xử lý triều chính không hề trục trặc. Vài vị thừa tướng cũng cảm khái, so với thiếu niên khí phách mà nói, bọn họ đều đã quá già nua.

Trịnh Niên Khoan ở bên nói: “Chỉ tiếc dưới gối hư không.”

Trương Khác ngồi trên ghế không nói chuyện, nghe Trịnh Niên Khoan nói, mi tâm nhảy dựng. Chính sự đường đột nhiên yên tĩnh, tuy lời nói của Trịnh Niên Khoan không xuôi tai, nhưng đó đúng là điều lo lắng của nhiều người.

Tiêu Diệp cũng sắp hai mươi ba tuổi, nam tử bình thường tầm tuổi hán, dưới gối đã sớm có con trai có con gái dầy đầy, mà hán ngay cả hoàng hậu cũng chưa lập. Không chỉ có thế, hậu cung cũng trống rỗng, đừng nói là tần phi, vài năm nay, nghe nói một cung tì được hán lâm hạnh cũng không có. Nhóm triều thần cho rằng Tiêu Diệp đối với việc lâm hạnh cung tì không có hứng thú, nhưng làm cho người ta lo lắng là, hán không gần nữ sắc, trong cung không có đứa nhỏ nào ra đời. Một hoàng đế không có con nối dõi, cho dù hán anh minh đến mức nào, đợi khi hán băng hà, Đại Dận lại một phen biến loạn.

Triều thần đang đứng trong điện đều là người cũ của Cảnh Tông, đã trải qua cuộc chiến đoạt đích máu chảy đầm đìa. Cảnh Tông không giống với Tiêu Diệp, hán có chín người con trai, nhưng chỉ vì không có con trai trưởng, liền gây ra cục diện loạn lạc năm năm. Mà Tiêu Diệp bây giờ đừng nói đến con trai trưởng, ngay cả một thứ tử hán cũng không có, một khi hán băng hà, cuộc chiến gió tanh mưa máu để tranh đoạt ngôi vị tôn quý nhất thế gian là điều

khó có thể tránh khỏi.

Thấy mọi người không nói chuyện, Trương Khác buông ly trà trong tay xuống, thân nhiên nói: “Quan gia còn trẻ.”

“Đúng vậy.” Ngụy Nguyên vội nói, “Chư công ở đây gấp cái gì, quan gia vẫn còn trẻ.”

Nhất thời, không khí trong Chính sự đường có phần lung lay. Trương Khác thở một hơi dài trong lòng, đây không phải là vấn đề tuổi tác của quan gia, hẳn nhìn ra được, thì những người khác cũng nhìn ra được, thiên tử căn bản là không chịu đại hôn.

Từ lúc Tiêu Diệp đăng cơ, có rất nhiều triều thần đề nghị hân tuyền tử, bổ sung hậu cung. Trong số những người này dĩ nhiên là có nhóm ngoại thích, nhưng đại hôn của hoàng đế, vốn là chuyện vì xã tắc thiên hạ. Không có trung cung, không có con trai trưởng, những việc này không chỉ khiến sau khi hoàng đế băng hà sẽ có nội loạn mà còn ảnh hưởng đến địa vị của thiên tử khi còn tại vị. Nhưng lúc đó Tiêu Diệp lại nói, tay chân ly hỏa, trong lòng hẳn bị thương, không có tâm tư để ý mấy chuyện này. Việc này cứ thứ kéo dài, thoáng chốc đã ba năm qua đi. Cho dù bị thương có lớn đến đâu bây giờ cũng nên nhạt đi rồi.

Trương Khác hạ quyết tâm, mặc kệ Tiêu Diệp là vì nguyên nhân gì mà không muốn đại hôn, nhưng hẳn không thể để thiên tử tiếp tục tùy hứng. Không nói đến là vì Đại Dận, chỉ vì bản thân Tiêu Diệp, hẳn cũng phải khuyên nhủ thiên tử. Phải biết rằng, huynh đệ ti muội của quan gia có khá nhiều người không an phận. Khó đảm bảo hoàn toàn bọn họ sẽ không lấy chuyện con nối dòng ra chỉ trích Tiêu Diệp.

Vừa vặn sau buổi triều, Tiêu Diệp lưu lại một mình Trương Khác để bàn chuyện, sau khi xử lý xong, Tiêu Diệp đang chờ Trương Khác lui ra ngoài, lão đầu lại chỉnh chỉnh quan phục, hành đại lễ quỳ rạp trên mặt đất: “Bệ hạ, thần còn có một việc muốn bẩm tấu.”

Tiêu Diệp cảm thấy có chuyện chẳng lành, hân vượt cảm nói: “Trương tướng làm gì thế, nói đi.”

Về mặt Trương Khác nghiêm túc: “Bệ hạ đã đăng cơ gần ba năm, trung cung đến nay vẫn vô chủ. Thần mỗi khi nhớ đến, trong lòng đều vô cùng lo lắng...”

Tiêu Diệp vừa nghe hân nhắc đến chuyện này, trong lòng đã bắt đầu không kiên nhẫn, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh, chờ Trương Khác nói xong, thân nhiên nói: “Trẫm đã biết, nhưng hiện giờ chính sự bệ bộ, chuyện này để sau lại nói.”

“Bệ hạ.” Trương Khác thấy thái độ Tiêu Diệp qua loa, vội nói “Việc lập hậu, là việc quốc đại sự.” Hân nhận ra được Tiêu Diệp mất hứng nhưng việc này không thể để lâu thêm nữa, liền hết lời khuyên can Tiêu Diệp. Chỉ thấy sắc mặt Tiêu Diệp càng ngày càng đen, tay phải cầm cán bút như có như không gõ lên mặt bàn, “cốc cốc cốc”, trong lòng Trương Khác không khỏi lo sợ.

Đội Trương Khác nói xong, âm thanh “cốc cốc cốc” cũng dừng lại. Tiêu Diệp hí mắt, lạnh lùng nhìn Trương Khác đang quỳ gối phía dưới: “Việc nhà của trẫm khanh cũng muốn quản?”

Trương Khác biết lúc này Tiêu Diệp đang giận dữ, nhưng hân không thể lùi bước, nhìn thẳng Tiêu Diệp đồng dạng nói: “Bệ hạ nói lời ấy là sai rồi, bệ hạ là vua của một nước, bệ hạ lập hậu, hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, bệ hạ có con nối dòng, là chuyện liên quan đến giang sơn xã tắc, sao gọi là việc nhà được?”

Tiêu Diệp cười lạnh một tiếng, quăng bút vào mặt hân: “Trương khanh nói thật hay, có phải trẫm ngủ với nữ nhân nào, dùng loại tư thế nào, các người cũng cho rằng đó là chuyện liên quan đến thiên hạ, các người cũng muốn quản hay không?”

Trương Khác sợ hãi: “Bệ hạ, oan uổng cho thần!”

Tiêu Diệp vung tay áo, xoay người bước đi.

Trương Khác bị giọng điệu kinh người của Tiêu Diệp chọc tức đến ngã ngửa, ông ta đã già, ôm ngực đứng một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, không ngừng than thở. Quan gia đến cũng vẫn là thiếu niên, tính tình ương bướng như vậy, chỉ sợ cho dù triều thần có hợp lực khuyên can cũng vô dụng. Hân nghĩ tới thái hậu, quan gia cùng thái hậu tình cảm thâm hậu, nếu thái hậu khuyên nhủ, có lẽ quan gia sẽ nghe lọt.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

“Thập nhất nương, con nên khuyên nhủ quan gia.” Một nữ nhân đẹp đẽ, ung dung ngồi phía dưới Diệp Huyền, nhờ chăm sóc kỹ lưỡng mà nhìn bà không có điểm nào giống lão phụ nhân đã gần năm mươi. Phụ nhân này chính là mẫu thân của Diệp Huyền, Hạ Quốc phu nhân Quách thị. Thân phận ngoại thích khiến người Diệp gia làm việc luôn cẩn thận, chặt chẽ, nên Quách thị rất ít khi tiến cung thăm nữ nhi, lúc này nhân dịp sinh thần của hoàng thượng liền xin yết kiến, nhân cơ hội mẫu tử đang nói chút chuyện phiếm, bà liền hạ giọng nói.

“Qua sinh thần này, quan gia đã hai mươi ba tuổi, con xem Đại Dận chúng ta có triều nào hoàng đế đã hai mươi ba tuổi mà chưa lập hậu.” Quách thị thờ

dài, “Dưới gối quan gia đến nay vẫn hư không, thật khiến người ta ưu sầu.”

Diệp Huyền vừa nghe Quách thị mở miệng, liền biết bà muốn nói cái gì. Mấy ngày trước Trương Khác đã cầu kiến, cũng đề cập đến việc lập hậu. Trái tim Diệp Huyền giống như bị ngâm trong chảo dầu mỡ cho ai chiên ai nẫu, nàng đâu phải không biết lý do Tiêu Diệp không muốn lập hậu. Đã như thế, nàng làm sao có thể mở miệng khuyên can Tiêu Diệp.

“A nương...” Diệp Huyền do dự một lát, “Dù sao Cửu lang còn trẻ...”

“Trẻ chỗ nào?!” Quách thị bỗng nhiên kích động nói, “Trường tử của Triệu vương cũng đã mười hai tuổi!” Ý thức được bản thân luống cuống, dù sao người trước mặt không chỉ là con gái của mình mà còn là mẫu nghi thiên hạ, bà hạ giọng xuống, “Thập nhất nương, a nương cũng là lo lắng cho con a. Quan gia tuy rằng vẫn còn trẻ trung, khỏe mạnh, nhưng nếu như... Nếu như ngày nào đó xui rủi gặp chuyện gì bất trắc, người lại không có con, đến lúc đó chỉ có thể chọn con của Lỗ vương hoặc Triệu vương. Lỗ vương là người ngu xuẩn, nên thích hợp nhất chỉ còn có Triệu vương...”

Mà Triệu vương lại không ưa Diệp Huyền. Sau loạn ngũ vương, triều đình muốn chọn tân đế. Diệp Huyền là thái hậu đương triều, trong việc chọn tân đế này, nàng là người có quyền lên tiếng nhất. Lỗ vương đã bị nhóm triều thần loại trừ từ trước, nên chỉ còn hai người là Triệu vương và Tiêu Diệp. Theo truyền thống, Triệu vương lớn tuổi hơn, ngôi vị hoàng đế đáng lý là truyền cho hắn. Tuy tính tình hắn tàn bạo, nhưng cũng không phải là không có năng lực. Nhóm triều thần liên chia làm hai phái, một phái ủng hộ Triệu vương, phái còn lại ủng hộ Việt vương, cuối cùng quyền quyết định nằm trong tay Diệp Huyền.

Không cần nghĩ cũng biết Triệu vương hận Diệp Huyền như thế nào. Theo như lời Quách thị nói, nếu như Tiêu Diệp băng hà, hoàng đế không con, thì chỉ có hai phương án để giải quyết. Một là từ trong nhóm tôn thất chọn ra một người làm con thừa tự của Tiêu Diệp, rồi lập làm đế, nhưng hoàng đế tuổi còn nhỏ, không thể chủ trì toàn cục, xã tắc bất ổn. Phương án thứ hai là nhường ngôi cho huynh đệ của Tiêu Diệp, đến lúc đó Triệu vương đăng cơ, tuy rằng bên ngoài hắn không thể bất kính với thái hậu là nàng, nhưng thủ đoạn ngầm làm sao có thể thiếu?

“Thập nhất nương” Quách thị vô cùng thương yêu tiểu nữ nhi phải vào cung từ lúc còn nhỏ, bà không khỏi rơi lệ nói, “A nương không muốn con rơi vào kết cục giống như thái hậu Long Khánh tiền triều...”

Trong lòng Diệp Huyền chua xót, nàng nắm lấy tay Quách thị: “A nương, đừng lo lắng, bây giờ con sống rất tốt. Việc Triệu vương không thuận phục... chưa có biểu hiện gì rõ ràng mà”

Quách thị hừ lạnh một tiếng: “Cứ tưởng rằng Quan gia không biết, hẳn suốt ngày qua lại cùng nhóm dư đảng của phế đế, còn có Hồ Dương công chúa cũng không phải là người dễ dối phò.”

“Hồ Dương công chúa...” Diệp Huyền đã lâu không quan tâm đến chuyện triều chính, tuy biết Triệu vương đối với việc Tiêu Diệp thừa kế ngôi vị hoàng đế trong lòng không phục, nhưng không nghĩ tới đã tâm của hắn đã rõ ràng như thế, còn lui tới cùng Hồ Dương trưởng công chúa.

Cảnh Tông có chín trai bốn gái, trong đó trưởng nữ Bình An Trưởng công chúa cùng tam công chúa Chiêu Khánh đều bị quân vào loạn ngũ vương mà bỏ mạng. Thứ công chúa Trương Thành thân thể suy nhược, gia yến mỗi năm đều phải ăn nhân sâm mới có thể tham dự. Hồ Dương công chúa Tiêu Nga là tứ công chúa, cũng là nữ nhi được Cảnh Tông sủng ái nhất.

Tiêu Nga trời sinh tính tình kiêu ngạo, nàng là do Quý phi Ôn thị của Cảnh Tông sinh ra, kim chi ngọc điệp, lúc nhỏ cũng không ít lần khi dễ Tiêu Diệp. Cũng may nàng đối với quyền thế không có hứng thú, trong thời gian loạn ngũ vương không bị quân vào. Nhưng cố tình phò mã của Tiêu Nga lại là người của Chu vương, sau loạn ngũ vương, Chu vương thua trận bị giết chết, cả nhà Hạ gia cũng bị luận tội mưu phản mà xử trảm. Bởi vì Tiêu Nga là công chúa, Diệp Huyền liền làm chủ đề nàng hoà ly với Hạ Mạ. Tuy rằng không bị phán tội chết, nhưng chồng con của nàng đều đã bị chém đầu, trong lòng nàng hận ý với Diệp Huyền sợ rằng còn nhiều hơn với Triệu vương.

“Hồ Dương là nữ nhân tâm ngoan thủ lạt, thập nhất nương, con nên suy tính cho bản thân.” Trước khi xuất cung Quách thị vẫn tha thiết dặn dò, “Nếu không muốn lập hậu, thì chọn một nữ nhân sinh một đứa bé cho quan gia, con tự nuôi đứa trẻ đó, nửa đời sau cũng có nơi dựa vào.”

“Con đã biết, a nương.” Khi nói ra những lời này, Diệp Huyền cảm thấy cổ họng chua xót. Muốn nàng đi khuyên Tiêu Diệp, tự tay đem nam nhân mà mình yêu sâu sắc đẩy vào trong lòng nữ nhân khác sao. Nàng làm không được. Diệp Huyền không sợ Triệu vương cùng Hồ Dương công chúa trả thù, giả sử như Tiêu Diệp thật sự gặp bất trắc, nàng nghĩ, nàng cũng không muốn sống tiếp. Nhưng nàng nhớ lại lời của Trương Khác, Triệu vương rục rịch, còn có Triệu Niên Khoan luôn giúp đỡ dư đảng phế đế, nếu Tiêu Diệp không có con, sợ là để vị của hắn cũng lung lay.

Diệp Huyền còn đang do dự, ngày hôm sau, trong kinh thành liền nổi lên lời đồn. Quan gia chậm chạp không chịu lập hậu, nguyên nhân chính là vì quan gia bất lực!

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Lời đồn giống như lửa cháy lan trên đồng cỏ truyền khắp kinh thành, nói không có người đứng sau xúi giục, có đánh chết Diệp Huyền cũng không tin.

Nàng nghĩ tới Triệu vương, muốn hạ bệ Tiêu Diệp, không phải hẳn thì còn ai. Diệp Huyền cuối cùng cũng hạ quyết tâm, không thể để sự tình cứ tiếp tục phát triển như vậy.

Nàng cùng với Tiêu Diệp vốn là chuyện không thể nào, khoảng thời gian này ngày ngày ngọt ngào, cũng chỉ là nàng trộm được. Từ lúc nàng gả cho Cảnh Tông, thì nàng cùng Tiêu Diệp đã định sẵn cả đời không có khả năng. Nhưng nếu nàng không gả cho Cảnh Tông, thì cũng không thể gặp được Tiêu Diệp. Trong cuộc sống chuyện âm kém dương sai như thế này, cầu không được, bỏ xuống cũng không được, cũng quên không được. Nhưng nàng không thể không buông tay, cũng không thể quên.

Thời gian gần đây, chuyện triều chính bận rộn, Tiêu Diệp ngày ngày ở Lân Đức điện, ngay cả thời gian tới thỉnh an nàng cũng không có. Đêm nay tiểu nội quan của Thừa Hương điện yết kiến, truyền lời thái hậu thỉnh quan gia qua đó một lát, có việc cần thương lượng. Tiêu Diệp còn không biết lời đồn đãi nơi dân gian, loại sự tình này triều thần chỉ có thể gạt hấn, làm sao có gan chủ động nói cho hấn biết. Hấn buông bút son, trong lòng cảm thấy vui sướng không thôi, xem ra Huyền nhi của hấn rất nhớ hấn.

Bước chân nhẹ nhàng đi đến Thừa Hương điện, Tiêu Diệp vẫy lui cung tì, nội quan hai bên, thấy Diệp Huyền ngồi trước án tiền trầm mặc không nói, trong lòng nhất thời có dự cảm chẳng lành. “Huyền nhi.” Hấn vươn tay muốn nắm tay Diệp Huyền, nhưng lại bị nàng né tránh.

“Cửu lang, ngươi nên lập hậu.” Diệp Huyền thân nhiên nói, “Nước một ngày không thể không có mẫu nghi thiên hạ, ngươi càng không thể không có con nối dòng, hậu cung để trống đã lâu, không tốt cho xã tắc. Ta đã truyền lệnh xuống, phạm là quan viên từ tứ phẩm trở lên có nữ nhi đủ tuổi liền tham gia trạch tuyển, ngươi...”

Nàng còn chưa nói xong, chợt nghe xoảng một tiếng. Tiêu Diệp vung tay hất đổ bình ngọc trên bàn, hấn mặt đỏ bừng, khóe môi mang theo ý cười trào phúng, trầm giọng nói: “Ngươi muốn ta lập hậu?” Trong mắt hấn là nông đậm bi thương, Tiêu Diệp không dám tin lặp lại một lần, “Ngươi muốn ta cưới nữ nhân khác?”

“Cửu lang...” Diệp Huyền cố nén cảm giác đau nhức nơi lồng ngực, nàng cũng không biết bản thân rốt cuộc là muốn thế nào, tính nàng vốn dĩ kiên cường, nhưng trước mặt Tiêu Diệp lại yếu đuối như vậy. Nàng tuyệt đối không thể để nước mắt chảy xuống, hít sâu một hơi, cổ họng đắng chát, “Ngươi cần một người thế tử.”

Ngươi cần một người thế tử, thiên hạ này cần một hoàng hậu, nhưng người đó không thể là ta.

Tiêu Diệp nhìn nàng, “Diệp Huyền.” Đây là lần đầu tiên hấn gọi tên nàng, hai chữ hấn tâm tâm niệm niệm bấy lâu nay lại nói ra vào lúc này. Hấn bước từng bước tới gần Diệp Huyền, nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của nàng, “Ngươi có tim hay không?” Hấn cầm chặt cổ tay Diệp Huyền, “Ngươi đến cùng là có tim hay không?”

Mắt Tiêu Diệp như ứa máu máu, bỗng nhiên hấn thấp giọng cười: “Ta ở trong mắt ngươi, chỉ là một tên ngọc có phải hay không? Xem ngươi như châu báu, sủng ngươi, vì ngươi mà không cần ngôi vị hoàng đế, ngươi lại muốn ta cưới nữ nhân khác...”

Diệp Huyền mím môi không trả lời, nàng bị Tiêu Diệp khống chế, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn thẳng hấn.

Tiêu Diệp nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, lửa giận của hấn càng lúc càng tăng, thiếu chút nữa không kiềm chế được tổn thương nàng. Hấn yêu nàng đã bảy năm, nhưng ngay cả một chút cơ hội nàng cũng không chịu cho hấn, muốn đẩy hấn ra xa.

“Cửu lang...” Nước trong mắt Diệp Huyền, cuối cùng cũng chảy xuống, “Chúng ta là không có khả năng...”

“Vì sao không có khả năng?” Tiêu Diệp bướng bỉnh nói, “Ta có thể không làm hoàng đế, nàng cũng có thể không làm thái hậu, chúng ta cao chạy xa bay, Huyền nhi...” Tiêu Diệp bỗng nhiên ôm lấy Diệp Huyền, dịu dàng nói, “Cùng nhau rời đi, được không?”

Trong giọng của hấn có ý cầu xin rõ ràng như vậy.

Diệp Huyền chôn đầu trong lồng ngực ấm áp của Tiêu Diệp, lời của hấn từng chữ từng chữ giống như một lưỡi dao sắc nhọn đâm mạnh vào trái tim nàng. Nàng kiên định lắc đầu, bọn họ rời đi, vậy triều đình làm thế nào bây giờ, giang sơn vạn dân nên làm thế nào bây giờ. Diệp Huyền không thể làm người vô trách nhiệm như vậy, mắt thấy Đại Dận cuối cùng cũng sắp có ngày thái bình thịnh thế, nàng sao có thể chỉ vì tư tình bản thân mà bỏ mặc dân chúng không để ý.

Nàng còn nhớ rõ sau khi Hiếu Thành hoàng hậu hoẵng thế, trong nhà muốn chọn người đưa vào cung. Lúc đó nàng mới mười lăm tuổi, tổ phụ gọi nàng vào thư phòng: “Thập nhất nương, trong nhà muốn con tiến cung, con có nguyện ý hay không?”

Làm sao có thể nguyện ý đây, một thiếu nữ mới mười lăm tuổi, là độ tuổi đẹp nhất của người con gái, lại bị ép bước chân vào thâm cung giết người không thấy máu, cột cả đời mình với một lão già sắp chết. Hồi lâu sau, Diệp Huyền quý xuống dập đầu với tổ phụ, thanh âm nhỏ nhẹ mà kiên định: “Diệp gia đối với con có ơn nuôi dưỡng, cho con cuộc sống giàu sang, an bình không lo, con sao mà không hiểu, đó là nhờ tổ tiên dùng máu chinh chiến, cha anh ngày ngày tranh đấu trên triều đài lấy. Bây giờ là lúc con phải gánh một phần trách nhiệm, thập nhất nương cam nguyện tiến cung, đa tạ tổ phụ thành toàn.”

“Đưa trẻ ngoan...” Ánh mắt tổ phụ đầy phức tạp nhưng vẫn có nét vui mừng. “Con nhất định sẽ trở thành một hoàng hậu tốt, chỉ mong con không thẹn với tâm, không thẹn với cả thiên hạ này.”

“Cửu lang.” Diệp Huyền ngược mặt lên, bàn tay trắng nõn vuốt ve gò má Tiêu Diệp, “Ta không muốn... thẹn với thiên hạ.”

“Vậy nàng tình nguyện phụ ta?” Tiêu Diệp từ từ buông Diệp Huyền ra, ánh mắt hần ám đạm, “Ta nên sớm biết...” Hần cười tự giễu, “Ta nên sớm biết...”,

Diệp Huyền cảm thấy có một bàn tay đang nắm chặt trái tim nàng, thoáng chốc dường như nàng thấy lại hình ảnh đứa trẻ mười năm trước, thần sắc mờ mịt đứng chôn chân tại chỗ, cô độc, không tin trên thế gian này còn có ai cần mình và cũng không biết mình tồn tại trên thế gian này là vì ai.

Diệp Huyền dõi theo Tiêu Diệp lê từng bước nặng trĩu ra ngoài. Cho đến khi bóng dáng hần biến mất trong đêm, Diệp Huyền không chịu đựng được nữa, ngã ngồi xuống ghế, đau khổ khóc thành tiếng, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, thấm ướt khuôn mặt tái nhợt và đôi môi không còn chút huyết sắc của nàng.

Cuối cùng, chính nàng là người chặt đứt tình yêu này. Từ nay đến lúc chết, đêm dài vắng vẻ, chỉ một mình nàng cô độc.

Cửu lang, xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Công chúa Hồ Dương có một biệt uyển ngoài thành, phong cảnh như tranh vẽ. Lúc này, nàng đang ngồi trong đình ven hồ, đối diện nàng là một nam tử. Người này ước chừng ba mươi, cao lớn uy mãnh, tuấn vĩ bất phàm, nhưng ánh mắt lại ẩn ẩn lệ khí, thoạt nhìn không dễ thân cận. Người này chính là con trai thứ bảy của Cảnh Tông, Triệu vương Tiêu Quân.

“Thất ca, huynh đừng chỉ biết uống rượu giải sầu.” Tiêu Nga sắc giọng, “Bây giờ thái hậu đang giúp cửu ca tuyển tú, xem ra là hần muốn đại hôn.”

Tiêu Quân dần mạnh ly rượu xuống bàn, “Nêu không phải do ngại sai người tung ra lời đồn này, cửu đệ làm sao có thể làm ra hành động này.” Hần bắt nấn nói, “Ta đã nói rồi, có nam nhân nào chịu được sỉ nhục này, cho dù hần thật sự không được, cũng muốn vội vàng lập hoàng hậu để chứng minh bản thân không phải là không được.”

“Vậy thì sao.” Tiêu Nga nhàn nhã ngắm soi móng tay mình, đôi mắt đẹp lưu chuyển, vô cùng quyến rũ. Tướng mạo người Tiêu gia đều vô cùng tốt, Tiêu Nga đã là mẹ của ba đứa trẻ, nhưng vẫn phong tình vạn chủng như trước, nàng dịu dàng nói, “Thừa dịp tuyển tú này chúng ta có thể đục nước béo cò. Chẳng lẽ huynh không muốn ngồi lên vị trí kia? Vì một chút chuyện nhỏ này mà rối loạn trận tuyển, thất ca, đừng trách ta coi thường huynh.”

“Hừ.” Tiêu Quân hừ lạnh một tiếng, “Ta chỉ là oán giận vài câu.” Nhưng hần đến cùng vẫn còn lo lắng, “Tứ muội, thật muốn phát động vào ngày sinh thần của cửu đệ sao?”

“Huynh đây là đang sợ sao?” Tiêu Nga nhíu nhíu mày, “Bây giờ mọi chuyện đã sẵn sàng chỉ còn thiếu gió đông, phát động ngày đó, chính là để đem dư đảng tàn để một lưới bắt gọn. Huynh yên tâm, ta sẽ phái người xử lý cửu đệ, sẽ không để hần mang phiền toái cho huynh. Về phần thái hậu...” Nàng cười lạnh, “Mạng của nữ nhân kia huynh phải để lại cho ta.”

Nhìn khuôn mặt nàng ta tàn nhẫn, cay nghiệt, Tiêu Quân không khỏi âm thầm rung mình. Nữ nhân này đúng là ngoan độc, tuy rằng sau khi tạo phản người ngồi lên để vị là hần, nhưng hần không thể không thừa nhận, trong chuyện mưu phản này, người chủ đạo là muội muội của hần.

Rất nhanh đã đến tháng mười.

Diệp Huyền bận rộn không thôi, trước là tuyển tú sau là sinh thần của Tiêu Diệp, toàn bộ Đại Minh Cung tất bật thành một đoàn. Tuy rằng trước mặt người khác hai người vẫn như thường, nhưng Diệp Huyền cùng Tiêu Diệp đã lâu không có nói chuyện. Tiêu Diệp vẫn đến thỉnh an theo lệ thường, hai người đều phi thường ăn ý, một người ngồi ở ngoại điện, một người ngồi trong tam phòng. Tiêu Diệp uống hết một ly trà nhỏ, liền yên lặng rời đi.

Diệp Huyền thường xuyên mất ngủ, chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi, nhưng nàng đã có thói quen an tâm nằm ngủ trong vòm ngực kiên cố, ấm áp. Tiêu Diệp đi rồi, Diệp Huyền nhìn ly trà hần để lại đến gần người hết một ngày. Vị trí hoàng hậu cũng đã có người thích hợp, Diệp Huyền đang phân vân giữa hai người nữ nhi của Ninh Viễn hầu cùng nữ nhi Chu thị Nam Dương, nàng nghĩ, bản thân chậm chạp không thể hạ quyết định, chỉ là vì còn tiếc nuối mà thôi.

Tầm Hương thấy nàng tâm thần không yên, người cũng gầy đi nhiều, nhìn không được khuyên nhủ: “Thái hậu, nếu trong lòng người thấy khó chịu, không bằng đi biệt cung giải sầu.”

Diệp Huyền thờ dãi: “Cũng tốt.” Không cần ngày ngày gặp mặt Tiêu Diệp, trong lòng nàng có thể sẽ không thấy khó chịu như bây giờ.

Vì chỉ ở lại biệt cung mấy ngày, trước ngày sinh thần sẽ trở về cung, Diệp Huyền liền đơn giản mọi thứ, chỉ dùng một chiếc xa giá đơn giản, nhanh chóng ra khỏi thành. Bây giờ là giữa thu, cả một vùng rừng núi sau biệt cung đều là sắc đỏ của Phong Diệp. Diệp Huyền ở lại biệt cung sáu ngày, không biết vì sao, trong lòng nàng lại thấy bất an mãnh liệt, dường như sắp có đại sự xảy ra.

Vốn dĩ muốn về cung trước sinh thần một ngày, nhưng Diệp Huyền thấy không yên lòng, nàng phân phó Tầm Hương thu dọn đồ đạc, Tầm Hương có chút kỳ quái: “Thái hậu, không phải là nói ngày mai hồi cung sao?”

Diệp Huyền còn chưa trả lời, một tiểu nội quan lão đạo chạy vào, quỳ gối trước mặt Diệp Huyền: “Không xong rồi, thái hậu! Trong kinh truyền tin, Triệu vương cùng Hồ Dương công chúa mưu phản, bây giờ đã phong tỏa hoàng thành!”

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Hậu, Ta Chỉ Cần Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.